

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

ผู้วินิจฉัย คำนำ

ผู้วินิจฉัย หมายถึง “ผู้นำที่นำความยุติธรรมมาสู่สังคมผ่านทางการเมืองหรือการสู้รบ และบาง ครังก็ทำหน้าที่ตัดสินคดีด้วย” ในหนังสือเล่มนี้เราจะใช้คำว่า “ผู้นำ” แทนคำว่า “ผู้วินิจฉัย”

ต่อจากสมัยของโยชูวา มาจนถึงสมัยที่อิสราเอลมีกษัตริย์ พระเจ้าใช้พวกผู้วินิจฉัย (หรืออาจจะเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าพวกผู้นำกึ่งชาติ) มาช่วย กู้เผ่าต่างๆ ของอิสราเอลให้พ้นจากศัตรู และมาเป็นผู้นำของพวกเขาคด้วย

ในบทที่ ๑-๓:๖ จะเห็นว่าบางเผ่าได้เข้าไปยึดแผ่นดิน ดินที่พระเจ้าสัญญาว่าจะยกให้กับพวก เขา แต่ก็มีอีกหลายเผ่าที่ไม่ ได้เข้าไปยึดแผ่นดิน ดินที่พระเจ้ายกให้พวก เขาจากชนชาติอื่นๆ ชนชาติเหล่านี้ จึงยังคงอยู่ในแผ่นดิน ดินแห่งคำสัญญานั้น ก็เลยทำให้พวกเผ่าต่างๆ ของอิสราเอลไม่เป็นปึกแผ่น ข้ำร้ายยังหลงไปบูชาพวกพระของคนต่างชาติเหล่านั้นด้วย

ในบทที่ ๓:๗-๑๖:๓๑ เป็นเรื่องราวของผู้นำ ๑๒ คนที่พระเจ้าใช้พวกเขาช่วย กู้ชาวอิสราเอลจากพวกศัตรู เรา จะเห็นวัฏจักรแห่งการเนรคุณเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก คือ ๑) ประชาชนจะทิงพระ ยาร์เวห์และกฏบัญญัติของพระองค์และหันไปบูชาพระอื่นๆ ๒) พระ ยาร์เวห์จะปล่อยให้พวกศัตรูชนะชาวอิสราเอลและกดขี่ข่มเหงพวกเขา ๓) ชาวอิสราเอลก็จะหวนกลับมาอ่อนวอนขอความช่วยเหลือจากพระยาร์เวห์ ๔) พระองค์จะส่งผู้นำมากู้พวกเขาให้พ้นจากศัตรู ๕) เมื่อผู้นำคนนั้นตายไป ประชาชนก็จะทิงพระ ยาร์เวห์และกฏบัญญัติของพระองค์และหันไปบูชาพระอื่นๆอีก แล้วมันก็เวียนกลับไปในวัฏจักรเดิม

ในบทที่ ๑๗-๒๑ ห้าบทหลังนี้จะพูดถึงเรื่องปัญหาภายในเผ่าต่างๆ ของอิสราเอลมากกว่าปัญหาจากศัตรูภายนอก ส่วนหนึ่งของปัญหาเป็นเพราะว่า “ในเวลานั้นอิสราเอลยังไม่มีการเรียทุกคนก็เลยทำตามอำเภอใจของตน” (๑๗:๖, ๑๘:๑, ๑๙:๑ และ ๒๑:๒๕)

เผ่ายูดาห์สู้กับคนคานาอัน

๑ หลังจากโยชูวาตาย ชาวอิสราเอลได้ถามพระยาร์เวห์ว่า “ในพวกเราเผ่าไหนจะเป็นเผ่าแรกที่ขึ้นไปสู้รบกับชาวคานาอัน หรือ” ๒ พระยาร์เวห์ตอบว่า “ให้ยูดาห์ขึ้นไปเป็นเผ่าแรก ดูลิ เราได้มอบแผ่นดินนั้นไว้ในมือของพวกเขาแล้ว”

๓ “ชาวเผ่ายูดาห์จึงไปพบกับชาวเผ่าสิเมโอน พี่น้องของเขาว่า “ไปช่วยพวกเรารบกับชาวคานาอัน ในแผ่นดินที่ได้จัดสรรให้กับพวกเราด้วยเถิด แล้วพวกเรา ก็จะขึ้นไปช่วยพวกเจ้ารบในแผ่นดิน ดินที่ได้จัดสรรให้กับพวกเจ้าเหมือนกัน” แล้วชาวสิเมโอนก็ไปกับพวกเขา

๔ “แล้วยูดาห์ได้บุกขึ้นไป และพระยาร์เวห์ได้มอบชาวคานาอันและชาวเปริสซี ไว้ในมือของคนยูดาห์ พวกเขาได้ฆ่าพวกผู้ชายไปหนึ่งหมื่นคนที่เมืองเบเซก ๕ แล้วที่นั่นพวกเขาได้เจอกับอาโดนีเบเซก ผู้เป็นเจ้าเมืองเบเซก และได้สู้รบกับเขา และได้ฆ่าคนคานาอันและคนเปริสซี

๖ อาโดนีเบเซกหนีไป แต่พวกเขาได้ไล่ล่าตามไป จนจับตัวเขาไว้ได้ และตัดนิ้วหัวแม่มือ และนิ้วหัวแม่มือเท้าของเขาทิ้ง ๗ “อาโดนีเบเซก พูดว่า “มีกษัตริย์เจ็ดสิบองค์ที่ถูกตัดนิ้วหัวแม่มือและนิ้วหัวแม่มือเท้า เก็บกินเศษอาหารอยู่ใต้โต๊ะของข้า ข้าได้ทำกับพวกเขา ยังไง พระเจ้าก็ได้ทำกับข้าอย่างนั้นเหมือนกัน” พวกเขาได้คุมตัวอาโดนีเบเซกไปที่เยรูซาเล็มและเขาก็ตายที่นั่น

๘ “ชนเผ่ายูดาห์เข้าโจมตีและยึดเมืองเยรูซาเล็มไว้ได้ พวกเขาใช้ดาบไล่ฆ่าฟันชาวเมืองเยรูซาเล็ม และเผาเมืองทิ้ง ๙ ต่อมาชนเผ่ายูดาห์ได้ลงไปสู้รบกับคนคานาอัน ที่อาศัยอยู่ในแถบเทือกเขาเนเกบ และแถบที่

* ๑:๕ อาโดนีเบเซก หมายถึง เจ้าเมืองของเมืองเบเซก หรืออาจจะ เป็นชื่อคน

ลุ่มเชิง เขาฝั่งตะวันตก *๑๐ คนเผ่ายูดาที่ได้ออกไปสู้รบกับชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในเฮโบรน (เมืองเฮโบรนเดิมชื่อ คิริยาทอารบา) และพวกเขาได้รับชนะตระกูลเซซัย อาหิมาน และทลมัย

คาเลบและลูกสาวของเขา

๑๑ จากที่นั่น ชาวยูดาที่ได้ออกไปสู้รบกับชาวเมืองเดบีร์ (เมืองเดบีร์เดิมชื่อว่า เมืองคิริยาทเสเฟอร์) ๑๒ คาเลบพูดว่า “ใครที่โจมตีเมืองคิริยาทเสเฟอร์และยึดมันไว้ได้ เราจะยกอัครสาวกของเราให้เป็นเมียผู้นั้น”

๑๓ โอทนีเอล ลูกชายเคนัส ตีเมืองนั้นได้ เคนัสเป็นน้องชายของคาเลบ คาเลบจึงยกอัครสาวกของเราให้เป็นเมียของโอทนีเอล ๑๔ เมื่อนางอัครสาวกมาหาโอทนีเอล โอทนีเอลได้บอกให้นางขอที่นางกับพ่อของนาง

๑๕ เมื่อนางลงจากหลังลา คาเลบจึงถามนางว่า “ลูกมีอะไรให้พ่อช่วยหรือ”

นางจึงตอบว่า “ขอของขวัญให้กับลูกสักอย่างเถิด ใหนๆพ่อก็ให้ดิน แดนแห่งแล้ง แดงเน เกบกับลูกแล้ว ขอพูกตานำให้กับลูกด้วยเถิด” คาเลบจึงยกตานำที่อยู่ตอนบนกับตานำที่อยู่ตอนล่างให้กับนาง

๑๖ ลูกหลานของคนเคไนต์ (คนเคไนต์สืบเชื้อสายมาจากพ่อตาของโมเสส) ได้ขึ้นไปจากเมืองต้นปาล์มอินทผลัม พร้อมกับชนเผ่ายูดาที่ พวกเขาเข้าไปถึงถิ่นทุรกันดารยูดาที่ที่อยู่ในเนเกบ ใกล้กับอาราด แล้วพวกเขาก็ได้เข้าไปตั้งถิ่นฐานอยู่กับคนอามาลีไคที่นั่น ๑๗ คนเผ่ายูดาที่ได้ไปร่วมรบกับชนเผ่าสิเมโอนพี่น้องของเขา และพวกเขาก็ได้ฆ่าคนคานาอัน ที่อาศัยอยู่ในเมืองเศฟัท และทำลายเมืองนั้นอย่างราบคาบ เขาจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่า “โฮรมัท” †

๑๘ คนเผ่ายูดาที่ยึดเมืองกาซา เมืองอัสเดโลนและเมืองเอโครน พร้อมกับอาณาเขตของสามเมืองนั้น ๑๙ พระยาห์เวห์อยู่ด้วยกับชนเผ่ายูดา และพวกเขาที่ยึด

ครองพื้นที่แถบเทือกเขาไว้ได้ แต่ไม่สามารถขับไล่ชาวเมืองที่อยู่ในหุบเขาออกไป เพราะพวกนั้นมึนทรบเหลือ

๒๐ คาเลบได้รับเมืองเฮโบรน ตามที่โมเสสได้สัญญาไว้ และเขาได้ขับไล่สามตระกูลที่สืบเชื้อสายมาจากอานาค ๒๑ ออกไป

เผ่าเบนยามินในเยรูซาเล็ม

๒๑ แต่ชนเผ่าเบนยามินไม่ได้ขับไล่ชาวเยรูซาเล็มที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มออกไป ดังนั้นคนเยรูซาเล็มจึงอยู่ร่วมกับคนเบนยามินในเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้

ลูกหลานโยเซฟยึดเบธเอล

๒๒ ลูกหลานของโยเซฟได้ขึ้นไปต่อสู้กับเมืองเบธเอลด้วยเหมือนกัน และพระยาห์เวห์ได้อยู่กับพวกเขา ๒๓ คนของโยเซฟได้ส่งคนสอดแนมเข้าไปในเมืองเบธเอล (เมืองนี้เดิมชื่อว่าลูส)

๒๔ เมื่อพวกคนสอดแนมเห็นชายคนหนึ่งออกมาจากเมือง พวกเขาพูดกับชายคนนั้นว่า “บอกทางเข้าเมืองให้กับเราหน่อย และเราจะปรานีเจ้า” ๒๕ ชายคนนั้นก็บอกทางเข้าเมืองให้ พวกคนสอดแนมก็เอาดาบฆ่าฟันคนในเมือง แต่เขาปล่อยชายคนที่บอกทางคนนั้นกับครอบครัวของเขาไป ๒๖ ชายคนนั้นเข้าไปในดินแดนของชาวฮิตไทต์ และสร้างเมืองขึ้น เรียกว่า เมืองลูส และเมืองนั้นก็ยังมิชื่อว่าลูสมาจนถึงทุกวันนี้

คนตระกูลอื่นๆสู้รบกับคนคานาอัน

๒๗ เผ่ามนัสเสห์ไม่ได้ขับไล่คนที่อาศัยอยู่ในเมืองเบธซาน เมืองทาอานาค เมืองโดร์ เมืองอิบเลอัม เมืองเมกิดโด และชนบทรอบๆเมืองเหล่านั้น เพราะคนคานาอันไม่ยอมออกไปจากแผ่นดินนั้น ๒๘ เมื่อชาวอิสราเอลมีกำลังเข้มแข็งขึ้น พวกเขาก็ได้บังคับให้คนคานาอันทำงานอย่างทาส แต่

* ๑:๙ ที่ลุ่มเชิงเขาฝั่งตะวันตก หรือเซเฟลาห์

† ๑:๑๖ เมืองต้นปาล์มอินทผลัม คือเมืองเยรีโค

‡ ๑:๑๗ โฮรมัท แปลว่าเมืองที่ถูกทำลายลงอย่างสิ้นซาก

๑:๒๐ สามตระกูล ... จากอานาค อานาคเป็นคนตัวใหญ่อย่างกับยักษ์ สามเผ่านี้หมายถึงสามเผ่าในข้อ ๑๐

ชาวอิสราเอลไม่ได้ไล่คนคานา อ้นออกไปให้หมด

^{๒๙}ชนเผ่าเอฟราอิมก็ไม่ได้ขับไล่คนคานา อ้นที่อาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ออกไป แต่คนคานา อ้นและชนเผ่าเอฟราอิมต่างก็อยู่ร่วมกันในเมืองเกเซอร์ ^{๓๐}ชนเผ่าเศบูลุนไม่ได้ขับไล่ชาวคานาอ้นที่อาศัยอยู่ในเมืองคิทรอนกับเมืองนาหะโลลออกไป แต่คนคานาอ้นกับคนเศบูลุนก็ยังอยู่ร่วมกัน แต่คนคานาอ้นก็ได้ถูกบังคับให้ทำงานอย่างทาส

^{๓๑}ชนเผ่าอาเซอร์ก็ไม่ได้ขับไล่คนที่อาศัยอยู่ในเมืองอักโค เมืองไซดอน เมืองอักลาบ เมืองอักซิบ เมืองเฮลบาห์ เมืองอาฟิก และเมืองเรโอบ ^{๓๒}คนเผ่าอาเซอร์ก็อยู่ร่วมกับคนคานาอ้นในแผ่นดินนั้น เพราะคนอาเซอร์ไม่ได้ขับไล่คนคานาอ้นออกไป

^{๓๓}ชนเผ่านัฟทา ลีก็ไม่ได้ขับไล่คนที่อาศัยอยู่ในเมืองเบรเซ เมช หรือในเมืองเบร อานาทออกไป แต่คนเผ่านัฟทา ลีก็อยู่ร่วมกับคนคานา อ้นในแผ่นดินนั้น แต่ชาวเมืองเบรเซ เมชและเมืองเบร อานาทได้ถูกบังคับให้ทำงานอย่างทาสให้กับชนเผ่านัฟทา ลี ^{๓๔}คนอาโมไรต์ขับไล่คนเผ่าดานให้กลับไปทีแถบเทือกเขาและไม่ยอมให้พวกเขาลงมาที่หุบเขา

^{๓๕}คนอาโมไรต์ยังคงอาศัยอยู่ที่ภูเขาเฮเรส ในเมืองอัยยาโลน และในเมืองซาอัลบิม แต่ลูกหลานของโยเซฟเข้มแข็งกว่า และพวกเขาได้บังคับให้คนอาโมไรต์ทำงานอย่างทาส ^{๓๖}อาณาจักรของคนอาโมไรต์ เริ่มตั้งแต่ท่าภูข้ามแมงป่องไปถึงเมืองเส-ลา และเรื่อยขึ้นไป

ทูตของพระยาห์เวห์ที่โบคิม

๒ ^๑ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้ขึ้นไปจากเมืองกิลกาลถึงเมืองโบคิม และพระองค์พูดว่า “เราได้นำพวกเจ้าขึ้นมาจากอียิปต์ และเราได้นำเจ้าเข้ามาสู่แผ่นดินที่เราได้สัญญาไว้กับพวกบรรพบุรุษของเจ้า เราได้พูดว่า ‘เราจะไม่มีวันล้มเลิกข้อตกลงที่เราได้ให้ไว้กับเจ้า’ ^๒แต่เจ้าจะต้องไม่ทำข้อตกลงกับคนที่อยู่ในแผ่นดินนี้ ให้หรือพวกแทนบุชชาของพวกเจ้าทิ้งไป’ แต่เจ้าก็ไม่ได้

ฟังเสียงของเรา ดูเอาเองสิว่าเจ้าได้ทำอะไรลงไป

^๓ดังนั้น ตอนนี้เราขอบอกให้รู้ว่า เราจะไม่ขับไล่พวกเขาออกไปต่อ หน้าเจ้าอีกแล้ว พวกเขาจะเป็นตัวปัญหา ให้กับเจ้า และพวกพระของพวกเขาก็จะเป็นกับ ดักจับเจ้า” ^๔เมื่อทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้พูดคำเหล่านี้ให้กับคนอิสราเอลทั้งหมดฟัง พวกเขา ก็ร้องไห้เสียงดัง ^๕เขาจึงตั้งชื่อที่นั่นว่า โบคิม ^๖และพวกเขาก็ได้ถวายเครื่องบูชาให้กับพระยาห์เวห์ที่นั่น

การไม่เชื่อฟังและความพ่ายแพ้

^๖เมื่อโยชูวาปล่อยให้ประชาชนกลับไป ชาวอิสราเอลต่างคนต่างก็กลับไปในที่ดินที่ตนเองเป็นเจ้าของ “พวกเขาได้รับใช้พระยาห์เวห์ตลอดชีวิตของโยชูวา และตลอดชีวิตของผู้อาวุโสที่มีอายุยืนยาวกว่าโยชูวา ผู้อาวุโสพวกนี้คือพวกที่ได้เห็นงานอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ได้ทำให้กับคนอิสราเอล ^๘โยชูวา ลูกชายของนูน ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ ได้ตายไปเมื่อเขามีอายุหนึ่งร้อยสิบปี

^๙พวกเขาได้ฝังโยชูวาไว้ในเขตที่ดินที่เป็นมรดกของเขา ในเมืองทิมนาท-เฮเรส ในแถบเทือกเขาเอฟราอิม ทางตอนเหนือของภูเขาแกอิช ^{๑๐}ในที่สุด คนรุ่นนั้นทั้งหมดก็ถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของพวกเขา และมีคนรุ่นใหม่ขึ้นมาแทนพวกเขา คนรุ่นใหม่นี้ไม่มีประสบการณ์กับพระยาห์เวห์ หรือสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทำให้กับคนอิสราเอล ^{๑๑}คนอิสราเอลได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์ และไปรับใช้พวกพระบาอัล ^{๑๒}พวกเขาได้ละทิ้งพระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา พระเจ้าที่นำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาไปติดตามพระอื่นๆที่เป็นพวกพระของชนชาติที่อยู่รอบข้างพวกเขา และกราบไหว้พระเหล่านั้น ทำให้พระยาห์เวห์โกรธ

^{๑๓}พวกเขาได้ละทิ้งพระยาห์เวห์ และไปรับใช้พระบาอัลและพวกพระอัสทาโรท ^{๑๔}ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงโกรธคนอิสราเอล พระองค์จึงยกพวกอิสราเอลให้ตกไปอยู่ใน

*๒:๓ **ตัวปัญหา** หรือ อาจจะเป็น ตาข่าย

*๒:๕ **โบคิม** มีความหมายว่า ประชาชนร้องไห้

เงื่อมมือของโจร โจรได้มาปล้นทรัพย์สินของพวกเขา และชายพวกเขาให้ไปอยู่ในมือของพวกศัตรูที่อยู่รอบด้านพวกเขา และพวกเขาที่ไม่สามารถยืนหยัดต่อสู้พวกศัตรูของพวกเขาก็ได้ ๑๔ ทุกครั้งที่พวกอิสราเอลออกรบ มือของพระ ยาร์เวห์ก็ต่อต้านพวกเขา ทำให้พวกเขาพ่ายแพ้ อย่างที่พระองค์ได้สาบานไว้แล้วว่า จะทำกับพวกเขา และพวกเขาเดือดร้อนมาก

๑๖ แล้วพระ ยาร์เวห์ก็ได้เลือกพวกผู้นำขึ้นมา และคนพวกนี้ได้มาช่วย กู้คนอิสราเอลให้พ้นจากเงื่อมมือของพวกที่ปล้นพวกเขา นั้น ๑๗ แต่ชาวอิสราเอลก็ไม่เชื่อ ฟังแม้แต่พวกผู้นำของพวกเขา เพราะคนอิสราเอลได้ขายตัวให้กับพวกพระต่างๆและไปกราบไหว้พวกพระเหล่านั้น คนอิสราเอลได้หันไปจากทางที่พวกพ่อของเขาเคยเดินมาน้อย่างรวดเร็ว พวกพ่อของเขาเชื่อ ฟังคำ สั่งของพระยาร์เวห์ แต่คนรุ่นใหม่นี้ไม่ได้ทำตาม

๑๘ เมื่อ เหว์ก็ตามที่พระ ยาร์เวห์ได้ตั้งผู้นำคนหนึ่งขึ้นมาให้กับพวกเขา พระ ยาร์เวห์ก็จะอยู่กับผู้นำคนนั้น และพระองค์ก็ได้ช่วยพวกอิสราเอลให้พ้นจากเงื่อมมือของพวกศัตรู ตลอดชั่วชีวิตของผู้นำคนนั้น เพราะพระ ยาร์เวห์ส่งสาร เมื่อได้ยินเสียงร้องคร่ำครวญของพวกอิสราเอล เพราะถูกกดขี่ข่มเหง

๑๙ แต่เมื่อผู้นำคนนั้นตายไป พวกอิสราเอลก็หันกลับไปทำชั่วยิ่งกว่าบรรพบุรุษของพวกเขาสืบอีก พวกเขาไปติดตามรับใช้และกราบ ไหว้พวกพระอื่นๆ พวกอิสราเอลไม่ยอมทิ้งสิ่งชั่ว ร้ายที่พวกเขาทำกันอยู่หรือการกระทำที่ตู่ติงของพวกเขา

๒๐ ตั้ง นั้นพระ ยาร์เวห์จึงโกรธพวกอิสราเอลมาก และพระองค์พูดว่า “เพราะชนชาตินี้ได้ฝ่าฝืนข้อ ตกลงของเรา ที่เราได้สั่งให้บรรพบุรุษของพวกเขารักษา และพวกเขาที่ไม่ยอมฟังเสียงของเราด้วย ๒๑ อย่างนั้น เราจะไม่ขับ ไล่ชนชาติต่างๆออกไปต่อหน้าพวกเขาอีกแล้ว คือพวกชนชาติต่างๆที่ยังหลง เหลืออยู่ตอนที่โย ชูวาตาย ๒๒ เรา จะใช้ชนชาติพวกนี้ลงโทษชาวอิสราเอล จะดูสิว่า พวกเขาจะเดินในเส้น ทางของพระ ยาร์เวห์อย่างไรระ มัดระวังเหมือนกับที่

บรรพบุรุษของพวกเขาทำหรือเปล่า” ๒๓ ตั้ง นั้นพระยาร์เวห์จึงปล่อยให้พวกชนชาติเหล่านี้ อาศัยอยู่ในแผ่นดินต่อไป พระองค์ไม่ได้ขับ ไล่พวกเขาออกไปทันที พระองค์ไม่ได้มอบพวกชนชาติเหล่านั้นไว้ในมือของโยชูวา

๓ ต่อไป นี่คือชนชาติต่างๆที่พระยาร์เวห์ ยังปล่อยให้หลง เหลืออยู่ในแผ่นดิน เพื่อลงโทษชาวอิสราเอลทั้งหมดที่ไม่ได้เข้าร่วมรบตอนยึดแดน ดินคานา อันนั้น ๒ พระ ยาร์เวห์ทำอย่างนี้เพื่อให้คนอิสราเอลรุ่นหลังนี้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการรบมาก่อน จะได้เรียนรู้เกี่ยวกับสงคราม

๓ ชนชาติต่างๆที่ยังเหลืออยู่ คือผู้ครอบครองทั้งห้าคนของฟี ลิส เตีย คนคานา อันทั้งหมด คนไซดอน และคนฮีไวต์ที่อาศัยอยู่แถบเนิน เขาเลบานอน ตั้งแต่ภูเขาบาอัล-เฮอร์โมน ไปจนถึงเมืองเลโบ-ฮามัท

๔ ชนชาติเหล่านี้ มีไว้สำหรับลงโทษชาวอิสราเอล เพื่อจะได้รู้ว่า พวกเขาจะเชื่อ ฟัง คำสั่งต่างๆของพระยาร์เวห์หรือไม่ คือคำสั่งต่างๆที่พระองค์ได้สั่งบรรพบุรุษของพวกเขา ผ่านมาทางโมเสส ๕ ตั้งนั้นชาวอิสราเอลจึงได้อาศัยอยู่ร่วมกับ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนเปอร์เซีย คนฮีไวต์และคนเยบูน

๖ คนอิสราเอลได้เอาลูกสาวของคนพวก นั้นมาเป็นเมีย และยอมยกลูกสาวของตนให้กับลูกชายของคนพวกนั้น แดงไปรับใช้พระต่างๆของคนพวกนั้นด้วย

โอทนีเอลผู้นำคนแรก

๗ ชาวอิสราเอลได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระ ยาร์เวห์ และได้ลืมนพระ ยาร์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา และไปรับ ใช้รูปเคารพของพวกพระบาอัล และพวกพระอิชทาโรท ๘ พระยาร์เวห์จึงโกรธชาวอิสราเอล พระองค์ขายพวกเขาให้ตกไปอยู่ในเงื่อมมือของ กษัตริย์คูซัน-ริ ชาธาอิมแห่งอาราม นาสาราคิม ๙ ชาวอิสราเอลจึงต้องรับ ใช้กษัตริย์คูซัน-ริ ชาธาอิมอยู่แปดปี

๑๐ แต่เมื่อชาวอิสราเอลร้องขอความช่วยเหลือจากพระ ยาร์เวห์ พระองค์ได้ส่งผู้ช่วย มาให้กับคนอิสราเอล เพื่อช่วยเหลือพวกเขา คนนั้นคือ โอ ทนีเอลลูกชายของเคนัส เคนัส เป็นน้องชายของคา เลบ ๑๑ พระ วิญญาณ

* ๓:๘ อาราม นาสาราคิม พื้นที่ทางเหนือของซีเรียระหว่างแม่น้ำไทกริสและยูเฟรติส

ของพระ ยาร์เวห์ได้ลงมาอยู่กับโอ ทนี เอล และเขาได้กลายเป็นผู้นำของอิสราเอล เขา ออกไปทำสงคราม และพระยาร์เวห์ได้ทำให้ กษัตริย์คูน-ริซารอิมตกอยู่ในเงื้อมมือของ เขา และเขามีชัยเหนือกษัตริย์คูน ๑๑ จาก นั้นนั้นแผ่นดินก็สงบ สุขเป็นเวลาสี่สิบปี จนโอ ทนีเอลลูกชายเคนสตายไป

ผู้นำเอสูด

๑๒ ต่อ มาชาวอิสราเอลได้ทำสิ่งชั่วร้ายใน สายตาของพระ ยาร์เวห์อีก พระองค์ก็เลย ทำให้กษัตริย์เอก โลงนของเมืองโม อับมีกำลัง เข้มแข็ง และมาโจมตีชาวอิสราเอล เพราะ คนอิสราเอลได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของ พระยาร์เวห์ ๑๓ กษัตริย์เอก โลงนได้ชวนคน อัม โมนและอา มาเล ค มาเข้าพวกกับเขา และไปโจมตีอิสราเอล และพวกเขาได้ยึด ครองเมืองดงอินทผลัมไว้ได้

๑๔ ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงต้องรับใช้กษัตริย์ เอกโลน ของเมืองโมอับอยู่สิบแปดปี ๑๕ ชาว อิสราเอลได้ร้องขอความช่วยเหลือจากพระ ยาร์เวห์ แล้วพระองค์ก็ได้ส่งผู้ช่วยคนหนึ่ง มาให้กับพวกเขา คือเอสูดลูกชายของเกรา จากเผ่าเบนยามิน เขาถูกฝึกให้สู้รบด้วยมือ ซ้าย ชาวอิสราเอลให้เขาเอาส่วยไปส่งให้กับ กษัตริย์เอกโลนของเมืองโมอับ

๑๖ เอสูดได้ทำดาบสอง คมเล่มหนึ่งยาว ศอกหนึ่ง เขามัดมันไว้ที่ต้นขาขวาใต้ชุด ที่ใส่ ๑๗ แล้วเขาได้นำส่วยไปมอบให้กับ กษัตริย์เอกโลนของเมืองโมอับ (กษัตริย์เอก โลงนเป็นคนที่อ้วนมาก) ๑๘ เมื่อเอสูดมอบ ส่วยเสร็จแล้ว เขาก็ไปส่งคนที่แบกส่วย มา ๑๙ เมื่อเอสูดไปถึงพวกรูปหินแกะสลัก ที่กิล กาล เขาก็ย้อนกลับไปหากษัตริย์เอก โลงนและพูดกับกษัตริย์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพเจ้ามีความลับจะแจ้งกับท่าน”

กษัตริย์จึงบอกให้เอสูดเรียกก่อน แล้วเขา ก็สั่งให้พวกผู้รับใช้ของเขาออกไปนอกห้อง

๒๐ แล้วเอสูดได้เข้าไปหากษัตริย์เอก โลงน ในขณะที่เขา นั่งอยู่บนบัลลังก์ที่ตั้งอยู่บน ฐานที่ยกสูง ซึ่งเป็นของเขาโดยเฉพาะ เอสูดพูดว่า “ข้าพเจ้ามีข่าวจากพระเจ้ามาแจ้ง กับท่าน” ในขณะที่กษัตริย์เอก โลงนลุกขึ้น จากที่นั่ง ๒๑ เอสูดก็ยื่นมือซ้ายไปชักดาบจาก ต้นขาขวาของเขา แล้วแทงเข้าไปที่ห้อง ของกษัตริย์เอกโลน ๒๒ จมมิดด้าม ไซมันก็

ปิดคมดาบไว้ และเอสูดก็ไม่ได้ดึงดาบออก จากห้องของกษัตริย์ และกษัตริย์เอก โลงนก็ อูจจาเราะลาตออกมา

๒๓ แล้วเอสูดก็ได้ปิดประตูห้องบัลลังก์และ ลงกลอนข้างใน จากนั้นเขาก็หย่อนตัวลง ทางช่องส้วมไปยังห้องด้านล่าง ๒๔ แล้วเอสูด ก็ออกไปทางห้องโถงใหญ่ และพวกผู้รับ ใช้ของกษัตริย์เอก โลงนก็เข้ามาดู เมื่อพวกเขา เห็นว่าประตูห้องบนชั้นสองนั้นเปิดอยู่ พวกเขา ก็คิดว่ากษัตริย์เอก โลงนกำลังถ่ายทุกข์อยู่ ข้างใน ๒๕ พวกเขาคอยอยู่จนรู้สึกเป็นห่วง จึงเอากุญแจมาไขเข้าไปดู และพบกษัตริย์ เอกโลนนอนตายอยู่บนพื้น

๒๖ เอสูดหนีออกมา ในขณะที่พวกคนรับ ใช้กำลังคอยอยู่ เขาเดินผ่านพวกรูปเคารพที่ สลักจากหิน และหนีไปจนถึงเสอีราห์ ๒๗ เมื่อ เขาไปถึงที่นั่น เขาได้เป่าแตรเขาสัตว์ที่เทือก เขาเอฟราอิม แล้วชาวอิสราเอลก็ยกพลลง จากเขาไปพร้อมกับเอสูด ที่นำหน้าพวกเขา ไป

๒๘ เอสูดสั่งพวกเขาว่า “ตามเรามา เพราะ พระ ยาร์เวห์ได้มอบพวกศัตรูของพวกท่าน คือชาวโม อับไว้ในเงื้อมมือของพวกท่าน แล้ว” ชาวอิสราเอลทั้ง หลายจึงตามเขา ไป และพวกเขาได้ยึดบริเวณน้ำดินที่ลุย ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปเมืองโม อับได้ และ ไม่ให้ใครข้ามทุ่งนั้น ๒๙ ในครั้งนั้นพวกเขา ได้ฆ่าชายโม อับที่เข้ม แข็งและกล้าหาญไป ประมาทหนึ่งหมื่นคน ไม่มีใครหนีรอดไปได้

๓๐ ในวันนั้นชาวโม อับตกอยู่ภายใต้เงื้อม มือของคนอิสราเอล หลังจากนั้นแผ่นดิน ก็สงบสุขเป็นเวลาแปดสิบปี

ผู้นำซัมการ์

๓๑ หลังจากเอสูดแล้ว ก็มีซัมการ์ลูกชายอา นาท เขาใช้ประทัดวัวฆ่าชาวฟีลิสเตียไปหกร้อยคน เขาก็เป็นผู้ช่วยชาวอิสราเอลคนหนึ่ง ด้วยเหมือนกัน

เดโบราห์ผู้นำหญิง

๓๒ เมื่อเอสูดตาย ชาวอิสราเอลได้ทำสิ่ง ชั่วร้ายในสายตาของพระ ยาร์เวห์อีก ๒ พระยาร์เวห์ก็เลยชายพวกเขาให้ตกไปอยู่ ในกำมือของยา บินกษัตริย์ของคานาอัน ผู้ ครอบครองเมืองฮาไซร์ แม่ทัพของเขาคือลี เสรา ที่อาศัยอยู่ในเมืองฮาโรเซท-ฮาโกยิม

๓ ชาวอิสราเอลก็ร้องขอความช่วยเหลือจาก พระยาห์เวห์อีก เพราะสิ เส รา มีรถรบเหล็ก ถึงเก้าร้อยคัน และเขาได้กดขี่ข่มเหงชาว อิสราเอลอย่างโหดร้ายทารุณถึงยี่สิบปี

๔ เดโบราห์เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าที่กำลังทำ หน้าทีเป็นผู้นำของอิสราเอลอยู่ในเวลานั้น นางเป็นเมียของลี้บิโดท ๕ เดโบราห์เคยนั่ง ตัดสินคดีอยู่ใต้ต้นอินทผลัมของนาง ที่อยู่ ระหว่างรา มาห์กับเบธ เอลในเขตเทือกเขาเอ ฟราอิม และชาวอิสราเอลก็มาหานางเพื่อให้ นางตัดสินคดีให้

๖ นางส่งคนไปเรียกบาราคลูกชายของอาบี โนอัม ให้มาจากเมืองคาเดชในเขตแดนของ นัฟ ทา ลี นางพูดกับเขาว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ไม่ได้สั่งท่านหรือว่า ให้ ยกพลไปตั้งอยู่ที่ภูเขาทาโบร์ และเกณฑ์คน หนึ่งหมื่นคนจากเผ่านัฟ ทาลีและจากเผ่าเศบูล ลุน ๗ เราจะล่อสิ เส รา แม่ทัพของกองทัพยา บิน พร้อมกับรถรบ และกองทัพของเขา ให้ออกมาพบกับเจ้าที่แม่น้ำคิไซน และเราจะ ยกพวกเขาให้ตกอยู่ในกำมือของเจ้า”

๘ บาราคจึงตอบเดโบราห์ว่า “ถ้าท่านไปกับ ข้า ข้าก็จะไป แต่ถ้าท่านไม่ไปกับข้า ข้าก็ไม่ ไป”

๙ เดโบราห์พูดว่า “ข้าจะไปกับท่านแน่ แต่ บอกให้ท่านรู้ไว้ว่า ท่านจะไม่ได้รับเกียรติใน ทางที่ท่านจะไปนี้ เพราะพระ ยาห์เวห์จะทํา ให้สิ เส รา ตกอยู่ในเงื้อมมือของผู้หญิง” แล้ว เด โบ ราห์จึงลุกขึ้นไปกับบาราคถึงเมืองเค เดช ๑๐ บาราคได้รวบรวมพลจากเผ่าเศบูล ลุน และเผ่านัฟ ทาลีมาที่เค เดช เขารวบรวมได้ ทั้งหมดหนึ่งหมื่นคนที่มาติดตามเขา และเด โบราห์ก็ไปกับเขาด้วย

๑๑ มีชายคนหนึ่งชื่อเฮ เบอร์ ชาวเค ไนต์ เขาได้แยกตัวออกมาจากคนเค ไนต์ แล้วมา ตั้งค่ายอยู่ที่ต้นโอ๊กในศานัน นิม ซึ่งอยู่ใกล้ เมืองเค เดช เค ไนต์เป็นลูกหลานของโฮบบ์ และโฮบบ์เป็นพ่อตาของโมเสส ๑๒ มีคนบอก สิ เส รา ว่า บาราคลูกชายของอาบี โนอัม ได้ ขึ้นไปที่ภูเขาทาโบร์ ๑๓ สิ เส รา จึงรวบรวม รถรบเหล็กทั้งเก้าร้อยคันของเขาและทหาร ทั้งหมดที่อยู่กับเขา เคลื่อนพลจากเมืองฮาโร เซท-ฮาโกยิม ไปที่แม่น้ำคิไซน

๑๔ แล้วเดโบราห์พูดกับบาราคว่า “ลุกขึ้น เพราะวันนี้เป็นวันที่พระยาห์เวห์จะทําให้สิ เส รา ตกอยู่ในเงื้อมมือของท่าน พระ ยาห์เวห์

นำหน้าท่านอย่างแน่นอน” ดังนั้นบาราคจึง ลงมาจากภูเขาทาโบร์และมีทหารทั้งหมื่นคน ติดตามเขาไป

๑๕ ในขณะที่บาราคเข้าโจมตีนั้น พระ ยาห์เวห์ได้ทําให้ฝ่ายของสิ เส รา รวมทั้งรถรบ และกองทัพของเขา เส ลี เส รา ก็ลจจารถรบวิ่งหนี ไป ๑๖ บาราคไล่ตามรถรบและกองทัพทั้ง หลายของสิ เส รา ไปจนถึงฮาโรเซท-ฮาโกยิม กองทัพทั้งหมดของสิ เส รา ถูกฆ่าตายด้วย ดาบ ไม่เหลือแม้แต่คนเดียว

๑๗ ส่วนสิ เส รา ได้วิ่งหนีไปที่เต็นท์ของ ยาเอล เมียของเฮ เบอร์คนเค ไนต์ เพราะ กษัตริย์ยา บินเมืองฮา โซร์เป็นพันธมิตรกับ ครอบครัวเฮเบอร์กคนเค ไนต์ ๑๘ ยาเอลออกมา พบกับสิ เส รา นางพูดกับเขาว่า “เชิญทางนี้ เจ้า นาย เชิญมาหาจัดฉันทางนี้ ไม่ต้องกลัว” เขาจึงตรงเข้าไปหานาง เข้าไปที่เต็นท์ของ นาง และนางก็เอาผ้าห่มคลุมตัวเขาไว้

๑๙ จากนั้นสิ เส รา ก็พูดกับยาเอลว่า “ขอนํ้า ให้ข้ากินหน่อย ข้าหิวแล้ว” ดังนั้นนางจึงเปิด ถังนํ้านมและให้เขาดื่ม และเอาผ้าคลุมเขา ไว้ ๒๐ เขาพูดกับนางว่า “ช่วยยื่นฝ่าเท้าที่ประคูด เ็นท์ให้หน่อย และถ้ามีใครถามว่า ‘มีใครอยู่ใน นี้นีหรือเปล่า’ ให้บอกว่าเป็นไม่มี”

๒๑ แต่ยาเอลเมียของเฮ เบอร์หยิบหมุดซึ่ง เต็นท์กับค้อน แล้วค่อยๆ ย่องเข้าไปหาเขา และนางก็ตอกหมุดไปตรงขมับของเขา ทะลุ ตัดดิน ในขณะที่เขากำลังหลับสนิท เพราะ เหน็ดเหนื่อยมาก เขาจึงตาย ๒๒ ทันใดนั้น บาราคที่กำลังไล่ล่าสิ เส รา ก็มาถึง ยาเอลออก มาพบเขาและพูดกับเขาว่า “เข้ามาสิ แล้ว ฉันจะให้ท่านดูชายที่ท่านกำลังตามหาอยู่” เขาจึงเข้าไปในเต็นท์กับนาง และเห็นสิ เส รา นอนตายอยู่ที่นั่น มีหมุดปักเต็นท์ตอกอยู่ที่ ขมับ

๒๓ ดังนั้น ในวันนั้น พระเจ้าก็ได้พิชิต กษัตริย์ยา บินของคานาอันให้กับชาว อิสราเอล ๒๔ ชาวอิสราเอลก็มีกำลังเข้ม แข็ง ขึ้นเรื่อยๆ เหนือกษัตริย์ยา บินของคานาอัน จนในที่สุดพวกเขา ก็ได้ทำลายกษัตริย์ยา บิน ของคานาอันไป

บทเพลงของเดโบราห์

๕ ๑ ในวันนั้น เดโบราห์และบาราคลูกชาย อาบี โนอัม ได้ร้องเพลงนี้

๒ สรรเสริญพระยาห์เวห์เกิด
 เพราะชาวอิสราเอลเป็นจำนวนมากได้อุทิศ
 ตัวอย่างเต็มที่
 กองทัพได้อาสาสมัครเข้าร่วมรบ
 ๓ ฟังให้ดี กษัตริย์ทั้งหลาย
 สนใจเหนื่อย ผู้ครอบครองทั้งหลาย
 ข้าจะร้องเพลง
 ตัวข้าเองจะร้องเพลงให้กับพระยาห์เวห์
 ข้าจะร้องเพลงไปกับเครื่องดนตรี
 ให้กับพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล
 ๔ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เมื่อพระองค์ออกมาจาก
 เทือกเขาเสอีร์
 เมื่อพระองค์ย่าง ก้าวมาที่นี่จากแผ่นดินของ
 เอโดม
 แผ่นดินก็สั่นสะท้าน
 ท้องฟ้าก็เทฝนลงมา
 หมู่มะฆิกเทน้ำลงมา
 ๕ ภูเขาต่างๆก็สั่นสะเทือน
 ต่อหน้าพระยาห์เวห์ พระผู้ขึ้นของขึ้นนาย
 ต่อหน้าพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล
 ๖ ในสมัยของซัมการบุตรอานาห์
 และในสมัยของยาเอล พวกชบวนคาราวาน
 ก็หยุดเดิน
 พวกคนเดินทางก็อ้อมไปใช้เส้นทาง
 ๗ คนชนบทก็หวาด กลัวที่จะออกไปทำสวน
 ทำไร่
 ในอิสราเอล พวกเขาทั้งหลายอยู่แต่ในบ้านกัน
 จนกระทั่งท่านมา เดโบราห์
 จนกระทั่งท่านมาเป็นเหมือนแม่ของ
 อิสราเอล
 ๘ เมื่อพระเจ้าเลือกพวกผู้นำคนใหม่ขึ้นมา *
 สงครามก็มาถึงประตูเมือง
 ไม่มีโล่หรือหอกสักอันเดียว
 ในหมู่ทหารอิสราเอลสี่หมื่นคน
 ๙ ข้ารู้สึกสำนึกในบุญคุณของพวกผู้นำ
 อิสราเอล
 และคนเหล่านั้นที่อาสาไปออกรบ
 สรรเสริญพระยาห์เวห์เกิด

๑๐ พวกเจ้าชาวคะนาอันที่ชื่ออยู่บนลาดัวเมียสี
 เหลืองอุมแดงที่หายาก
 พวกเจ้าคนร่ำรวยที่นั่งอยู่บนอานทำจากพรม
 อันมีค่า †
 พวกเจ้าพ่อค้าที่เดินทางอยู่ตามถนนหลวง
 ให้ทบทวนและเล่าเกี่ยวกับเรื่องนี้
 ๑๑ ให้ฟังคำ พุดของคุณเหล่านั้นที่แจกน้ำอยู่
 แถวบริเวณที่ตักน้ำ
 ที่ นั้นพวกเขบอก เล่าถึงชัยชนะทั้ง หลาย
 ของพระยาห์เวห์
 คือชัยชนะของชาวชนบทของพระองค์ใน
 อิสราเอล
 แล้วกองทัพของพระ ยาห์เวห์ก็ลงไปโจมตี
 ประตูเมืองของศัตรู
 ๑๒ เดโบราห์ ลุย ลุย
 ลุย ลุย ร้องเพลงปลุกใจเกิด
 ลูกขึ้น บาราคลูกของอาบีโนอัม
 ไปจับตัวพวกศัตรูของท่านเกิด
 ๑๓ ตั้ง นั้นคนที่หลง เหลืออยู่ก็ลงไปสู้ รบกับ
 ทหารที่เก่งกาจ
 กองทัพของพระ ยาห์เวห์ก็ลงไปสู้ รบกับพวก
 นักรบให้กับข้า
 ๑๔ คนอิสราเอลจากเผ่าเอ ฟ รา อิมที่อาศัยอยู่
 ท่ามกลางคนอามาเลค ‡ก็มาด้วย
 เบนยามินเอ๋ย พวกเขาเดินทางมาตามหลังท่านและ
 ทหารของท่านมา
 จากตระกูลมา คีร์ก็มีพวกผู้บังคับบัญชา
 ๑๕ พวกหัวหน้าของเผ่าอิส รา คาร์ก็มาอยู่กับ
 เดโบราห์
 กองทัพจากอิสราเอลสี่หมื่นคนบาราค
 พวกเขาถูกส่งลงไปให้หุบเขา ภายใต้คำ สั่ง
 ของบาราค
 พวกตระกูลแห่งเผ่ารูเบน
 ตัดสินใจอย่างเด็ด ขาดว่าจะไม่ออกไปช่วย
 ๑๖ ทำไมท่านถึงได้นั่งอยู่ที่คอกแกะ

* ๕:๘ เมื่อพระเจ้า ... ใหม่ขึ้นมา หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกเขาเลือกพวกพระใหม่ขึ้นมา”

† ๕:๑๐ นั่งอยู่ ... มีค่า หรือ “นั่งอยู่บนบัลลังก์ผู้พิพากษา” หรือ “นั่งปกครองอยู่เหนือมีเดีย”

‡ ๕:๑๔ จากเผ่าเอฟราอิม ... คนอามาเลค หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกที่มาจากเอฟราอิม มีรากมาจากอามาเลค” คือเป็นเชื้อสายของคนอามาเลค คนตัวใหญ่เหมือนยักษ์

๕:๑๔ พวกผู้บังคับบัญชา หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกผู้ออกกฎ”

และฟังเสียงปี่ที่เขาเป่าให้ฝูงแกะฟัง
พวกตระกูลของเผ่ารูเบน
ต่อสู้อย่างใจว่าน่าจะออกไปช่วยรบแต่ไม่ไป
๑๗ ก็ เลอ อาดก็พักอยู่ที่บ้านอีกฝั่งของแม่น้ำ
จอร์แดน
ส่วนดานูห์ ทำไม่เจ้าถึงได้รับจ้างทำงานอยู่บน
เรือทั้งหลาย

ส่วนอาเซอร์ พวกเขายังคงอยู่ที่ฝั่งทะเล
พักอยู่ที่บ้านตามท่าเรือของเขา
๑๘ แต่คนของเศบูลุนและนัฟทาลี
ได้เสียดชีวิตสู้รบอยู่บนที่ราบที่ลดหล่นลงมา
๑๙ พวกกษัตริย์ก็มาสู้รบ
คือพวกกษัตริย์ของคานาอัน
สู้รบที่ทาอานาค ข้างลำธารเมกิดโด
แต่พวกเขาไม่ได้ปล้นเอาเงินไป
๒๐ ดวงดาวต่อสู้จากฟากฟ้า
จากเส้นทางของพวกมัน พวกมันได้ต่อสู้กับ
สิเสรา

๒๑ แม่น้ำคิไซน แม่น้ำคิไซนอันเก่าแก่กันนั้น *
ได้กวาดพวกสิเสราไปเสีย
จิตใจข้าเอ๋ย มุ่งไปอย่างฮึกเหิม † เกิด
๒๒ แล้วกับมัจก็ตะเกียกตะกายอยู่ในน้ำนั้น
ม้าอันทรงพลังของสิ เส ราก็ยกสองเท้าหน้า
ขึ้นตะกายฟ้าในสนามรบ
๒๓ ทูต † ของพระยาห์เวห์พูดว่า “ให้สาปแช่ง
เมืองเมโรส
ให้สาปแช่งอย่างขมขื่นต่อคนที่อาศัยอยู่ที่
นั้น

เพราะพวกเขาไม่ได้มาช่วยพระยาห์เวห์
ไม่ได้มาช่วยพระยาห์เวห์สู้รบกับพวกนักรบ
๒๔ หญิงที่สมควรได้ รับรางวัลมากที่สุดคือยา
เอล
นางเป็นเมียของเฮเบอร์ชาวเคนเด
ในพวกผู้หญิงที่อาศัยอยู่ตามเต็นท์นั้น
นางสมควรได้รับรางวัลที่สุด
๒๕ สิเสราขอน้ำดื่ม นางก็ให้นมกับเขา
นางเอาโย เกิร์ตใส่ขามที่เหมาะสมกับพวก
ผู้นำให้กับเขา
๒๖ นางเอื้อมมือซ้ายไปเหยียบหมุดปักเต็นท์
และมือขวาไปเหยียบค้อน

นางตอกมันเข้าไปที่หัวของสิเสรา
ปี่หัวของเขาแตกเป็นชิ้นๆ
นางดีทูลขมขื่นของเขาไป
๒๗ เขาล้มลงที่เท้าของยาเอล
เขานอนแผ่หลายอยู่
เขาล้มลงแทบเท้าของนาง
เขาล้มลงตายที่นั่น
๒๘ แม่ของสิเสรา มองลอดหน้าต่างออกไป
นางมองผ่านช่องหน้าต่างแล้วร้องว่า
‘ทำไมรถรบของสิเสราถึงได้มาซำหนัก
ทำไมเสียงพวกรถม้าของเขาถึงได้ล่าซำหนัก’
๒๙ เพื่อนชั้นสูงที่ฉลาดที่สุดของนางก็ตอบไป
และแม่ของสิเสราก็ตอบคำถามตัวเองไปว่า
๓๐ ‘แน่นอน พวกเขากำลังค้นหาและแบ่งปัน
ของที่ยึดได้กันอยู่
นักรบแต่ละคนกำลังจับหญิงคนสองคนมา
ข่มขืน
พวกของที่ยึดได้นั้น มีทั้งผ้าย้อมสีเป็นของสิ
เสรา
และผ้าที่ปักกลดลายทั้งสองหน้า’
๓๑ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้ศัตรูของพระองค์
ถูกทำลายอย่างนี้ทุกคน
แต่ขอให้พวกเพื่อนของพระองค์ เป็น
เหมือนดวงอาทิตย์ตอนที่มันโผล่ขึ้น
อย่างเต็มพลังของมัน”
และแผ่นดินก็สงบสุขเป็นเวลาสี่สิบปี

ชาวมิเดียนต่อสู้กับชาวอิสราเอล

๖ ชาวยิวอิสราเอลได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายตา
ของพระยาห์เวห์อีก และพระยาห์เวห์ก็
ปล่อยให้พวกเขาตกไปอยู่ในกำมือของชาวมิ
เดียนอยู่เจ็ดปี ๒ ชาวมิเดียนมีกำลังมากกว่า
ชาวอิสราเอล ชาวมิเดียนทำให้ชาวอิสราเอล
ต้องไปหาที่หลบซ่อนอยู่ตามซอกเขา ตาม
ภูเขา ตามพวกถ้ำ และตามที่เร้นลับ ๓ เมื่อ
ไหว้ก็ตามที่ชาวอิสราเอลปลูกพืช ผล ชาวมิ
เดียน ชาวอามาลิค หรือแม้แต่คนทางตะวันออก
ก็จะมาโจมตีคนอิสราเอล
๔ พวกเขาจะมาตั้งค่ายอยู่บนแผ่นดิน ดินของ
ชาวอิสราเอล และพวกเขาจะทำลายพืชผล

* ๕:๒๑ แม่น้ำคิไซนอันเก่าแก่กันนั้น แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “แม่น้ำนั้นได้ท่วมทันพวกเขาไป”

† ๕:๒๑ จิตใจ ... ฮึกเหิม หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ขอให้ท่านเหยียบย่ำคอคอหอยของพวก
ที่แข็งแกร่งนั้น”

‡ ๕:๒๓ ทูต อาจจะหมายถึง “ทูตสวรรค์” หรือ “ตัวเดโบราห์เอง”

ตลอดทางไปจนถึงเมืองกาซา พวกเขาจะไม่เหลืออาหารไว้เลย ไม่ว่าจะเป็นแกะ วัว หรือลูก ^๕ เพราะพวกเขาจะบุกมาพร้อมกับสัตว์เลี้ยง และครอบครัวของเขา พวกเขาจะมากันมากมายมหาศาลเหมือนฝูงตกแตน นับไม่ถ้วน ไม่ว่าจะเป็นคนหรืออูฐ พวกเขาจะบุกเข้ามาในแผ่นดิน และทำลายมันจนหมดสิ้น

^๖ ชาวอิสราเอลจึงยากจนขึ้น แค้นเพราะชาวมีเดียน ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงร้องขอความช่วยเหลือต่อพระยาห์เวห์ ^๗ มีอยู่ครั้งหนึ่ง ชาวอิสราเอลได้ร้องขอความช่วยเหลือต่อพระยาห์เวห์ เพราะคนมีเดียน ^๘ พระยาห์เวห์ได้ส่งผู้พูด แทนพระเจ้ามาให้กับคนอิสราเอล และเขาพูดกับคนอิสราเอลว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลได้พูดไว้ อย่างนี้ว่า ‘เราเองได้พาเจ้าออกมาจากอียิปต์ และนำเจ้าออกมาจากการเป็นทาส ^๙ เราได้ช่วยให้เจ้าพ้นจากเงื้อมมือของชาวอียิปต์ และพ้นจากพวกที่กดขี่ข่มเหงเจ้าที่อยู่ที่นี่ และเราก็ได้ขับไล่พวกเขาไปต่อหน้าเจ้า และยกแผ่นดินของพวกเขาให้กับเจ้า’” ^{๑๐} เราได้บอกกับเจ้าว่า ‘เราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า เจ้าต้องไม่ยำเกรงพวกพระต่างๆของคนอามไรต์ เจ้าของแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่นี้ แต่เจ้าก็ไม่ยอมเชื่อฟังเรา”

ทูตของพระยาห์เวห์มาหากิเดโอน

^{๑๑} ในเวลานั้น ทูตของพระยาห์เวห์ก็ได้มา และมานั่งอยู่ที่ใต้ต้นโอ๊กที่โอฟราห์ ซึ่งเป็นของโยอาซ ที่มาจากตระกูลอามิเยเซอร์ ขณะนั้นลูกชายของโยอาซ คือกิเดโอน กำลังนวดข้าวสาลีอยู่ในบ่ออย่างงุ่น เพื่อไม่ให้มันตกเป็นของชาวมีเดียน ^{๑๒} ทูตของพระยาห์เวห์ได้มาปรากฏตัวต่อกิเดโอน และพูดกับเขาว่า “นักรบผู้กล้าหาญ พระยาห์เวห์สถิตอยู่กับท่าน”

^{๑๓} กิเดโอนตอบเขาว่า “ขอโทษที่เจ้านาย ถ้าพระยาห์เวห์อยู่กับพวกเรา ทำไมถึงได้เกิดเรื่องพวกนี้กับพวกเราด้วย แล้วสิ่งมหัศจรรย์ทั้งหลายที่พระองค์เคยทำ ที่บรรพบุรุษได้เล่าให้พวกเราฟัง หายไปไหนหมดแล้ว ไม่ใช่พระยาห์เวห์หรือที่นำพวกเราออกมาจากอียิปต์ แต่ตอนนี้พระองค์

ได้ทอดทิ้งพวกเราเสียแล้ว และให้พวกเราตกไปอยู่ในกำมือของชาวมีเดียน”

^{๑๔} แล้วพระยาห์เวห์ก็หันมาพูดกับเขาว่า “ไปสิ ไปช่วยชาวอิสราเอลด้วยกำลังที่เจ้ามีอยู่ ไปช่วยพวกเขาให้พ้นจากกำมือของชาวมีเดียน เรากำลังส่งเจ้าไป”

^{๑๕} แล้วกิเดโอนก็พูดกับพระองค์ว่า “ขอโทษที่เกิดท่าน แล้วข้าพเจ้าจะไปช่วยคนอิสราเอลได้อย่างไร คูสิตระกูลของข้าพเจ้าก็อ่อนแอที่สุดในเผ่ามันเสสเสห์ และข้าพเจ้าก็เป็นคนที่กระจอกที่สุดในครอบครัวของข้าพเจ้า”

^{๑๖} แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับเขาว่า “แต่เราจะอยู่กับเจ้า และเจ้าจะรบชนะชาวมีเดียนทั้งหมด เหมือนรบกับคนๆเดียว”

^{๑๗} แล้วกิเดโอนก็พูดกับพระองค์ว่า “ถ้าพระองค์พอใจในตัวข้าพเจ้าแล้วละก็ ช่วยทำอะไรสักอย่าง เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้ว่าเป็นพระองค์จริงๆที่พูดกับข้าพเจ้า” ^{๑๘} อย่าเพิ่งไปไหนนะ จนกว่าข้าพเจ้าจะกลับมา ข้าพเจ้าจะไปเอาเครื่องถวายมาตั้งต่อหน้าพระองค์”

พระองค์พูดว่า “เราจะอยู่ที่นี้ จนกว่าเจ้าจะกลับมา”

^{๑๙} ดังนั้นกิเดโอนจึงกลับบ้าน และไปเตรียมลูกแพะตัวหนึ่ง และทำขนมปังไร้เชื้อจากแป้งสาลียีสสิบสองลิตร เขาเอาเนื้อใส่ตะกร้า เอาน้ำซूपใส่หม้อ และเขาก็เอาของพวกนี้ไปให้กับพระองค์ที่ใต้ต้นโอ๊ก ^{๒๐} จากนั้นทูตของพระยาห์เวห์ก็พูดกับเขาว่า “เอาเนื้อและขนมปังไร้เชื้อวางไว้บนก้อนหินนี้ แล้วเทน้ำซूपลงไปบนของพวกนั้น” กิเดโอนก็ทำตาม

^{๒๑} ทูตของพระยาห์เวห์ ก็ยื่นปลายไม้เท้าที่ถืออยู่ในมือ ไปแตะต้องเนื้อและขนมปังนั้น ไฟก็ลุกขึ้นมาจากก้อนหิน เนื้อและขนมปังจนหมด จากนั้นทูตของพระยาห์เวห์ก็หายวับไป ^{๒๒} กิเดโอนถึงได้รู้ว่าเขาเป็นทูตของพระยาห์เวห์ กิเดโอนจึงร้องออกมาว่า “แยะแล้ว พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เห็นทูตของพระยาห์เวห์ต่อหน้าต่อตา”

^{๒๓} แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดว่า “สงบสติเกิดไม่ต้องกลัว เจ้าจะไม่ตายหรอก”

* ๖:๗ ข้อ ๗-๑๐ นี้ไม่ได้อยู่ในสำเนาภาษาฮีบรูที่เก่าแก่ที่สุด

๒๔ กิเด โอนจึงสร้างแท่นบูชาขึ้นมาให้ กับพระ ยาร์เวห์ที่นั่น และตั้ง ชื่อว่า “พระ ยาร์เวห์คือความสงบ” จนถึงวันนี้แท่นนั้นก็ ยังอยู่ที่โอ ฟราห์ ซึ่งเป็นของตระกูลอาบี เย เซอร์

กิเดโอนทำลายแท่นของพระบาอัล

๒๕ ในคืนนั้นพระ ยาร์เวห์พูดกับกิเด โอน ว่า “ไปเอาวัวตัวผู้ของพ่อเจ้าคือตัวที่สองที่มี อายุเจ็ดปีนั้น แล้วเอาไปรื้อแท่นพระบา อัล ที่เป็นของพ่อเจ้าและให้โคเนเสาพระอา เซราห์ ที่อยู่ข้างๆแท่นนั้นด้วย” ๒๖ จากนั้นให้ สร้างแท่นบูชาสำหรับพระ ยาร์เวห์ พระเจ้า ของเจ้า ไว้บนที่สูงนี้ และเอาวัวตัวที่สองนั้น ถวายเป็นเครื่องเผาบูชา ให้เอาไม้อาเซราห์ที่ เจ้าจะโค่นลงมานั้นเป็นฟืน” ๒๗ กิเด โอนก็ เอาคนใช้ชายของเขามาสิบคน และทำตามที พระยาร์เวห์ได้บอกเอาไว้ แต่เพราะเขากลัว คนในครอบครัวของเขาและชาวเมือง เขา เลยไม่กล้าทำในตอนกลางวัน จึงแอบทำใน ตอนกลางคืน

๒๘ วันรุ่งขึ้น เมื่อชาวเมืองตื่นขึ้นมา พวกเขาได้เห็นแท่นพระบาอัลถูกรื้อ และเสาไม้อา เซราห์ที่อยู่ข้างๆก็ถูกโค่น และมีวัวตัวผู้ตัวที่ สองนั้นถูกเผาอยู่บนแท่นบูชาที่เพิ่งสร้างขึ้น มาใหม่ ๒๙ พวกเขาจึงพูดกันว่า “ใครเป็นคน ทำอย่างนี้” หลังจากการค้นหาและสอบถาม มีคนบอกพวกเขาว่า “กิเดโอนลูกชายของโย อาซเป็นคนทำ”

๓๐ ชาวเมืองจึงพูดกับโย อาซว่า “เอาตัว ลูกชายเจ้าออกมา มันจะต้องตาย เพราะมัน ไปรื้อแท่นบูชาพระบา อัล และโค่นเสาไม้อา เซราห์ที่อยู่ข้างๆนั้น”

๓๑ แล้วโย อาซพูดกับคนทั้งหมดที่ยืนล้อม รอบเขาว่า “พวกท่านจะฟ้อง ร้องแท่นพระ บา อัลหรือ พวกท่านจะช่วยชีวิตพระบา อัล หรือ ใครก็ตามที่ฟ้องร้องให้กับพระบาอัล จะ ถูกฆ่าก่อนเข้าวันพรุ่ง นี้ ถ้าพระบา อัลเป็น พระเจ้าจริง ก็ให้พระบา อัลฟ้องร้องเอาเอง เถอะ เพราะมีคนไปรื้อแท่นบูชาของเขา”

๓๒ วันนั้นโยอาซจึงตั้งชื่อใหม่ให้กิเดโอนว่า “เยรูบาอัล” ๑ เพราะเขาพูดว่า “ให้พระบา

อัลฟ้องร้องเพราะกิเดโอนได้รื้อแท่นบูชาของ เขาเอง”

กิเดโอนรบชนะชาวมิเดียน

๓๓ เมื่อชาวมิเดียน ชาวอามาเลค และชาว ตะวันออกรวมตัวกัน ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมา ตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขายิสเรเอล ๓๔ พระวิญญาณ ของพระยาร์เวห์ได้มาสมทบกับกิเดโอน และ เขาได้เป่าแตรเพื่อเรียกคนในตระกูลอาบี เย เซอร์ให้มาติดตามเขา ๓๕ เขาได้ส่งพวกผู้ส่ง ขาวไปทั่วเผ่ามนัส เสห์ เรียกให้คนในเผ่านี้ มาติดตามเขา และเขาก็ยังส่งพวกผู้ส่ง ขาว ไปยังเผ่าอาเซอร์ เศบูลุน และนัฟทาลี และ พวกนี้ก็ได้ขึ้นมาหอกิเดโอนและคนของเขา

๓๖ กิเด โอนพูดกับพระเจ้าว่า “ถ้ามันเป็น จริง ที่ว่าพระองค์จะช่วยกู้คนอิสราเอล ผ่าน ทางมือของข้าพเจ้าตามที่พระองค์บอกแล้ว ละก็ ๓๗ ดูลี ข้าพเจ้าได้วางชนแกะไว้บน ลานนวดข้าว ถ้ามีน้ำค้างเปียกชุ่มแค่บน ชนแกะเท่านั้น และพื้น ดินส่วนอื่นๆแห้ง หมด ข้าพเจ้าจะรู้ว่าพระองค์จะช่วยเหลือ คนอิสราเอล ผ่านทางมือข้าพเจ้า ตามที่ พระองค์ได้พูดไว้”

๓๘ และมันก็เกิดขึ้นตามนั้นทุกอย่าง วัน ต่อ มาเมื่อกิเด โอนตื่นขึ้นแต่เช้ามืด เขาบีบ ชนแกะ ก็ได้น้ำค้างมาเต็มชาม ๓๙ จากนั้น กิเดโอนพูดกับพระเจ้าว่า “อย่าโกรธข้าพเจ้า เลย ข้าพเจ้าขอพูดอีกครั้ง ขอให้ข้าพเจ้าได้ ลองกับชนแกะอีกสักครั้ง คราวนี้ขอให้ชน แกะแห้ง พื้น ดินส่วนอื่นๆเปียกชุ่มไปด้วย น้ำค้าง” ๔๐ ในคืนนั้นพระเจาก็ทำตามนั้น คือให้ชนแกะแห้งและพื้น ดินเปียกไปด้วย น้ำค้าง

๗ ๑ เยรูบาอัล (ซึ่งก็คือกิเดโอน) พร้อม กับทหารทั้งหมดที่อยู่กับเขา ก็ลุกขึ้น แต่เขารู้ และไปตั้งค่ายอยู่ใกล้ๆกับตานาฮา โรด ส่วนค่ายของชาวมิเดียนอยู่ทางเหนือ ของเขา อยู่ในหุบตรงดินเขาโมเรห์ ๒ พระ ยาร์เวห์พูดกับกิเดโอนว่า “ทหารที่อยู่กับเจ้า มีมากกว่าที่เจ้าจะมอบชาวมิเดียนให้ อยู่ ในเงื้อมมือของพวกเขา ไม่อย่างนั้น คน อิสราเอลจะยกตัวขึ้นต่อหน้าเรา และพูดว่า ‘เป็นมือข้าเอง ที่ช่วยกู้ข้าไว้’

*๖:๒๕ เสาพระอาเซราห์ เป็นพระผู้หญิงของคนคานาอัน เป็นคู่ของพระบาอัล

†๖:๓๒ เยรูบาอัล ชื่อนี้หมายถึง “ให้พระบาอัลฟ้องร้องเอาเอง”

^๓ตั้ง นั้นให้ประกาศอย่างนี้กับกองทัพว่า “ใครก็ตามที่กลัวจนตัวสั่น ก็ให้ไปจากภูเขากิเลดา กลับบ้านไปในเช้า มีดวงจันทร์นี้” แล้วก็มีทหารสองหมื่นสองพันคนกลับบ้านไป เหลืออยู่หนึ่งหมื่นคน

^๔แล้วพระยาห์เวห์พูดกับกิเดโอนว่า “ยังมีทหารมากเกินไป ให้นำพวกเขาออกไปที่น้ำ และเราจะแยกพวกเขาให้กับเจ้าที่นั่น เมื่อเรบอกว่ ‘คนนี้จะไปกับเจ้า’ เขาก็จะไปกับเจ้า แต่ถ้าคนไหนที่เรบอกว่ ‘คนนี้จะไม่ไปกับเจ้า’ เขาก็จะไม่ไป”

^๕จากนั้นกิเด โอนก็นำพวกเขาออกไปที่น้ำ พระยาห์เวห์พูดกับเขาว่า “คนที่ใช้ลิ้นเลียน้ำ เหมือนหมา ก็ให้เจ้าแยกออกมาไว้พวกหนึ่ง และคนที่คุกเข่าลงดื่มน้ำก็แยกไว้พวกหนึ่ง”

^๖จำนวนคนที่ใช้มือชักน้ำขึ้นมาเลียมีทั้งหมดสามร้อยคน ส่วนคนที่เหลือทั้งหมดคุกเข่าลงดื่มน้ำ ^๗พระยาห์เวห์จึงพูดกับกิเดโอนว่า “เราจะช่วยเหลือพวกเจ้าโดยใช้คนสามร้อยคนนี้ที่เลียน้ำ และเราจะมอบคนมีเดีย นไว้ใเง้อมือของเจ้า ส่วนคนที่เหลือทั้งหมดให้กลับบ้านไป”

^๘ตั้ง นั้นทหารสามร้อยคนนี้ก็ได้อุ้เสบียงอาหารและถือดาบไว้ในมือ กิเด โอนส่งชาวอิสราเอลคนอื่นที่เหลือให้กลับไปตั้งที่ของพวกเขา แต่เขาเก็บสามร้อยคนนี้ไว้กับเขาค่ายของชาวมี เดีย นอยู่ต่ำลงไปใหุบเขา ^๙ในคืนนั้นพระยาห์เวห์พูดกับเขาว่า “ลุกขึ้นลงไปโจมตีค่ายเดียนนี้ เพราะเราได้มอบมันไว้ให้มือของเจ้าแล้ว” ^{๑๐}แต่ถ้าเจ้ากลัว ก็อย่าเพิ่งลงไปโจมตีก็ได้ แต่ให้ป่าวร่าห์คนรับใช้ของเจ้าลงไป ^{๑๑}เจ้าจะได้ยินว่พวกเขาพูดอะไรกัน หลังจากนั้นเจ้าจะได้เกิดความกล้ามากขึ้น แล้วค่อยลงไปตีค่ายนั้น” ตั้งนั้นกิเดโอนและป่าวร่าห์คนรับใช้ของเขา ก็ลงไปตีค่ายที่อยู่ด้านนอกสุดของทหารที่ติดอาวุธพวกนั้น

^{๑๒}ชาวมีเดียน ชาวอามาเลค และคนตะวันออกนอนอยู่ตามหุบเขา มากมายเหมือนตักแตน และอุฐูของพวกเขาก็มีมากจนนับไม่ถ้วนเหมือนเม็ดทรายที่ชายฝั่ง ^{๑๓}เมื่อกิเด โอนมาถึงค่าย ก็มีชายคนหนึ่งกำลังเล่าความฝันของเขาให้เพื่อนฟัง เขาเล่าว่ “ข้าฝันไปว่มีขนมปังบาร์เลย์ก้อนใหญ่ กลิ้งเข้ามาให้ในค่ายของมีเดียน และมันก็ชนเต็นท์จนล้มลงคว่ำพังทะลายไป”

^{๑๔}เพื่อนของเขาก็ตอบว่ “เรื่องนี้เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้เลย นอกจากจะเป็นดาบของกิเด โอนลูกชายโย อาชชาวอิสราเอล พระเจ้าได้มอบชาวมีเดียนและทงกองทัพให้อยู่ให้ในกำมือของเขาแล้ว”

^{๑๕}เมื่อกิเด โอนได้ยินพวกเขาเล่าความฝันและตีความหมายของมันแล้ว เขาก็กราบลงต่อพระเจ้า จากนั้นเขาก็กลับไปตีค่ายของอิสราเอล และพูดว่ “ลุกขึ้น เพราะพระเจ้าได้มอบกองทัพของมี เดีย นไว้ให้ในกำมือของพวกท่านแล้ว”

^{๑๖}เขาแบ่งคนสามร้อยคน ออกเป็นสามกลุ่ม และให้ทุกคนถือดาบและหม้อเป่าแล้วเอาคบเพลิงไว้ด้านใน ^{๑๗}เขาพูดกับพวกทหารว่ “ให้มองผมและทำตาม เมื่อผมเข้าไปถึงค่ายด้านนอกสุด ผมทำอะไรก็ให้ทำตามนั้น” ^{๑๘}เมื่อผมและคนทั้งหมดที่อยู่กับผมเป่าดาบขึ้น ก็ให้พวกท่านเป่าดาบรับล้อมรอบค่าย และร้องว่ สำหรับพระยาห์เวห์และกิเดโอน”

^{๑๙}ตั้ง นั้นกิเด โอนกับทหารหนึ่งร้อยคนที่อยู่กับเขา ก็ไปถึงด้านนอกสุดของค่าย เพิงเลยเที่ยงคืนไป เพิงเปลี่ยนเวรยาม ^{๒๐}กิเดโอนและคนที่อยู่กับเขาก็เป่าดาบ และหุบหม้อที่อยู่ให้ในมือพวกเขาจนแตก และทงสามกลุ่มก็เป่าดาบ และหุบหม้อจนแตก พวกเขาถือคบเพลิงให้ในมือซ้ายและถือดาบที่เป่าให้ในมือขวา และต่างก็ตะโกนว่ “ดาบสำหรับพระยาห์เวห์และกิเดโอน”

^{๒๑}แต่แต่ละคนต่างยืนประจำที่ของตนรอบค่าย และพวกทหารให้ในค่ายทั้งหมดต่างก็กระโดดขึ้นมา แล้วร้องตะโกนวิ่งหนีไป ^{๒๒}เมื่อคนของกิเด โอนเป่าดาบพร้อมๆกันทั้งสามร้อยอัน พระ ยาห์เวห์ก็ทำให้กองทัพของมีเดียนทั้งหมดเอาดาบฆ่าพันกันเอง พวกทหารได้หนีไปไกลถึงเบธ-ชิ ทธาห์ ทางไปเมืองเศเร ราห์ พวกเขาหนีไปไกลจนถึงพรมแดนของเมืองอาเบล-เมโฮลาห์ ที่อยู่ใกล้กับเมืองทับบาห์

^{๒๓}คนอิสราเอลจากเผ่าเนฟทาลี เผ่าอาเชอร์ และเผ่ามันสเสห์ ถูกเรียกให้ไล่ตามชาวมีเดียนไป ^{๒๔}กิเด โอนส่งพวกผู้ส่งข่าวไปทัหุบเขาเอเฟราอิม ไปแจ้งว่ “ลงมาโจมตีพวกมีเดียน และให้ยึดแหล่งน้ำจากพวกเขาไปไกลถึงเบธ-บา ราห์และแม่น้ำจอร์แดน” ตั้งนั้นทหารของเอ ฟา อิมทั้งหมดถูกเรียกมา

และพวกเขาก็ได้ยึดแหล่งน้ำต่างๆไปไกลถึง เบธ-บาราห์และแม่น้ำจอร์แดน

^{๒๕}พวกเขาจับแม่ทัพของมีเดีย นั้ได้สองคน คือโอเรบและเศอบ พวกเขาฆ่าโอเรบที่หินแห่งโอเรบ และฆ่าเศอบที่บ่ออย่างุ่นแห่งเศอบ พวกเขาขังไล่ตามพวกมีเดียหนีต่อไป และได้นำหัวของโอเรบและเศอบข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาให้กิดโอน

๑๒คนเอฟราอิมพูดกับกิดโอนว่า “ทำไมท่านถึงทำกับเราอย่างนี้ ตอนที่ท่านไปรบกับชาวมีเดีย น ทำไมท่านถึงไม่เรียกเราไปด้วย” พวกเขาได้เถียงกับกิดโอนอย่างรุนแรง

^{๒๖}กิดโอนจึงพูดกับพวกเขาว่า “แม่แต่สิ่งเล็กๆ น้อยที่เผ่าท่านทำนั้นก็ยังยิ่งใหญ่กว่าสิ่งทั้งหมดที่ตระกูลอามีเยเซอร์ของผมได้ทำเสียอีก สิ่งที่ผมทำตอนนี้ เปรียบเทียบกันไม่ได้เลยกับสิ่งที่พวกท่านทำไม่ใช่หรือ

^{๒๗}พระเจ้ามอบโอเรบและเศอบ แม่ทัพของมีเดีย นไว้ในมือของพวกท่าน ไม่มีอะไรเลยที่ผมทำแล้วสามารถเอาไปเปรียบเทียบกับท่านได้” เมื่อกิดโอนพูดอย่างนี้ พวกเขาก็หายโกรธกิดโอน

กิดโอนจับกษัตริย์ทั้งสองของมีเดีย

^{๒๘}เมื่อกิดโอนมาถึงแม่น้ำจอร์แดน เขาและพวกอีกสามร้อยคนได้ข้ามแม่น้ำไป

พวกเขาเหนื่อยล้า แต่ก็ยังไล่ติดตามศัตรูไป ^{๒๙}กิดโอนพูดกับชาวสุคคทว่า “ขอชนมบั๋งให้กับทหารที่ติดตามข้ามากินหน่อยเถอะ เพราะพวกเขาหิวจนหมดเรี่ยวแรงแล้ว ข้ากำลังไล่ตามเศบาห์และศีล มุน นากษัตริย์ของมีเดียอยู่”

^{๓๐}แต่พวกเจ้าหน้าที่ของสุคคทพูดกับเขาว่า “เศบาห์และศีล มุน นากษัตริย์ของมีเดีย อยู่ที่ไหน เราถึงจะต้องให้ชนมบั๋งกับทหารของเจ้า”

^{๓๑}กิดโอนพูดว่า “ฝากไว้ก่อนเถอะ เมื่อไหร่ที่พระยาห์เวห์มอบเศบาห์และศีล มุน นากษัตริย์ของมีเดียไว้ในมือของข้าแล้วละก็ ข้าจะกลับมาเขียนพวกเจ้าด้วยหมานจากทะเลทรายและพวกต้นหนามต่างๆ”

^{๓๒}จากที่นั่น กิดโอนได้ขึ้นไปเปนูเอล และเขาได้ขอพวกนั้นอย่างเดียวกัน และชาวเปนูเอลก็ตอบเขาเหมือนกับที่ชาวสุคคทตอบ “ตั้ง นนิกิดโอนจึงพูดกับชาวเปนูเอลด้วยว่า “เมื่อข้าได้ชัยชนะกลับมา ข้าจะรื้อหอคอยนี้ลง”

^{๓๓}ฝ่ายเศบาห์และศีล มุน นากษัตริย์ของมีเดีย ได้หนีไปอาศัยอยู่ในเมืองคา ร โกรทกับกองทัพของเขา เป็นกองทัพของชาวตะวันออกที่เหลื่ออยู่ประมาณหนึ่งหมื่นห้าพันคน หลังจากที่ทหารหนึ่งแสนสองหมื่นคนที่ถือดาบพร้อมมือถูกฆ่าตายไปหมดแล้ว ^{๓๔}กิดโอนจึงใช้เส้นทางที่มีชื่อว่าเดินทัพของพวกผู้อาศัย ที่อยู่ทางทิศตะวันออกของโนบาห์และโยกเบเฮธาห์ และเข้าจู่โจมทันที ในขณะที่กองทัพนั้นยังไม่ทันตั้งตัว

^{๓๕}เศบาห์และศีล มุน นากษัตริย์ของมีเดีย ได้หนีไป และกิดโอนก็ไล่ตามพวกเขาไป และจับเศบาห์และศีล มุน นากษัตริย์ทั้งสองของมีเดีย นได้ เขาทำให้ทั้งกองทัพขวัญกระเจิงไป ^{๓๖}จากนั้นกิดโอน ลูกชายโยอาช ก็กลับจากการสู้รบ โดยใช้เส้นทางที่ชื่อว่า ทางผ่านของเฮเรส ^{๓๗}เขาจับชายหนุ่มคนหนึ่งมา ซึ่งเป็นชาวเมืองสุคคท และสอบถามเขา ชายคนนั้นจึงจดรายชื่อของเจ้าหน้าที่และผู้อาวุโสของเมืองสุคคททงเจ็ดสิบเจ็ดคนให้กับกิดโอน

^{๓๘}แล้วกิดโอนก็มาหาชาวเมืองสุคคท และพูดว่า “นี่ไง เศบาห์และศีล มุน นากษัตริย์ของมีเดีย น คนที่พวกเจ้าได้พูดจาเยาะเย้ยถากถางข้าว่า ‘เศบาห์และศีล มุน นากษัตริย์ของมีเดีย น อยู่ในการกำมือของเจ้าแล้วหรือยัง เราถึงจะต้องให้ชนมบั๋งกับทหารที่เหน็ดเหนื่อยของเจ้า’” ^{๓๙}กิดโอนจึงจับผู้อาวุโสของเมือง และเอาหนามในทะเลทรายและต้นหนามต่างๆมาเขียนพวกเขาที่เป็นชาวเมืองสุคคท ^{๔๐}และเขาก็ได้รื้อหอคอยเมืองเปนูเอลทิ้ง และฆ่าพวกผู้ชายของเมืองนั้น

^{๔๑}เขาพูดกับเศบาห์และศีล มุน นากษัตริย์ของมีเดีย นว่า “พวกคนที่เจ้าฆ่าที่ภูเขาทาโบรนั้นไม่มีรูปร่างหน้าตา ยังไง” พวกเขาตอบว่า “แต่ละคนดูเหมือนกับเจ้าทุกอย่าง พวกเขาดูยังกับเป็นพวกลูกๆของกษัตริย์” ^{๔๒}กิดโอนพูดว่า “พวกเขาเป็นพี่น้องท้องเดียวกับข้า พระเจ้ามีชีวิต

* ๘:๒ แม่แต่สิ่งเล็กๆ ... เสียอีก หรือแปลตรงๆได้ว่า “เศษของงูที่เหลือในสวนของเอฟราอิม ก็ยังดีกว่าสวนองุ่นทั้งสวนของอามีเยเซอร์ไมใช่หรือ”

อยู่แน่ฉันใด ถ้าพวกเจ้าได้ไว้ชีวิตพวกเขา ข้าก็คงไม่ฆ่าพวกเจ้าเหมือนกัน”

^{๒๐} แล้วกิเดโอนก็บอกกับเยเธอร์ ลูกชายคนโตของเขาว่า “ลูกขึ้นมาฆ่าพวกมันซะ” แต่เยเธอร์ก็กลัวจึงไม่ยอมชักดาบออกมา เพราะเขายังเป็นเด็ก

^{๒๑} แล้วเศบาห์และศัลมุนนา ก็พูดว่า “เจ้าลูกขึ้นมาฆ่าพวกเราเองดีกว่า เป็นลูกผู้ชาย แต่ไหนก็ดูที่กำลังนี้แหละ” กิเดโอนจึงลุกขึ้นมาฆ่าเศบาห์และศัลมุนนา และเขาก็เก็บเครื่องประดับรูปจันทร์เสี้ยวที่อยู่บนคอ ของพวกอูฐของพวกเขาไว้

กิเดโอนสร้างเอโฟด

^{๒๒} จากนั้นชาวอิสราเอลพูดกับกิเดโอนว่า “ปกครองพวกเราเถิด ทั้งท่านและลูกหลานของท่าน เพราะท่านช่วยพวกเราให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวมีเดียน”

^{๒๓} กิเดโอนพูดกับพวกเขาว่า “ผมจะไม่ปกครองอยู่เหนือพวกท่านหรอก และลูกของผมก็จะไม่ปกครองเหนือท่านด้วย พระยาห์เวห์จะปกครองเหนือพวกท่านเอง”

^{๒๔} แล้วกิเดโอนก็พูดกับพวกเขาว่า “ผมอยากจะขอพวกท่านอย่างหนึ่ง ผมอยากจะได้ตุ้มหูที่พวกท่านแต่ละคนยึดมาได้” (เพราะพวกศัตรูใส่ตุ้มหูทองคำ เพราะพวกเขาเป็นชาวอิซมาเอล)

^{๒๕} พวกเขาพูดว่า “ได้เลย เราจะให้สิ่งนั้นกับท่าน” แล้วพวกเขาก็ปูผ้าลงและต่างก็โยนตุ้มหูที่ยึดมาได้ลงไป ^{๒๖} ตุ้มหูทองคำทั้งหมดที่เขาขอมาได้ มีน้ำหนักประมาณสิบเก้ากิโลกรัม นอกจากนี้ยังมีเครื่องประดับรูปจันทร์เสี้ยว จีเพชรรูปหยดน้ำ เสื้อคลุมสีม่วงที่กษัตริย์มีเดียนสวมใส่ และสร้อยคอที่ห้อยอยู่บนพวกอูฐของพวกเขา

^{๒๗} กิเดโอนเอาทองคำเหล่านั้นมาทำเป็นเอโฟด* และเก็บไว้ที่เมืองของเขา คือในเมืองโอฟราห์ และชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ไม่มีข้อสงสัยต่อพระเจ้า กลับไปนมัสการเอโฟดที่

นั้น และเอโฟดนั้นก็กลายเป็นกับดักต่อกิเดโอนและครอบครัวของเขา

การตายของกิเดโอน

^{๒๘} ชาวมีเดียนจึงอยู่ภายใต้การปกครองของชาวอิสราเอล และพวกมีเดียนก็ไม่ได้แย่งหัวขึ้นมาทำปัญหาอีกเลย แผ่นดินจึงเกิดความสงบ สุขเป็นเวลาสี่สิบปีตลอดชีวิตของกิเดโอน ^{๒๙} เยรูบาอัล (กิเดโอน) ลูกชายของโยอาซก็กลับไปอยู่ที่บ้านของเขา ^{๓๐} และเขามีสูกชายทั้งหมดเจ็ดสิบคน เพราะเขามีเมียหลายคน ^{๓๑} เมียน้อยของกิเดโอนที่อาศัยอยู่ในเซเคมเกิดลูกชายให้กับเขาคนหนึ่ง เขาตั้งชื่อเด็กนั้นว่า อาบีเมเลค

^{๓๒} แล้วกิเดโอนลูกชายโยอาซก็ตายไปเมื่อถึงวัยอันสมควร เขาถูกฝังในสุสานของโยอาซพ่อของเขา ที่โอฟราห์ของตระกูลอาบีเยเซอร์ ^{๓๓} ทันทีที่กิเดโอนตาย ชาวอิสราเอลก็หันไปนมัสการพวกพระบาอัลอีก และนับถือพระบาอัล-เบรית† เป็นพระเจ้าของพวกเขา ^{๓๔} ดังนั้นชาวอิสราเอลล้มพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้ที่ช่วยพวกเขาให้พ้นจากมือของศัตรูในทุกด้าน ^{๓๕} และพวกเขาก็ไม่ได้แสดงความจงรักภักดีต่อครอบครัวของเยรูบาอัล (กิเดโอน) เป็นการตอบแทนสำหรับสิ่งดีทั้งหมดที่กิเดโอนได้ทำให้กับพวกชาวอิสราเอล

อาบีเมเลคขึ้นเป็นกษัตริย์

^{๓๖} อาบีเมเลคลูกชายของเยรูบาอัล † ขึ้นไปเมืองเซเคม เขาไปหาพี่น้องของเขา และพูดกับพวกเขาและคนทั้งตระกูลของแม่เขาว่า ^๒ “ช่วยไปถามพวกผู้นำทั้งหมดของเซเคมให้หน่อยว่า ‘แบบไหนจะดีกว่าสำหรับพวกท่าน ระหว่างมีลูกชายทั้งเจ็ดสิบคนของเยรูบาอัลปกครองเหนือพวกท่าน หรือมีแค่คนคนเดียวปกครองพวกท่าน’ พวกท่านอย่าลืมนะว่า ผมเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของพวกท่านเอง”

* ๘:๒๗ **เอโฟด** ไม่ทราบแน่นอนว่ามันคืออะไร อาจจะเป็นเสื่อกีฬาหรือเสื้อคลุม เหมือนที่นักบวชสูงสุดของอิสราเอลสวมใส่ (ดูหนังสืออพยพ บทที่ ๒๘) หรืออาจจะเป็นรูปเคารพซึ่งอาจจะสวมชุดพิเศษ

† ๘:๓๓ **บาอัล-เบรית** เป็นชื่อของพระแห่งคัมภีร์คัมภีร์ (เหมือน ๙:๔)

‡ ๙:๑ **เยรูบาอัล** คือ กิเดโอน

^๓แล้วพวกฟี่ น้องฝ่ายแม่ของเขาก็ไปพูดเรื่องพวกนี้ทั้งหมดต่อพวกผู้นำเมืองเซเคมแทนเขา แล้วพวกผู้นำเมืองเซเคมก็ได้ตัดสินใจติดตามอาบี เม เลค เพราะพวกเขาพูดว่า “เขาเป็นญาติของพวกเรา”

^๔พวกเขาจึงเอาเงินเจ็ดสิบแผ่นจากวิหารของพระบา อัล-เบ ริท แล้วเอามาให้อาบี เม เลค แล้วอาบี เม เลคก็เอาเงินพวกนี้ไปจ้างพวกนักร้องให้ติดตามเขาไป ^๕เขาไปบ้านพ่อเขาที่โอ ฟ ราห์ และฆ่าฟี่ น้องของเขาซึ่งเป็นลูกชายของเย รูบ บา อัลทั้งเจ็ดสิบคนบนหินก้อนเดียว แต่โยธาม ลูกชายคนสุดท้ายของเย รูบ บา อัลรอดชีวิตไปได้ เพราะเขาไปแอบอยู่ ^๖ตั้ง นั้นพวกผู้นำทั้งหมดของเซเคมและของเบธ-มิลโลต่างก็มารวมตัวกัน และไปหาอาบี เม เลค และแต่งตั้งให้เขาเป็นกษัตริย์ ที่ต้นโอ๊กข้างเสาหินในเซเคม

เรื่องของโยธาม

^๗เมื่อมีคนไปบอกโยธาม เขาก็ขึ้นไปยืนบนภูเขาเก ริ ซิม * และร้องตะโกนเรียกพวกเขาและพูดว่า

“ท่านผู้นำของเมืองเซเคมทั้งหลาย ฟังผมหน่อย แล้วพระเจ้าจะฟังเสียงของพวกท่าน ^๘วันหนึ่ง พวกต้นไม้ต่างๆตัดสินใจที่จะเลือกพระ ราชา มาปกครองเหนือพวกเขา ตั้ง นั้นพวกต้นไม้เหล่านั้น จึงไปเชิญต้นมะกอกเทศว่า ‘เชิญท่านมาเป็นพระ ราชา ปกครองพวกเราหน่อย’ ^๙แล้วต้นมะกอกเทศ ก็ตอบต้นไม้พวกนั้นไปว่า ‘จะให้ข้าหยุดผลิตน้ำมันที่มีค่า ที่พระต่างๆและมนุษย์ต่างพากันยกย่องสรรเสริญ เพื่อไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้อื่นๆหรือ’

^{๑๐}ตั้ง นั้นต้นไม้เหล่านั้นจึงไปเชิญต้นมะเดื่อว่า ‘เชิญท่านมาเป็นพระ ราชาปกครองพวกเราหน่อย’ ^{๑๑}แต่ต้นมะเดื่อตอบต้นไม้เหล่านั้นว่า ‘จะให้ข้าหยุดผลิตผลที่มีรสหวานและแสน ดีของข้า เพื่อไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้อื่นๆหรือ’

^{๑๒}ต้นไม้เหล่านั้นจึงไปเชิญเถาองุ่นว่า ‘เชิญท่านมาเป็นพระ ราชาปกครอง

พวกเราหน่อยเถิด’ ^{๑๓}แต่เถาองุ่นตอบไปว่า ‘จะให้ข้าหยุดผลิตเหล้าองุ่นของข้า ที่ทั้งพระต่างๆและมนุษย์ต่างๆก็ชื่นชอบ เพื่อไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้อื่นๆหรือ’

^{๑๔}ต้นไม้เหล่านั้นจึงไปเชิญต้นหนามว่า ‘เชิญท่านมาเป็นพระ ราชาปกครองพวกเราด้วยเถิด’ ^{๑๕}ต้นไม้หนามตอบต้นไม้ต่างๆว่า ‘ถ้าพวกท่านต้องการจะแต่งตั้งข้าให้เป็นพระ ราชาปกครองเหนือพวกท่านจริงๆก็ให้พวกท่านเข้ามาหาที่กำบังได้ร่มเงาของข้าเถิด แต่ถ้าพวกท่านไม่ทำอย่างนั้น ก็ขอให้ไฟออกมาจากพงหนาม เผาผลาญแม้แต่ต้นสนซีดาร์จากเลบานอน’

^{๑๖}ตอนที่พวกท่านตั้งอาบี เม เลคเป็นกษัตริย์นั้น ท่านได้ทำไปด้วยความจริงใจ และซื่อสัตย์หรือ สิ่งที่พวกท่านทำนั้นมันยุติธรรมกับเย รูบ บา อัลและครอบครัวของเขาหรือ และพวกท่านได้ทำกับเขาสัมกับความดีที่เขาได้ทำไว้หรือ ^{๑๗}(เพราะพ่อของข้าได้สู้รบเพื่อพวกท่าน และเสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยพวกท่านจากเงื้อมมือของชาวมี เดียน ^{๑๘}แต่ในวิน นี้พวกท่านได้ลุกขึ้นมาทำลายครอบครัวของพ่อข้า และได้ฆ่าลูกชายทั้งเจ็ดสิบคนของเขานบนหินก้อนเดียว และตั้งอาบี เม เลคลูกชายของทาสหญิงเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือพวกผู้นำชาวเซเคม เพราะเขาเป็นญาติของพวกท่าน)

^{๑๙}ถ้าท่านได้ทำไปด้วยความจริงใจและซื่อสัตย์ต่อเย รูบ บา อัลและครอบครัวของเขาในวิน นี้ ก็ขอให้มีความสุขกับอาบี เม เลค และขอให้เขามีความสุขกับพวกท่านด้วย ^{๒๐}แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ขอให้ไฟออกมาจากอาบี เม เลค และเผาผลาญพวกผู้นำเมืองเซเคมและเบธ-มิลโล และขอให้ไฟออกมาจากผู้นำเซเคมและเบธ-มิลโลเผา ผลาญอาบี เม เลค”

^{๒๑}แล้วโยธาม ก็วิ่งหนีไป เขาได้ไปที่เมืองเบเออร์และอาศัยอยู่ที่นั่น เพราะเขากลัวอาบี เม เลคพี่ชายของเขา

* ๙:๗ ภูเขาเกริซิม เป็นภูเขาที่อยู่ทางขวาของเมืองเซเคม

อาบีเมเลคสู้กับชาวเซเคม

^{๒๒}อาบี เม เลคปกครองชาวอิสราเอลอยู่สามปี ^{๒๓}แต่พระเจ้าได้ส่งวิญญูณชั่วมาทำให้อาบี เม เลคกับพวกผู้นำชาวเซเคมเกลียดกัน และพวกผู้นำเซเคมก็ก่อการรบต่อเขา ^{๒๔}ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะพระเจ้าต้องการให้เกิดความรุนแรงขึ้นกับพวกเขา เหมือนที่เขาทำกับลูกของเยรูบาอัลทั้งเจ็ดสิบคนนั้น และพระเจ้าต้องการให้เลือดของทั้งเจ็ดสิบคนนั้นตกลงบนอาบี เม เลคที่ น้องของพวกเขา เพราะอาบี เม เลคเป็นคนที่พี่น้องพวกนั้นของเขา และพระเจ้าต้องการให้เลือดนั้นตกกับพวกผู้นำของเซเคมด้วย เพราะมีส่วนสนับสนุนให้อาบีเมเลคฆ่าพวกพี่น้องของตัวเอง

^{๒๕}ดังนั้นพวกผู้นำของเซเคม จึงได้วางคนไว้ล้อมโจมตีอาบี เม เลคบนพวกยอดูซา และพวกเขาก็ปล้นทุกคนที่ผ่านมาจากนั้น และมีคนไปแจ้งเรื่องนี้ให้อาบีเมเลค ^{๒๖}เมื่อกาอัลลูกชายของเอ เบคกับญาติๆของเขาย้ายเข้ามาอยู่ในเมืองเซเคม พวกผู้นำของเซเคมก็ไว้ใจเขา ^{๒๗}วันหนึ่งชาวเซเคมก็ออกไปในทุ่งนา แล้วไปเก็บผลองุ่นจากสวนองุ่นของพวกเขาและย่างมันเพื่อทำเหล้าองุ่น และพวกเขาก็เฉลิมฉลองกัน พวกเขาเข้าไปในวิหารของพระของพวกเขาคู่และดื่มกินกัน และสาปแช่งอาบีเมเลค

^{๒๘}กาอัลลูกชายเอ เบคพูดว่า “อาบี เม เลคเป็นใครกัน เราชาวเซเคมถึงต้องไปรับไขมันมันเป็นลูกของเยรูบาอัลไม่ใช่หรือ และเศบูลก็เป็นเจ้าของหน้าที่ยของมัน มารับ ใช้คนของฮาโมร์ พ่อของเซเคมกันดีกว่า ทำไมเราต้องไปรับใช้อาบี เม เลคด้วย ^{๒๙}ถ้าคนเมืองนี้อยู่ใต้การปกครองของข้า ข้าจะถอดอาบีเมเลค” แล้วเขาก็ทำอาบี เม เลคว่า “เตรียมกองทัพของเจ้า แล้วออกมาสู้กับข้า”

^{๓๐}เศบูล เจ้าเมืองได้ยื่นสิ่งที่กาอัลลูกชายเอเบคพูดก็โกรธ ^{๓๑}เขาจึงส่งพวกผู้ชายไป

หาอาบีเมเลคที่เมืองอารูมาห์ พวกเขาบอก
ว่า

“ดูสิ กาอัลลูกชายเอเบคและพวกญาติๆของเขาได้มาเมืองเซเคม และฟังให้ดีนะ พวก เขาได้ยุแหยให้ชาวเมืองต่อต้านท่าน ^{๓๒}ดังนั้น ตอนนี้ ให้ท่านและกองทัพที่อยู่กับท่าน ลุกขึ้นในตอนกลางคืน และให้มานอนคอยดักรออยู่ในท้องทุ่ง ^{๓๓}พอถึงตอนเช้า ท่านที่ตีวงอาทิตยขึ้น ก็ให้ท่านจัดแจงรีบบุกเข้าไปในเมือง และเมื่อกา อัลกับกองทัพที่อยู่กับเขา ออกมาต่อสู้กับท่าน ก็จัดการกับเขาได้ตามใจชอบเลย”

^{๓๔}ดังนั้นอาบีเมเลคและกองทัพของเขาจึงลุกขึ้นในตอนกลางคืน และแบ่งออกเป็นสี่กอง ไปคอยดักรอชาวเซเคมอยู่ ^{๓๕}เมื่อกาอัลลูกชายเอ เบคออกมาในที่ประตูทางเข้าเมือง อาบีเมเลคและกองทัพเขาก็ลุกขึ้นจากที่ซ่อน

^{๓๖}เมื่อกาอัลเห็นกองทัพ เขาพูดกับเศบูลว่า “ดูสิ มีคนกำลังวิ่งลงมาจายอดเขา”

เศบูลตอบเขาว่า “ท่านเห็นเงาของภูเขาคือเป็นคน”

^{๓๗}กาอัลพูดอีกว่า “ดูสิ มีคนกำลังวิ่งลงมาจากสะดือแผ่นดิน ^{๓๘}และอีกกลุ่มหนึ่งกำลังวิ่งมาจากต้นโอ๊กของพวกหมอดู”

^{๓๙}เศบูลพูดกับเขาว่า “ปากที่ขี้คุดของท่านหายไปไหนแล้ว ท่านพูดว่าอาบี เม เลคเป็นใคร เราถึงจะต้องไปรับไขมัน คนพวกนี้ไม่ใช่หรือ ที่ท่านเยาะเย้ย ออกไปสู้กับพวกเขาสิ”

^{๔๐}ดังนั้นกา อัลจึงนำหน้าพวกผู้นำของเซเคม ออกไปต่อสู้กับอาบีเมเลค ^{๔๑}อาบีเมเลคไล่ตามกาอัล และกาอัลก็หนีไปต่อหน้าเขา มีคนล้มตายเป็นจำนวนมาก ตลอดไปจนถึงประตูทางเข้าเมือง ^{๔๒}ดังนั้นอาบี เม เลคจึงนั่งปกครองอยู่ที่เมืองอารูมาห์ และเศบูลก็ขับไล่กา อัลกับพวกญาติๆของเขาออกไปจากเซเคม

^{๔๓}วันต่อมาชาวเมืองได้ออกไปที่ท้องทุ่ง และมีคนเอาเรื่องนี้มาบอกอาบีเมเลค ^{๔๔}เขา

^{๙:๒๘} ฮาโมร์ เป็นการอ้างอิงถึงการกำเนิดพลเมืองของเซเคม ฮาโมร์เป็นพ่อของเซเคมในหนังสือปฐมกาล บทที่ ๓๔ เมืองเซเคม ตั้งตามชื่อของลูกชายของฮาโมร์

^{๙:๓๑} อารูมาห์ หรือแปลได้ว่า “อย่างลับๆ” หรือ “ในเมืองโธมาร์” เป็นเมืองที่อาบีเมเลคปกครองอยู่ ห่างจากเซเคมประมาณสิบสี่กิโลเมตร

^{๙:๓๗} สะดือแผ่นดิน เป็นสถานที่ในหุบเขาใกล้เมืองเซเคม

จึงแบ่งกองทัพของเขาออกเป็นสามกลุ่ม ไปคอยแอบ ซุ่มอยู่ในห้อง ทุ่ง เมื่อเขามองเห็นชาวเมืองออกมาจากเมือง เขาก็ลุกขึ้นมาโจมตีพวกเขา ^{๔๔}อาบี เม เลคกับทหารอีกกลุ่มหนึ่งที่อยู่กับเขาก็นับรุกเข้าไป และยืนอยู่ที่ประตูทางเข้าเมือง ส่วนทหารอีกสองกลุ่มก็รุกเข้าโจมตีคนทั้งหมดที่อยู่ในห้องทุ่ง

^{๔๕}อาบี เม เลคได้ต่อสู้กับเมืองเซเคมตลอดทั้งวัน ในที่สุดเขาก็ยึดเมืองได้ และฆ่าคนที่อยู่ในเมืองนั้น พร้อมกับทำลายเมืองทิ้งไป และไปรยเกล็ดลงไป ^{๔๖}เมื่อผู้นำที่อยู่ในหอคอยเซเคมได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาทั้งหมดก็หนีเข้าไปอยู่ในส่วนที่แข็งแรงกว่าในวิหารของเอลเบริท ^{๔๗}มีคนมาบอกอาบี เม เลคว่าพวกผู้นำของหอคอยเซเคมรวมตัวกันอยู่

^{๔๘}ดังนั้นอาบี เม เลคพร้อมกับทหารที่อยู่กับเขา จึงขึ้นไปบนภูเขาคัล โมน เขาเอาพวกขวานไปด้วย และเขาก็ตัดไม้มากองหนึ่ง แล้วแบกไว้บนปากกลับมา เขาบอกกับทหารที่อยู่กับเขาว่า “รีบๆทำตามอย่างข้า”

^{๔๙}แล้วทหารทุกคนก็ตัดไม้มาคนละกอง และตามอาบี เม เลคไป แล้วพวกเขาก็เอาไม้ไปวางพิงไว้ตรงห้องที่แข็งแรงที่สุดของวิหารของเอลเบริท แล้วจุดไฟเผา ทำให้คนเซเคมที่อยู่ในห้องที่แข็งแรงนั้นตายกันหมดทั้งชายและหญิงประมาณหนึ่งพันคน

^{๕๐}จากนั้นอาบี เม เลคก็ไปเมืองเรเบศ และล้อมเมืองและยึดเมืองเอาไว้ได้ ^{๕๑}แต่ในเมืองมีป้อมที่แข็งแรงอยู่ ชาวเมืองทั้งชายและหญิงรวมทั้งผู้นำของเมืองนั้นก็หนีกันไปอยู่ที่นั่น และปิดประตูขังตัว เองอยู่ข้างใน และพวกเขา ก็ขึ้นไปอยู่บนคาน้ำฟ้าของป้อม ^{๕๒}อาบี เม เลคมาถึงป้อมและต่อสู้กัน และเข้าปะชิตทางเข้าของป้อมเพื่อเอาไฟเผา มัน ^{๕๓}แต่มีผู้หญิงคนหนึ่งโยนไม้หินลงมาจากบนหัวของอาบี เม เลคและทำให้กะโหลกของเขาแตก

^{๕๔}อาบี เม เลครีบเรียกชายหนุ่มที่ถืออาวุธของเขาเข้ามาและบอกกับชายหนุ่มนั้นว่า “ซีกดาบของเจ้าออกมาฆ่าเราซะ เพื่อคนจะได้ไม่พูดถึงเราว่า ‘เขาถูกผู้ หญิงฆ่าตาย’” ดังนั้นคนรับใช้หนุ่มคนนั้นของเขาก็แทงเขา และเขาก็ตาย

^{๕๕}เมื่อชาวอิสราเอลเห็นว่าอาบี เม เลคตายแล้ว พวกเขาต่างก็พากันแยกย้ายกลับไปที่อยู่ของตน ^{๕๖}ดังนั้นพระเจ้าได้ตอบแทนความชั่วร้ายของอาบี เม เลคที่เขาทำต่อพ่อของเขา ตอนที่ฆ่าพี่น้องทั้งเจ็ดสิบคนของเขาเอง ^{๕๗}และพระเจ้าได้ตอบแทนความชั่วร้ายทั้งหมดของชาวเซเคม ต้าสาปแช่งของโยธามบุตรเรบูรบาอัลก็เกิดขึ้นจริง

โธลาผู้นำ

^๑หลังจากอาบี เม เลคตายแล้ว โธลา **๑๐** ก็ขึ้นมาช่วยกู้คนอิสราเอล โธลาเป็นลูกชายของปุ อาห์ ปุ อาห์เป็นลูกของโตโด โธลามารจากเผ่าอิสสาการ์ เขาอาศัยอยู่ที่ซามิร์ ในแถบเทือกเขาเอฟราอิม ^๒เขาเป็นผู้นำของอิสราเอลเป็นเวลาสี่สิบสามปี แล้วก็ตายไป และศพของเขาถูกฝังอยู่ที่ซามิร์

ยาอีร์ผู้นำ

^๓หลังจากโธลาตาย ยา อีร์ก็ขึ้นมาแทนเขาเป็นซาวกิ เลอ อาด และเป็นผู้ตัดสินคดีให้กับอิสราเอลเป็นเวลาสี่สิบสองปี ^๔เขามียุวกชายสามสิบคน ลูกทั้งสามสิบคนนั้นชื่อสามสิบตัว และดูแลเมืองสามสิบเมือง ที่อยู่ในแผ่นดินกิเลอาด (เมืองพวกนี้มีชื่อเรียกว่าพวกหมู่บ้านของยา อีร์ ^๕มาจนถึงทุกวันนี้) ^๕ยาอีร์ตายและถูกฝังที่เมืองคาโมน

ชาวอัมโมนต่อสู้กับชาวอิสราเอล

^๖ชาวอิสราเอลได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาพระ ยาห์เวห์อีก พวกเขาไปรับ ใช้พระบาอัล และพระอัสทาโรท รวมทั้งไปรับ ใช้พระต่างๆของชาวอาราม ชาวไซดอน ชาวโมอับ ชาวอัมโมน และชาวฟีลิสเตีย พวกเขาได้ละทิ้งพระ ยาห์เวห์ และไม่รับ ใช้พระองค์ ^๗พระ ยาห์เวห์ก็เลยโกรธพวกชาวอิสราเอล พระองค์จึงขายชาวอิสราเอลให้ไปตกอยู่ในมือของชาวฟีลิสเตียและชาวอัมโมน ^๘พวกนี้จึงข่มเหงและบีบบังคับชาวอิสราเอล ตั้งแต่ปีนั้นเป็นต้นมา พวกนี้ได้ข่มเหงชาวอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่ฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำจอร์แดน ในแผ่นดินของคานาโมไรต์ ที่อยู่ในกิเลอาดเป็นเวลาถึงสิบแปดปี

* ๙:๔๖ เอลเบริท ชื่อนี้หมายถึงพระแห่งคำมั่นสัญญา

† ๑๐:๕ พวกหมู่บ้านของยาอีร์ หรือชื่อว่า “ชาวโวทยาอีร์”

๙ และชาวอัม โมนก็ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน ไปสู้กับชาวยูดาห์ด้วย และยังไปสู้กับชาวเบนยามิน และชาวเมืองของเอฟราอิมด้วย เหมือนกัน ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงทุกร้อนอย่างหนึ่ง ๑๐ ชาวอิสราเอลจึงร้องต่อพระยาห์เวห์ว่า “พวกเราได้ทำบาปต่อพระองค์แล้ว ที่พวกเราได้ละทิ้งพระเจ้าของเราและไปรับใช้พระบาอัล”

๑๑ แล้วพระยาห์เวห์ได้พูดกับชาวอิสราเอลว่า “ไม่ใช่เราหรือหรือ ที่ได้ช่วยกู้พวกเจ้าจากชาวอียิปต์ ชาวอามโมไรต์ ชาวอัมโมน และชาวฟีลิสเตีย ๑๒ แล้วตอนที่พวกชาวไซดอน ชาวอามาลค และชาวมาโอน ได้ขัดแย้งเจ้า พวกเจ้าก็ได้ร้องขอให้เราช่วย และเราก็ได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกมัน ๑๓ แต่พวกเจ้าได้ละทิ้งเราไป และไปรับใช้พระอื่น ๆ อย่างนั้นเราจะไม่ช่วยเจ้าอีกแล้ว ๑๔ ไปร้องขอความช่วยเหลือจากพระพวกนั้นที่เจ้าได้เลือกสิ ให้พวกมันมาช่วยพวกเจ้า ตอนที่พวกเจ้าทุกร้อนอยู่นี้” ๑๕ ชาวอิสราเอลพูดกับพระยาห์เวห์ว่า “พวกเราทำบาปไปแล้ว พระองค์จะทำอะไรกับเราก็ได้ ที่พระองค์เห็นว่าสมควร แต่ตอนนี้ได้โปรดช่วยเหลือพวกเราด้วยเถิด” ๑๖ พวกเขาก็เลยเอาพระของคนต่างชาติพวกนั้นไปโยนทิ้ง และหันกลับมารับใช้พระยาห์เวห์แล้วพระยาห์เวห์ก็ใจอ่อน ทนไม่ไหวที่จะเห็นพวกอิสราเอลต้องทนทุกข์อีกต่อไป

เยฟธาห์ผู้นำกษัตริย์

๑๗ พวกชาวอัม โมนถูกเรียกให้มารวมตัวกันเพื่อทำสงคราม และพวกเขาตั้งค่ายอยู่ที่กิเลอาด ส่วนชาวอิสราเอลก็รวมตัวกัน และตั้งค่ายอยู่ที่มิสปาห์ ๑๘ พวกผู้นำของกองทัพของกิเลอาดพูดกันว่า “ใครก็ตามที่นำหน้าพวกเราเข้าสู่รบกับชาวอัม โมน เขาก็จะได้เป็นหัวหน้าของชาวกิเลอาดทั้งหมด”

๑ เยฟธาห์เป็นชาวกิเลอาด เขาเป็น

๑๑ นักรบที่เก่งกล้า แต่เขาเป็นลูกของโสเภณี กิเลอาดเป็นพ่อของเขา

๒ เมียของกิเลอาดก็เกิดลูกชายหลายคนให้กับเขา เมื่อลูกชายพวกนั้นของนางโตขึ้น พวกเขาก็ไล่เยฟธาห์ออกไป พวกเขาพูดว่า

“เจ้าไม่มีส่วนในมรดกของบ้านพ่อเรา เพราะเจ้าเป็นลูกของหญิงอื่น” ๓ ดังนั้นเยฟธาห์จึงหนีไปจากพี่น้องของเขา และไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินของไทย พวกนักเลงหัวไม้มีวามอยู่ กับเยฟธาห์และติดตามเขา

๔ ต่อมาภายหลัง ชาวอัม โมนไปทำสงครามกับชาวอิสราเอล ๕ เมื่อชาวอัม โมนไปทำสงครามกับชาวอิสราเอล พวกผู้นำอาวูโสของกิเลอาดก็มาพาเยฟธาห์ไปจากแผ่นดิน โทบ ๖ พวกเขาพูดกับเยฟธาห์ว่า “มาเป็นแม่ทัพให้กับพวกเราหน่อย เพื่อเราจะไปต่อสู้กับชาวอัม โมน”

๗ เยฟธาห์พูดกับพวกผู้นำอาวูโสของกิเลอาดว่า “พวกท่านไม่ได้รังเกียจข้าและขับไล่ข้าออกจากบ้านของพ่อข้าหรือหรือ แล้วท่านจะมหาข้าทำไมเวลาที่ท่านมีปัญหา”

๘ พวกผู้นำอาวูโสของกิเลอาดพูดกับเยฟธาห์ว่า “สาเหตุที่พวกเรากลับมาหาท่านในขณะนี้ ก็เพื่อให้ท่านไปกับพวกเราและไปสู้รบกับชาวอัม โมน และกลายเป็นหัวหน้าพวกเราปกครองชาวกิเลอาดทั้งหมด”

๙ เยฟธาห์พูดกับพวกผู้นำอาวูโสของกิเลอาดว่า “ถ้าข้ากลับไปเพื่อสู้รบกับชาวอัม โมน และถ้าพระยาห์เวห์ยอมมอบพวกมันให้กับข้า พวกท่านจะให้ข้าเป็นหัวหน้าพวกท่านจริงหรือ”

๑๐ พวกผู้นำอาวูโสของกิเลอาดพูดกับเยฟธาห์ว่า “พระยาห์เวห์เป็นพยาน เราจะทำตามที่ท่านพูดแน่นอน” ๑๑ ดังนั้นเยฟธาห์จึงไปกับพวกผู้นำอาวูโสของกิเลอาด และประชาชนก็ตั้งเขาเป็นหัวหน้าและเป็นแม่ทัพของพวกเขา แล้วเยฟธาห์ก็พูดว่า คำพูดของเขาต่อหน้าพระยาห์เวห์ที่มีสปาห์

๑๒ เยฟธาห์ใช้คนส่งข่าวไปถึงกษัตริย์ของชาวอัม โมนว่า “ท่านมีเรื่องอะไรกับข้าหรือ ถึงได้ยกมาต่อสู้กับแผ่นดินของข้า”

๑๓ กษัตริย์ของชาวอัม โมนตอบคนส่งข่าวของเยฟธาห์ว่า “เพราะชาวอิสราเอลได้ยึดครองแผ่นดินของข้าทั้งหมดจากแม่น้ำอารโนน ถึงแม่น้ำยบบอก ถึงแม่น้ำจอร์แดน เมื่อพวกเขาออกมาจากอียิปต์ บัดนี้ขอท่านคืนเมืองเหล่านั้นให้กับข้าซะดีจ” ๑๔ (ดังนั้นผู้ส่งข่าวกลับไปหาเยฟธาห์) เยฟธาห์จึงส่ง

* ๑๑:๑๔ *ดังนั้นผู้ส่งข่าวกลับมาหาเยฟธาห์* ประโยคนี้แปลมาจากสำเนากรีกโบราณ แต่สำเนาฮีบรูไม่มีประโยคนี้

คนส่งข่าวกลับไปหากษัตริย์ของชาวอัมโมนใหม่

^{๑๕}เยฟธาห์แจ้งกับเขาว่า

“นี่คือสิ่งที่เยฟธาห์พูด ‘อิสราเอลไม่ได้ยึดแผ่นดินโมอับหรือแผ่นดินของชาวอัมโมน ^{๑๖}เมื่อพวกอิสราเอลออกจากอียิปต์ พวกเขาได้เข้าไปในถิ่นทุรกันดารถึงทะเลแดงและมาถึงคาเดช ^{๑๗}แล้วชาวอิสราเอลจึงใช้คนส่งข่าวไปยังกษัตริย์เอโดมว่า ‘โปรดอนุญาตให้เราผ่านแผ่นดินของท่านด้วยเถิด’ แต่กษัตริย์เอโดมไม่ยอมและชาวอิสราเอลก็ได้ใช้คนส่งข่าวไปถึงกษัตริย์โมอับด้วย แต่เขาก็ไม่ยอมเหมือนกัน อิสราเอลก็เลยต้องอาศัยอยู่ที่คาเดช

^{๑๘}จากนั้นชาวอิสราเอลได้เดินทางในถิ่นทุรกันดารและอ้อมแผ่นดินเอโดม และแผ่นดินโมอับ พวกเขามาทางตะวันออกของแผ่นดินโมอับ และตั้งค่ายบนฝั่งแม่น้ำอารโนน พวกเขาไม่ได้เข้าไปในเขตแดนของโมอับ เพราะมีแม่น้ำอารโนนเป็นพรมแดนของโมอับ

^{๑๙}ชาวอิสราเอลจึงใช้คนส่งข่าวไปถึงกษัตริย์ลิโชนของคนอาโมไรต์ ผู้ครองเมืองเฮชบอนและแจ้งกับเขาว่า ‘โปรดอนุญาตให้เราผ่านแผ่นดินของท่านด้วยเถิด’ ^{๒๐}แต่ลิโชนไม่ไว้ใจที่จะให้อิสราเอลผ่านเข้าไปในเขตแดนของเขา ดังนั้นเขาจึงรวบรวมประชาชนตั้งค่ายที่ยาฮาสสู้รบกับอิสราเอล

^{๒๑}พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลได้มอบลิโชนและทหารทั้งหมดไว้ในมือของอิสราเอล แล้วพวกเขาก็พ่ายแพ้ ดังนั้นอิสราเอลจึงยึดครองแผ่นดินทั้งหมดที่ชาวอาโมไรต์อาศัยอยู่นั้น ^{๒๒}พวกเขายึดเขตแดนทั้งหมดของอาโมไรต์ ตั้งแต่มแม่น้ำอารโนนไปจนถึงแม่น้ำยับบ็อก และตั้งถิ่นทุรกันดารไปจนถึงแม่น้ำจอร์แดน

^{๒๓}ในเมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอิสราเอลได้ขับไล่ชาวอาโมไรต์ออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอลคนของพระองค์ แล้วท่านจะมาขับไล่ชาวอิสราเอลเพื่อ

ยึดครองแทนหรือ ^{๒๔}แน่นอนว่าท่านจะต้องครอบครองดินแดนที่พระเคโมซพระเจ้าของท่านมอบให้กับท่านแน่นอน อย่างไรก็ตามพวกเราก็จะครอบครองดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ยึดมาให้กับพวกเราเหมือนกัน

^{๒๕}ตัวท่านจะดีกว่ากษัตริย์บา ลาด ลูกชายตีปโปร์ แห่งเมืองโมอับหรือกษัตริย์องค์นั้นเคยได้แย่งหรือเคยสู้รบกับชาวอิสราเอลอย่างนั้นหรือ ^{๒๖}เมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ในเมืองยูชชบอนและชนบทของเมืองนั้น รวมทั้งเมืองอาโรเออร์และชนบทของเมืองนั้น และเมืองต่างๆที่อยู่บนฝั่งแม่น้ำอารโนนถึงสามร้อยปี ทำไมท่านไม่ยึดคืนเสียในเวลา

^{๒๗}ข้าไม่ได้ทำบาปต่อท่าน แต่ท่านได้ทำผิดกับข้า โดยการทำสงครามกับข้า ขอให้พระยาห์เวห์ พระผู้พิพากษาได้ตัดสินวันนี้ เรื่องระหว่างชาวอิสราเอลกับชาวอัมโมนด้วยเถิด”

^{๒๘}แต่กษัตริย์ของชาวอัมโมนไม่ฟังคำพูดของเยฟธาห์ที่เขาส่งไปให้

คาบหนานของเยฟธาห์

^{๒๙}ดังนั้นพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ก็มาอยู่กับเยฟธาห์ เขาจึงยกพลผ่านกิเลอาดและมนัสเสห์ ผ่านมิสปาห์ในกิเลอาด และบุกไปถึงแผ่นดินของอัมโมน

^{๓๐}เยฟธาห์สาบานต่อพระเจ้าว่า “ถ้าพระองค์ยอมให้ชาวอัมโมนตกอยู่ในกำมือของข้าพเจ้า ^{๓๑}เมื่อข้าพเจ้ากลับมาอย่างมีชัยจากอัมโมนนั้น ข้าพเจ้าจะยกสิ่งแรกที่ออกมาจากประตูบ้านข้าพเจ้าเพื่อมาพบข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะถวายสิ่งนั้นให้กับพระยาห์เวห์เป็นเครื่องเผาบูชา”

^{๓๒}แล้วเยฟธาห์ก็ยกไปสู่กับชาวอัมโมน และพระยาห์เวห์ก็มอบพวกอัมโมนไว้ในกำมือของเขา ^{๓๓}เขาได้โจมตีพวกอัมโมน ตั้งแต่อโรเออร์ ตลอดไปจนถึงเมืองมินนิทรวมยี่สิบเมือง และไกลไปจนถึงอาเบลครามิม ทำให้มีคนตายจำนวนมาก คนอัมโมนจึงอยู่ใต้การปกครองของอิสราเอล

* ๑๑:๒๕ กษัตริย์บาลาดลูกชายตีปโปร์ ดูเรื่องนี้เพิ่มเติมได้จากหนังสือกันดารวิถี บทที่ ๒๒-๒๔

^{๓๔}เมื่อเยฟธาห์กลับมาที่บ้านในมิส ปาห์ ลูกสาวเขาก็ออกมาต้อนรับด้วยการเล่น กลอง รำมะนาและเต้นรำ นางเป็นลูกเพียง คนเดียวของเธอ เขาไม่มีลูกชายหรือลูกสาว อื่นอีก ^{๓๕}เมื่อเขาเห็นลูก เขาก็นึกเสียใจตัวเองและพูดว่า “ลูกพ่อ ลูกทำให้พ่อหมดแรง และลูกเป็นสาเหตุให้พ่อเดือดร้อน พ่อได้ให้ คำมั่นสัญญาต่อพระ ยาร์เวห์และจะคืนค่าไม่ได้”

^{๓๖}เธอจึงพูดกับพ่อว่า “เมื่อพ่อสัญญาต่อ พระ ยาร์เวห์ พ่อก็ทำกับลูกตามที่ได้อัญญา ไว้เถอะ เพราะพระ ยาร์เวห์ช่วยกู้พ่อให้พ้น จากชาวอัมโมนพวกศัตรูของพ่อ”

^{๓๗}เธอยังพูดต่อไปอีกว่า “แต่ขออย่างหนึ่ง ขอไว้ชีวิตลูกสักสองเดือน ปล่อยให้ลูกท่องเที่ยว ไปบนภูเขาและร้องให้กับพวกเพื่อนหญิง ของลูก เพราะลูกจะไม่มีวันได้แต่งงาน” *

^{๓๘}เขาจึงตอบว่า “ไปเถอะ” แล้วเขาก็ ปล่อยให้นางไปสองเดือน เธอและเพื่อนหญิง ก็ร้องไห้คร่ำครวญอยู่บนภูเขาเพราะเธอจะไม่มีวันได้แต่งงาน

^{๓๙}เมื่อครบสองเดือนเธอก็กลับมาหาพ่อ และเขาก็ทำกับลูกสาวตามที่เขาได้สาบานไว้ ขณะนั้นลูกสาวเขายังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ กับผู้ชายคนไหนเลย และมันได้กลายเป็น ธรรมเนียมในอิสราเอล ^{๔๐}ที่พวกสาว ๆ ใน อิสราเอลจะออกไประลึกลงถึงเรื่องราวของ ลูกสาวเยฟธาห์ชาวกิเลอาดปีละสัปดาห์

เยฟธาห์และชาวเอเฟราอิม

๑๒ ^๑ชาวเอ ฟ รา อิมได้รวมพล แล้ว ข้ามไปถึงศา โฟน พวกเขาพูดกับ เยฟธาห์ว่า “ทำไมท่านไปสู้รบกับคนอัมโมน แต่ไม่เรียกพวกเราไปด้วย เราจะเผาบ้าน ท่านเสีย”

^๒เยฟธาห์ตอบพวกเขาว่า “คนอัม โมน สร้างปัญหาให้กับข้าและคนของข้ามาก ข้า ได้เรียกพวกท่าน แต่พวกท่านไม่ยอมมา ช่วย กู้ข้าให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกเรา” ^๓เมื่อข้าเห็นพวกท่านไม่ช่วยข้า ข้าก็เสียใจ ชีวิตตัวเองไปสู้รบกับชาวอัม โมน และพระ

ยาร์เวห์ได้มอบพวกนั้นไว้ในมือข้า แล้ววันนี้ พวกท่านจะมาสู้รบกับข้าทำไมกันเล่า”

^๔เยฟธาห์ก็ได้รวบรวมผู้ชายทั้งหมดของกิ เลอาด มาสู้รบกับเอเฟราอิม เพราะชาวเอเฟ ราอิมเหยียดหยามพวกเขาว่า “พวกแกชาว กิเลอาดก็เป็นแค่ผู้อพยพในเอเฟราอิม ที่มา เกาะกินอยู่ในเขตแดนของเอ ฟ รา อิมและ มนัส เซห์” แล้วคนของกิ เลอาดก็มีชัยเหนือ ชาวเอเฟราอิม

^๕ชาวกิ เลอาดก็เข้ายึดตรงบริเวณน้ำตื้นที่ ลุยข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปได้ แล้วไม่ให้ชาวเอ เฟราอิมข้ามกลับไป เมื่อชาวเอเฟราอิมที่รอด ชีวิตพูดว่า “ขอข้ามไปเถอะ” ชาวกิ เลอาดก็จะถามว่า “ท่านเป็นชาวเอ เฟ รา อิมหรือ เปล่า” พวกเขา ก็บอกว่า “ไม่ใช่” ^๖แต่ชาว กิเลอาดก็จะบอกเขาว่า ให้พูดคำว่า “ชิบ โบ เลท” พวกเขา ก็พูดว่า “สิบ โบ เลท” คนเอเฟ ราอิมจะออกเสียงูคำนี้ไม่ชัดเจน ดังนั้นพวกเขาจึงถูกจับฆ่าที่บริเวณน้ำตื้นนั้น ใน ครึ่งนี้มีชาวเอ เฟ รา อิมถูกฆ่าตายทั้งหมดสี่ หมื่นสองพันคน

^๗เยฟธาห์เป็นผู้นำอยู่หกปี จากนั้นเขาก็ ตายและศพถูกฝังอยู่ในเมืองกิเลอาด

อิบซานผู้นำ

^๘หลังจากเยฟธาห์ อิบซานจากเบธเลเฮม ได้นำอิสราเอล ^๙เขามียุทธสามสิบคน และลูกสาวสามสิบคน เขาให้ลูกทั้งหมด ทั้งลูกชายและลูกสาวแต่งงานกับคนนอก ตระกูล เขาเป็นผู้นำอิสราเอลอยู่เจ็ดปี ^{๑๐}เมื่อเขาตาย ศพก็ถูกฝังอยู่ที่เบธเลเฮม

เอโลนผู้นำ

^{๑๑}หลังจากอิบซาน เอโลนชาวเศบูลุนได้นำ อิสราเอลอยู่สิบปี ^{๑๒}จากนั้นเอโลนก็ตายและ ถูกฝังที่อัยยาโลน ในแผ่นดินของเศบูลุน

อับโดนผู้นำ

^{๑๓}หลัง จากเอ โลน อับ โดนลูกชายของ ฮิลเลลชาวปี รา โธนได้นำอิสราเอล ^{๑๔}เขามียุทธสามสิบคน และหลานชายสามสิบคน พวกเขาฆ่า ^{๑๕}เจ็ดสิบตัว อับ โดนเป็นผู้นำ

* ๑๑:๓๗ เพราะลูกจะไม่มีวันได้แต่งงาน หรือแปลตรงๆได้ว่า “เพราะความเป็นพรหมจารี ของลูก”

† ๑๒:๑๔ ซีลา แสดงถึงเป็นผู้นำคนสำคัญ เช่น เจ้าเมืองเป็นต้น

อิสราเอลอยู่แปดปี ^{๑๔}จากนั้นอับโดนลูกชาย
ฮิลเลลชาวบิราโธนก็ตาย และศพของเขาถูก
ฝังไว้ที่บิราโธนในแผ่นดินเอฟราอิมในแถบ
เทือกเขาของชาวอามาเลค

ประวัติแซมสันผู้นำชาติ

^๑ชาวอิสราเอลได้ทำชั่วในสายตา

๑๓ ของพระยาห์เวห์อีก พระองค์ก็เลย
มอบพวกเขาให้ตกไปอยู่ในกำมือของชาวฟิลิ
สเตียสี่สิบปี

^๒มีชายเผ่าดานคนหนึ่งชื่อมาโนอาห์ มา
จากเมืองโศราห์ เมียของเขามีลูกไม่ได้
เพราะเป็นหมัน

^๓ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้มาปรากฏ
ตัวต่อหน้านางและพูดว่า “ถึงเจ้าจะเป็นหมัน
ไม่มีลูก แต่เจ้าก็จะตั้งท้องและเกิดลูกชาย
“ต่อจากนี้ไป เจ้าต้องระวัง อย่าดื่มเหล้าองุ่น
เบียร์ รวมทั้งไม่กินของที่ทำให้เป็นมลทิน

^๔จริงๆแล้วเจ้าตั้งท้องอยู่และจะคลอด
ลูกชาย อย่านำมีดโกนโดนหัวของเขา เพราะ
เด็กคนนั้นจะเป็นพวกนาศีร์ ^๕อุทิศให้พระเจ้า
ตั้งแต่ยังไม่เกิด เขาจะเป็นคนหนึ่งที่ช่วย กู้
ชาวอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวฟิลิ
สเตีย”

^๖จากนั้นนางได้ไปเล่าให้สามีฟังว่า “มี
คนของพระเจ้ามาหาฉัน หน้าที่ท่าทางเขา
เหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้า น่ากลัวมาก
แต่ฉันไม่ได้ถามว่าเขามาจากไหน เขาเองก็
ไม่ได้บอกชื่อของเขาด้วย ^๗แต่เขาพูดกับฉัน
ว่า ‘เจ้าตั้งท้องอยู่และจะคลอดลูกชาย จาก
นี้ไปเจ้าต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่น เบียร์ หรือกิน
ของที่เป็นมลทิน เพราะว่าเด็กชายคนนี้จะ
มาเป็นนาศีร์ อุทิศให้กับพระเจ้าตั้งแตอยู่ใน
ท้องแม่จนวันตาย”

^๘แล้วมาโนอาห์ได้อธิษฐานต่อพระ
ยาห์เวห์ว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอโทษที่
ปุระองค์ ขอรบกวนปุระองค์ช่วยส่งชายคน
นั้นมาหาพวกเราอีกครึ่งเกิด แล้วให้เขาสอน
พวกเราว่าจะต้องทำอะไรให้กับเด็กชายที่
กำลังจะเกิดมา”

^๙พระเจ้าก็ทำตามที่มาโนอาห์ขอ และทูต
ของพระเจ้าก็ได้มาหาภรรยาของเขากลับ
ตอนที่เธอกำลังนั่งอยู่ในท้องทุ่ง แต่ว่ามาโน

อาห์สามีของนางไม่ได้อยู่กับนาง ^{๑๐}เธอจึง
รีบวิ่งไปบอกสามี นางบอกเขาว่า “ดูสิ ชาย
คนที่มาหาฉันวันก่อน ได้มาปรากฏตัวให้ฉัน
เห็น”

^{๑๑}มาโนอาห์เลยลุกตามภรรยาไปพบทูต
ของพระเจ้าและพูดว่า “ท่านคือคนที่เคยพูด
กับหญิงคนนี้ใช่ไหม”

ทูตของพระเจ้าตอบว่า “ใช่ เราเอง”

^{๑๒}มาโนอาห์ถามว่า “เมื่อเรื่องที่ท่านพูด
นั้นเกิดขึ้นจริง จะมีกฎเกณฑ์อะไรให้กับเด็ก
คนนั้นบ้าง และงานของเขาคืออะไร”

^{๑๓}ทูตของพระยาห์เวห์ตอบมาโนอาห์ว่า
“เมียเจ้าจะต้องทำตามทุกอย่างที่เราได้บอก
เธอไปแล้วอย่างเคร่งครัด ^{๑๔}เธอจะต้องไม่
กินอะไรก็ตามที่เกิดจากต้นองุ่น ไม่ดื่มเหล้า
องุ่น เบียร์ หรืออะไรก็ตามที่เป็นมลทิน เธอ
ต้องทำตามทุกอย่างที่เราได้สั่งเธอไว้แล้ว
อย่างเคร่งครัด”

^{๑๕}แล้วมาโนอาห์ได้พูดกับทูตของพระ
ยาห์เวห์ว่า “รอเดี๋ยวนะ เราจะไปเตรียม
อาหารจากลูกแพะตัวหนึ่งให้ท่านกิน”

^{๑๖}แต่ทูตของพระยาห์เวห์ตอบมาโนอาห์
ว่า “ถึงเจ้าเรียกให้เรารอ เราก็จะไม่กิน
อาหารของเจ้าหรอก แต่ถ้าเจ้าจะจัดเครื่อง
เผาบูชา ก็ถวายมันให้กับพระยาห์เวห์เถิด”
(เพราะมาโนอาห์ไม่รู้ว่ชายคนนี้เป็นทูตของ
พระยาห์เวห์)

^{๑๗}แล้วมาโนอาห์ได้ถามทูตของพระ
ยาห์เวห์ว่า “ท่านชื่ออะไร เพราะเมื่อเรื่องที่
ท่านพูดนี้เกิดขึ้นจริง เราจะได้ให้เกียรติกับ
ท่าน”

^{๑๘}ทูตของพระยาห์เวห์ตอบเขาว่า “ท่าน
ถามชื่อเราทำไม ชื่อของเราวิเศษเกินกว่าที่
ท่านจะเข้าใจได้”

^{๑๙}มาโนอาห์ก็เลยเอาแพะหนุ่มกับเครื่อง
บูชาจากเมล็ดพืช เผาบนหินให้กับพระ
ยาห์เวห์ผู้ทำเรื่องวิเศษ ในขณะที่มาโนอาห์
กับภรรยากำลังดูอยู่ ^{๒๐}เปลวไฟได้ลุกขึ้น
จากแท่นบูชา ทูตของพระยาห์เวห์ก็เลื่อย
ตามเปลวไฟที่ลุกจากแท่นบูชานั้น เมื่อมา
โนอาห์และภรรยาเห็นอย่างนั้น พวกเขาจึง
ได้ก้มกราบลงกับพื้น ^{๒๑}จากนั้นทูตของพระ
ยาห์เวห์ก็ไม่เคยปรากฏตัวให้มาโนอาห์และ

* ๑๓:๕ **นาศีร์** คนที่ทำสัญญาพิเศษกับพระเจ้า เรื่องเกี่ยวกับนาศีร์ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ
กันดารวิถี บทที่ ๖:๑-๒๑

ภรรยาได้เห็นอีกเลย มาโนอาห์ถึงได้รู้ว่าเขาเป็นทูตของพระยาห์เวห์^{๒๒} มาโนอาห์พูดกับภรรยาว่า “เราต้องตายแน่ เพราะเราได้เห็นพระเจ้า”

^{๒๓} แต่ภรรยาของเขาตอบว่า “ถ้าพระยาห์เวห์ต้องการฆ่าเรา พระองค์คงจะไม่รับเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชจากเรา และจะไม่แสดงปาฏิหาริย์ รวมทั้งบอกสิ่งต่างๆกับเราเมื่ออีกนี่”

^{๒๔} นางได้คลอดลูกชาย นางให้เขาชื่อว่า “แซมสัน” เด็กก็เจริญเติบโตขึ้นเรื่อยๆ และพระยาห์เวห์ก็อวยพรเขา ^{๒๕} พระวิญญาณของพระยาห์เวห์เริ่มทำงานในตัวเขาที่ค่ายของคนเผ่าดาน ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างเมืองโคราห์ กับเมืองเอช-ทาโอล

งานแต่งของแซมสัน

๑๔^๑ แซมสันลงไปในเมืองทิมนาร์ และได้เห็นสาวชาวฟีลิสเตียคนหนึ่งในเมืองนั้น ^๒ เขาก็กลับมาบอกพ่อแม่ของเขาว่า “ลูกไปพบสาวชาวฟีลิสเตียในเมืองทิมนาร์ ช่วยไปขออนางมาเป็นเมียลูกหน่อย”

^๓ พ่อแม่ของเขาพูดว่า “ไม่มีผู้หญิงท่ามกลางพวกลูกสาวของญาติลูกแล้วหรือ หรือท่ามกลางชนเผ่าของเราแล้วหรือ ลูกถึงต้องไปหาเมียจากชาวฟีลิสเตียที่ไม่เคยเข้าพิธีขลิบ”

แซมสันพูดกับพ่อว่า “ไปขอเธอให้กับลูกเถอะ เพราะเธอเป็นที่ถูกใจลูกมาก” “พ่อแม่ของแซมสันไม่รู้ว่พระยาห์เวห์ทำให้เกิดเรื่องนี้ เพราะพระองค์หาช่องที่จะสู้รบกับชาวฟีลิสเตีย ซึ่งมีอำนาจเหนือชาวอิสราเอลอยู่

^๔ ดังนั้นแซมสันและพ่อแม่ของเขาจึงเดินทางไปที่ทิมนาร์ เมื่อมาถึงไร่องุ่น ทันใดนั้นมีสีโตหนุ่มตัวหนึ่งค้ำรามกระเจินเข้าใส่แซมสัน ^๕ พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ก็พุ่งเข้าใส่แซมสัน เขาฉีกสิงโตออกเหมือนฉีกลูกแพะด้วยมือเปล่า แต่เขาไม่ได้บอกสิ่งที่เขาทำให้พ่อแม่รู้

^๖ แซมสันได้ไปพบกับหญิงคนนั้น เธอทำให้เขาถูกใจมาก “หลังจากนั้นไม่นาน แซมสันได้กลับมาเพื่อแต่งงานกับเธอ เขาได้แะ

ไปดูซากสิงโต และก็แปลกใจ เมื่อมีฝูงผึ้งอยู่ในซากสิงโตนั้นและมีน้ำผึ้งด้วย “เขาจึงกวาดน้ำผึ้งมาไว้ในมือเดินกินมาตามทาง จนเจอพ่อแม่ของเขา เขาก็แะบ่งให้พ่อแม่กินด้วย แต่ไม่ได้เล่าว่าเขาได้นำผึ้งมาจากซากสิงโต

^๗ พ่อของเขาได้ลงไปหาหญิงนั้น และแซมสันก็ได้จัดงานเลี้ยงใหญ่ โตที่นั้น เหมือนกับที่ชายหนุ่มคนอื่นๆ เขาทำกัน

^๘ เมื่อชาวฟีลิสเตียเห็นแซมสันจัดงานเลี้ยง พวกเขาก็ได้ส่งผู้ชายสามสิบคนมาอยู่เป็นเพื่อนเขา

^๙ แซมสัน พูดกับชายสามสิบคนนั้นว่า “ให้ข้าเล่าปริศนาให้พวกเจ้า ลักข้อหนึ่ง ถ้าพวกเจ้าตอบได้ภายในเจ็ดวันของงานเลี้ยงฉลอง ข้าจะให้เสื้อผ้าลินินสามสิบชุด และเสื้อผ้าใส่เที่ยวงานอีกสามสิบชุด ^{๑๐} แต่ถ้าพวกเจ้าไม่สามารถอธิบายให้กับข้าได้ ก็ต้องให้เสื้อผ้าลินินสามสิบชุด และเสื้อใส่เที่ยวงานสามสิบชุดกับข้า” ชายเหล่านั้นก็พูดกับเขาว่า “เล่าปริศนาของเจ้าให้พวกเราฟังสิ”

^{๑๑} แซมสันก็เล่าว่า “จากตัวที่กิน มีของกินออกมา จากตัวที่แข็งแรง มีของหวานออกมา” แต่ผ่านไปสามวันแล้ว พวกเขาก็ยังแก้ปริศนານี้ไม่ได้

^{๑๒} ในวันทีสี่ พวกเขาได้ไปขอร้องเมียของแซมสันว่า “ไปเกลี้ยกล่อมผิวของเธอ ให้แก้คำปริศนานั้นกับพวกเราซะ ไม่อย่างนั้นเราจะเผาบ้านเธอและบ้านของพ่อเธอด้วย เธอเชิญพวกเรามาเพื่อทำให้พวกเราจนลงหรือยัง”

^{๑๓} เมียของแซมสันจึงชบบนแซมสันและร้องให้ ต่อว่าเขาว่า “เธอเกลียดฉัน เธอไม่รักฉัน เธอถึงได้ทายคำปริศนาให้กับชาวเมืองของฉัน และเธอก็ไม่เคยแก้คำปริศนานั้นให้ฉันฟัง” แซมสันตอบภรรยาว่า “ดูสิขนาดพ่อแม่ฉัน ฉันยังไม่บอก แล้วจะบอกเธอได้ยังไง”

^{๑๔} นางก็เลยชบแซมสันร้องให้ตลอดเจ็ดวันที่เขาเลี้ยงฉลองกัน และในวันที่เจ็ดแซมสันก็แก้ปริศนาให้เธอฟัง เพราะนางกวนใจเขาเสียเหลือเกิน และนางก็ได้อธิบายปริศนา

^{๑๔:๑๕} **ในวันทีสี่** แปลมาจากสำเนากรีกโบราณ แต่ในสำเนาฮีบรูที่เรามียูเขียนว่า “วันที่เจ็ด” ในภาษาฮีบรู คำว่า “ทีเจ็ด” กับ “ทีสี่” ต่างกันแค่ตัวอักษรเดียว

นั้นให้กับคนของนาง ^{๑๘}พวกผู้ชายของเมืองนั้น ตอบกับแซมสัน ในวันที่เจ็ดก่อนที่ดวงอาทิตย์จะตกดินว่า

“จะมีอะไรหวานกว่าน้ำผึ้งหรือ และมีอะไรแข็งแรงกว่าสิงโตหรือ”

แซมสันพูดกับพวกเขาว่า

“ถ้าเจ้าไม่ได้เอาแม่โคของเราไปไถนา เจ้าก็คงแก้ปริศนาเราไม่ได้”

^{๑๙}พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้พุ่งเข้าสิงแซมสัน เขาไปที่อัสเคโลน และฆ่าชาวเมืองผู้ชายที่นั่นสามสิบคน และยึดเครื่องเทียมม้าและเอาชุดทำงานไปให้กับคนที่แก้ปริศนาของเขา เขาจึงกลับบ้านพ่อของเขาด้วยความโกรธจัด ^{๒๐}และเมียของแซมสันก็ถูกยกไปให้กับเพื่อนเจ้าบ่าวแทน

แซมสันแก้แค้นชาวฟิลิสเตีย

๑๕ ^๑หลังจากนั้น วันหนึ่งในฤดูเก็บเกี่ยวข้าว สาลี แซมสันไปเยี่ยมภรรยาของเขา โดยเอาลูกแพะตัวหนึ่งมาฝากด้วย เขาพูดว่า “ฉันจะเข้าไปหาเมียของฉันในห้อง” แต่พ่อของนางไม่ยอมให้เข้าไป ^๒และพูดว่า “เราเข้าใจจริงๆว่า เจ้าเกลียดลูกสาวของเรา เราเลยยกนางให้เพื่อนเจ้าบ่าวของเจ้าไปแล้ว น้องสาวของนางสวยกว่านางอีกนะ เอนางไปเป็นเมียแทนก็แล้วกัน”

^๓แซมสันพูดกับพวกเขาว่า “คราวนี้ถ้าเราจะทำร้ายคนฟิลิสเตีย ก็โทษเราไม่ได้แล้ว”

^๔แซมสันจับหมาจิ้งจอกสามร้อยตัว แล้วเอาคบเพลิงไปด้วย เขาผูกหางหมาจิ้งจอกเข้าด้วยกันเป็นคู่ๆและผูกคบเพลิงไว้ระหว่างหางของหมาจิ้งจอกทุกคู่ ^๕แล้วเขาก็จุดไฟที่คบเพลิง แล้วปล่อยหมาจิ้งจอกทั้งหมดให้วิ่งเข้าไปในทุ่ง นาของชาวฟิลิสเตีย มันเผาทุกอย่างจนเกลี้ยง ไม่ว่าจะป็นข้าวที่มัดอยู่เป็นพ่อน ข้าวที่อยู่ในนา ไร่ธัญหรือสวนมะกอก

^๖ชาวฟิลิสเตียถามว่า “ใครเป็นคนทำอย่างนี้”

คนหนึ่งตอบว่า “แซมสันลูกเขยทิม นาททำ เพราะพ่อตาเขาได้ยกเมียของเขาให้กับ

เพื่อน เจ้าบ่าว” ชาวฟิลิสเตียจึงไปเผาเมียและพ่อตาของแซมสัน

^๗แซมสันพูดกับพวกเขาว่า “เมื่อพวกเจ้าทั้งหลายทำอย่างนี้ เราสาบานว่า เราจะต้องแก้แค้นพวกเจ้าก่อน เราถึงจะเลิก”

^๘เขาก็ฆ่าฟันชาวฟิลิสเตียตายเป็นจำนวนมาก แล้วเขาก็ลงไปอาศัยอยู่ในถ้ำหินของเอตอม

^๙ชาวฟิลิสเตียก็ขึ้นไปตั้งค่ายในเขตยูดาห์และโจมตีเมืองเลธี ^{๑๐}ชาวยูดาห์จึงถามว่า “ทำไมพวกท่านจึงขึ้นมาสู้รบกับพวกเรา”

ชาวฟิลิสเตียก็ตอบว่า “เราขึ้นมามัดตัวแซมสัน เพื่อจัดการกับเขาเหมือนที่เขาทำกับพวกเรา”

^{๑๑}คนยูดาห์สามพันคนจึงไปตามแซมสันที่ถ้ำหินเอตอม และพูดกับเขาว่า “เจ้าไม่รู้หรือว่าชาวฟิลิสเตียปกครองพวกเราอยู่ เห็นไหมว่าเจ้ากำลังก่อเรื่องให้กับพวกเรา”

แซมสันตอบว่า “พวกมันทำกับข้าวยังไง ข้าก็จะทำกับมันอย่างนั้น”

^{๑๒}ชาวยูดาห์พูดกับแซมสันว่า “พวกเรามาเพื่อมัดเจ้าส่งให้กับชาวฟิลิสเตีย”

แซมสันพูดกับพวกเขาว่า “ช่วยสัญญากับข้าหน่อยว่าพวกท่านเองจะไม่ทำอันตรายข้า”

^{๑๓}พวกเขาตอบว่า “พวกเราจะมัดมัดเจ้าแล้วส่งไปให้กับพวกฟิลิสเตียเท่านั้น เราจะไม่ฆ่าเจ้าหรอก” จากนั้นพวกเขาก็มัดแซมสันด้วยเชือกใหม่ๆสองเส้น และนำเขาออกจากถ้ำหิน

^{๑๔}เมื่อแซมสันมาถึงเลธี ชาวฟิลิสเตียก็เดินตรงมาที่เขา และให้ ร้องด้วยความดีใจ ขณะนั้นพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ก็พุ่งเข้าสิงแซมสัน พวกเขาเชือกที่มัดแซมสันอยู่กลายเป็นเหมือนป่านที่ถูกไฟไหม้ เครื่องจ้องจ้านนั้นก็สลายไปจากมือของเขา

^{๑๕}เขาเจอกระดุกขา กรรไกรลาที่ยังสดๆอยู่ เขาเอื้อมมือไปหยิบมันขึ้นมา และใช้มันฆ่าคนเหล่านั้นไปหนึ่งพันคน

^{๑๖}แล้วแซมสันพูดว่า “ด้วยกระดุกขากรรไกรลา ฉันฆ่าพวกเขาเป็นกองๆ †

* ๑๕:๙ เลธี หมายถึง “กระดุกขากรรไกร”

† ๑๕:๑๖ เป็นกองๆ เป็นการเล่นคำ เพราะคำว่า “ลา” และคำว่า “กอง” สะกดเหมือนกันในภาษาฮีบรู

ด้วยกระดุกขากรรไกรลา
ฉันฆ่าคนไปหนึ่งพันคน”

๑๗ เมื่อพุดจบเขาก็เหวี่ยงกระดุกขา
กรรไกรลาทิ้งไปที่ตรงนั้น ต่อ มาที่นั่นถูก
เรียกว่า รามาท-เลฮี *

๑๘ เขารู้สึกหิวน้ำจึงร้องขอกับพระ ยาร์เวห์
ว่า “พระองค์ให้ชวยชนะอันยิ่งใหญ่กับผู้ใช้
ของพระองค์คนนี้ ตอนนี้พระองค์จะปล่อย
ให้ข้าพเจ้าหิวน้ำตาย และตกอยู่ในเงื้อมมือ
ของพวกที่ไม่ได้ทำพิธีขลิบหรือ”

๑๙ พระเจ้าจึงเปิดช่องที่เลฮี ให้น้ำไหลออก
มา แคมสันก็ได้กินน้ำจนสดชื่นและตายนาน
ได้ชื่อว่า เอน หัก โครว์ † และมันก็ยังคงอยู่ที่
เมืองเลฮีจนถึงทุกวันนี้

๒๐ แคม สันนำอิสราเอลในสมัยของชาวฟีล
ิสเตีย เป็นเวลาสี่สิบปี

แคมสันไปเมืองกาซา

๑๖

๑ วันหนึ่งแคม สันไปเมืองกาซา ที่
นั้นเขาพบกับโสภณีนคนหนึ่งและได้
ร่วมหลับนอนกับเธอ ๒ มีคนบอกชาวเมือง
ว่า “แคม สันอยู่ที่นี้” พวกเขาเลยมาล้อมที่
นั้นไว้ และดักข่มคอยแคม สันที่ประตูเมือง
ตลอดทั้งคืน พวกเขาข่มเจียบอยู่ทั้งคืนและ
คิดว่า “ให้รอถึงเช้าก่อน แล้วเราจะได้ขามัน
ทิ้ง”

๓ แคม สันนอนจนถึงเที่ยง คืนแล้วลุกขึ้น
มา ยกประตูเมืองและถอนเสาประตูทั้งสอง
ด้าน พร้อมทั้งกลอนประตู แล้วเอาทั้งหมด
ใส่บาแวกไปไว้ที่ยอดเขาที่อยู่ด้านหน้าของ
เมืองเฮโบรน

แคมสันและเดลีลาห์

๔ หลังจากนั้นแคม สันก็ตกหลุมรักหญิงคน
หนึ่งที่อาศัยอยู่ในหุบเขาโสเรก เธอชื่อว่าเดลี
ลาห์

๕ พวกผู้ครอบครองชาวฟีลิสเตียมาพบเธอ
และสั่งว่า “เกลียกล่อมเขาและค้นหาดูสิว่า
อะไรทำให้เขามีพลังกำลังมากมายขนาดนั้น
ทำยังไงเราถึงจะเอาชนะเขาได้ เพื่อเราจะได้
มัดตัวเขาและทำให้เขาหมดฤทธิ์ แล้วเราแต่

ละคนจะจ่ายเงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยขึ้นให้กับ
เธอ”

๖ เดลี ลาห์จึงถามแคม สันว่า “บอกน้อง
หน่อยสิคะว่าอะไรทำให้พี่มีพลังกำลัง
มหาศาลอย่างนี้ และทำยังไงถึงจะมัดพี่ให้
หมดฤทธิ์ได้”

๗ แคม สันตอบนางว่า “ถ้าเขามัดพี่ด้วย
สายธนูใหม่ๆที่ยังไม่แห้งเจ็ดสาย พี่ก็จะ
อ่อนแอเหมือนกับชายทั่วไป”

๘ ดังนั้นพวกผู้ครอบครองฟีลิสเตีย จึงเอา
สายธนูใหม่เจ็ดสายมาให้เดลีลาห์มัดแคมสัน
ให้พวกเขา ๙ เธอให้คนแอบซ่อนในห้องด้าน
ใน และบอกว่า “แคมสัน ชาวฟีลิสเตียมาจับ
พี่แล้ว” แต่เขาก็ดึงสายธนูที่มัดตัวเขาขาด
กระจุย เหมือนเชือกที่แค้ได้ กลืนไฟก็ขาด
แล้ว และความ ลับเรื่องพลังกำลังมหาศาล
ของเขาก็ยังคงเป็นความลับต่อไป

๑๐ เดลีลาห์พุดกับแคม สันว่า “พี่แกล้งน้อง
พี่โกหกน้อง ตอนนี้บอกน้องเถิดว่า ทำยังไง
ถึงจะมัดพี่ได้”

๑๑ แคม สันบอกว่า “ถ้ามัดพี่ด้วยเชือกใหม่
ที่ยังไม่เคยใช้ พี่ก็จะอ่อนแอเหมือนชายทั่ว
ไป”

๑๒ ดังนั้นเดลี ลาห์จึงหาเชือกใหม่ๆมามัด
เขา ขณะที่มีคนแอบอยู่ด้านใน เธอบอกเขา
ว่า “พี่แคม สัน ชาวฟีลิสเตียมาจับพี่แล้ว”
แคม สันจึงทำเชือกที่มัดแขนเขาขาดกระจุย
เหมือนเส้นด้าย

๑๓ เดลี ลาห์จึงพุดกับแคม สันว่า “พี่จะ
แกล้งน้องและโกหกน้องไปอีกนานแค่ไหน
บอกน้องเถอะว่า ทำยังไงถึงจะมัดพี่ได้”

เขาตอบเธอว่า “ถ้าน้องเอาผมเจ็ดปอย
ของพี่เอาเข้ากับทุกทอผ้าแล้วเอาหมุดปักมัน
ไว้ที่ผืน พี่ก็จะอ่อนแอเหมือนชายทั่วไป”

๑๔ เมื่อเขาหลับ เดลี ลาห์ก็เอาผมเจ็ดปอย
ของเขาเอาเข้ากับทุกทอผ้า † และยึดให้แน่น
ด้วยหมุด แล้วเธอก็บอกว่า “พี่แคม สัน ชาว
ฟีลิสเตียมาจับพี่แล้ว” แต่เมื่อเขารู้สึกตัวตื่น
ขึ้นมาก็ดึงทั้งหมุด เครื่องทอ และผ้าทอ ทิ้ง
ไป

* ๑๕:๑๗ รามาท-เลฮี แปลว่า “เนินกระดุกขากรรไกร”

† ๑๕:๑๙ เอนหักโครว์ แปลว่า “น้ำพุของผู้ร้องขอ”

‡ ๑๖:๑๔ แล้วเอาหมุด ... ทุกทอผ้า คำเหล่านี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ แต่ไม่ได้อยู่ในฉบับ
ฮีบรูที่เราใช้อยู่

^{๑๕} เธอจึงพูดกับเขาว่า “พี่พูดได้ยังไงว่า ‘พี่รักน้อง’ ในเมื่อพี่ไม่ได้ไว้ใจน้องเลย พี่แกล้งน้องสามหนแล้ว พี่ยังไม่ได้ออกน้องเลยว่าจะไรทำให้พี่มีผละกำลังมหาศาล”

^{๑๖} เธอตามเข้เข้าบ้าน แล้ววันเล่า กวนเขาลจนเขาเมื่อแทบตาย ^{๑๗} จนเขบอกความลับทั้งหมดกับเธอ เขบอกกับเธอว่า “ไม่มีมิดโกนอันไหนเคยถูกหัวพี่ เพราะพี่เป็นนาตี รัอูทิสแก่พระเจ้า ตั้งแต่อยู่ในท้องแม่ ถ้าโกนหัวพี่ ผละกำลังอันมหาศาลจะหายไป พี่ก็จะอ่อนแอเหมือนชายทั่วไป”

^{๑๘} เติลลี่ ลาห์เห็นว่าเขบอกความลับทั้งหมดกับเธอ เธอก็ใช้คนไปบอกพวกผู้ครอบครองของฟีลิสเตียว่า “ให้ขึ้นมาเดี๋ยวนี้ เขาได้บอกความลับทั้งหมดกับฉันแล้ว” พวกผู้ครอบครองฟีลิสเตียก็รีบขึ้นมา และเอาเงินมาให้กับเธอด้วย

^{๑๙} เธอปล่อยให้แซมสันนอนหลับอยู่บนดักเธอ และเรียกชายคนหนึ่งออกมาโกนผมเจ็ดปอยบนหัวของเขา เธอเริ่มแกล้งรบกวนเขา และกำลังของเขาก็หายไป ^{๒๐} เธอพูดว่า “พี่แซมสัน ชาวฟีลิสเตียมาจับพี่แล้ว” เขาตื่นขึ้นและคิดว่า “ข้าจะออกไปเหมือนครั้งก่อน และสลัดตัวหลุดออกมา” แต่เขาไม่รู้ว่ามีพระยาห์เวห์ได้ไปจากเขาแล้ว

^{๒๑} พวกชาวฟีลิสเตียจับตัวเขาและควักลูกตาของเขาออก แล้วพาเขาลงมูทีกาซา พวกเขาหลามแซมสันด้วยโซ่สัมฤทธิ์ และใช้เขาไม่แบ่งอยู่ในคุก ^{๒๒} แต่ผมของแซมสันก็เริ่มงอกขึ้นมาใหม่หลังจากถูกโกน

^{๒๓} พวกผู้ครอบครองของฟีลิสเตียมาประชุมกัน เพื่อจัดพิธีบวงสรวงอันยิ่งใหญ่ให้กับพระดาโกน และเพื่อเฉลิมฉลองกัน พวกเขาพูดว่า “พระของเราได้ยกแซมสันศัตรูของเราไว้ในกำมือของเราแล้ว”

^{๒๔} เมื่อประชาชนเห็นแซมสัน พวกเขาทั้งหลายสรรเสริญพระของพวกเขาว่า “พระของเราทำให้ศัตรูตกอยู่ในกำมือเรา คือคนที่ทำลายบ้านเมืองของเรา และเคยฆ่าพวกเราไปหลายคน”

^{๒๕} ขณะที่พวกเขากำลังสนุกสนานกันอยู่ ก็มีคนพูดว่า “เรียกแซมสันออกมาทำอะไร สนุกๆให้พวกเราดูหน่อย” แซมสันจึงถูกนำ

ออกมาจากคุก เพื่อมาแสดงต่อหน้าพวกเขา เมื่อพวกเขาปล่อยให้แซมสันยืนอยู่ระหว่างเสา ^{๒๖} แซมสันพูดกับเด็กูร์บ ใช้ที่เป็นคนจูงมือเขาว่า “พาเราไปที่เสาค้ำตึกหน่อย เราจะได้ฟังเสาเหล่านั้น”

^{๒๗} ดิคนี่มีทั้งผู้หญิงและผู้ชายเต็มไปหมด และพวกผู้ครอบครองชาวฟีลิสเตียทุกคนก็อยู่ที่นั่นด้วย มีชายหญิงประมาณสามพันคนที่กำลังดูการแสดงของแซมสันอยู่บนดาดฟ้าตึก ^{๒๘} จากนั้นแซมสันได้ร้องขอต่อพระยาห์เวห์ว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า โปรดระลึกถึงข้าพเจ้า ข้าแต่พระเจ้า โปรดให้ผละกำลังมหาศาลแก่ข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง เพื่อข้าพเจ้าจะได้แก้แค้นชาวฟีลิสเตียทดแทนดาทั้งสองข้างของข้าพเจ้า” ^{๒๙} แซมสันเข้าไปจับเสากลางสองต้นที่รองรับตึกนั้นไว้ และฟิงที่เสานั้น มือขวายันเสาดันหนึ่งและมือซ้ายก็ยันอีกต้นหนึ่ง แล้วเขาก็พูดว่า “ปล่อยให้ข้าตายกับชาวฟีลิสเตียเถิด” ^{๓๐} แล้วเขาก็ผลักเสาทิ้งสองต้นด้วยกำลังมหาศาล ตัวตึกก็พังทลายลงมาบนพวกผู้ครอบครองชาวฟีลิสเตีย และทุกคนที่อยู่ในตึกนั้น ดังนั้นคนที่เขาฆ่าตอนที่เขาตาย ก็มีมากกว่าคนที่เขาฆ่าตอนที่เขายังมีชีวิตอยู่

^{๓๑} จากนั้นพี่น้องและครอบครัวของเขาก็มารับศพเขาไปฝังที่สุสานของมาโนอาห์พ่อของเขา ที่อยู่ระหว่างไศราห์และเอซทาโอล แซมสันนำอิสราเอลอยู่ทั้งหมดยี่สิบปี

รูปเคารพของมีคาร์

๑๗ ^๑ มีชายคนหนึ่งมาจากเทือกเขาเอฟราอิม ชื่อมีคาร์ ^๒ เขาบอกกับแม่ของเขาว่า “เงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยแผ่นของแม่ที่มีคนขโมยไป และผมได้ยื่นแม่แข่งสาปเขานั้น ดูสิ เงินของแม่อยู่ที่นี้กับผม ผมเป็นคนเอาไปเอง”

แม่ของเขาก็เลยพูดว่า “ลูกแม่ ขอพระยาห์เวห์อวยพรลูกเถิด”

^๓ จากนั้นเขาก็นำเงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยแผ่นมาคืนให้กับแม่ของเขา แม่ของเขาพูดว่า “นี่คือเงินที่แม่ถวายพระยาห์เวห์ เพื่อ

* ๑๖:๒๓ **พระดาโกน** ประชาชนชาวคานออันสักการะพระเทียมเท็จนี้เพราะหวังว่าจะช่วยให้พวกเขาเก็บเกี่ยวพืชผลได้ดี พระดาโกนนั้นน่าจะเป็นพระที่สำคัญที่สุดของชาวฟีลิสเตีย

ลูกชายของแม่จะได้เอาไปหล่อเป็นรูปเคารพ ตอนนั้นแม่คืนให้กับลูก”

๔ แต่เขาได้คืนเงินให้กับแม่ของเขา เธอ จึงนำเงินสองร้อยขึ้นให้ช่างเงิน เอาไปหล่อ เป็นรูปเคารพ แล้วนำเอาไปตั้งไว้ที่บ้านของ มีคาห์ ๕ มีคาห์มีหอพระอยู่ที่บ้านและเขาได้ สร้างเอ โปด และรูปเคารพต่างๆแล้วยังแต่งตั้งลูกชายคนหนึ่งของเขาให้เป็นนักบวช ๖ ในเวลานั้นอิสราเอลยังไม่มิกษัตริย์ ทุกคน ก็เลยทำตามอำเภอใจของตน

๗ มีชายชาวเลวี ๘ คนหนึ่งจากเผ่ายูดาห์ อาศัยอยู่ที่เมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ ๙ เขาได้ ออกเดินทางจากเบธเลเฮมในยูดาห์ เทียว พักค้างแรมตามที่ต่างๆ เขาเดินทางมาจนถึง แถบเทือกเขาเอฟราอิม เรื่อยมาจนถึงบ้าน ของมีคาห์ มีคาห์ก็ถามเขาว่า “ท่านมาจากไหน”

๑๐ เขาตอบว่า “ผมเป็นคนเลวีมาจากเบธเลเฮมในยูดาห์ เดินทางมาเรื่อยๆเพื่อหาที่อยู่”

๑๑ มีคาห์พูดกับเขาว่า “มาอาศัยอยู่กับข้า ขี้ มาเป็นเหมือนพ่อหรือนักบวชของข้า ข้า จะให้เงินกับเจ้าปีละสิบชิน รวมทั้งเสื้อผ้าที่ จำเป็นและอาหารของเจ้าด้วย” ๑๒ ชาวเลวี จึงตกลงที่จะอาศัยอยู่กับเขา ชายหนุ่มเลวี คนนี้ก็เหมือนลูกคนหนึ่งของมีคาห์ ๑๓ มี คาห์แต่ง ตั้งชายหนุ่มเลวีคนนี้เป็นนักบวช ของเขา และเขาอยู่ในบ้านของมีคาห์ ๑๔ มี คาห์พูดว่า “ตอนนี้ข้ารู้แล้วว่า พระยาห์เวห์ จะทำให้ข้าอยู่เย็นเป็นสุข เพราะข้ามีชาวเลวี คนนี้เป็นนักบวชของข้า”

คนเผ่าดานยึดเมืองลาอิช

๑๕ ในเวลานั้นอิสราเอลยังไม่มิกษัตริย์ และคนเผ่าดานก็ยังเสาะหาแผ่นดินเพื่ออยู่อาศัย เพราะพวกเขาไม่ได้ รับส่วนแบ่งของแผ่นดินท่ามกลางเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล

๑๖ ดังนั้นคนเผ่าดานจึงส่งผู้ชายที่กล้าหาญ ของเผ่าห้าคน ซึ่งเป็นตัวแทนของเผ่าดาน ทั้งหมด ที่อาศัยอยู่ในเมืองเศราห์และเอซทาโอล ให้ไปสอดแนมและสำรวจแผ่นดิน

พร้อมกับสั่งพวกเขาว่า “ไปสำรวจดูแผ่นดินนั้น”

๑๗ ชายทั้งห้าจึงเดินทางไปที่แถบเทือก เขาเอ ฟราอิม มาจนถึงระแวกบ้านของมีคาห์ พวกเขาได้พักค้างคืนอยู่ที่นั่น ๑๘ ตอนที่พวกเขา อยู่แถวบ้านของมีคาห์นั้น พวกเขาได้ยินเสียงของชายหนุ่มชาวเลวีและจำเสียงของ ชายหนุ่มชาวเลวีนั้นได้ จึงแวะเข้าไปถาม เขาว่า “ใครพาเจ้ามาที่นี่ เจ้ามาทำอะไร เจ้า มีธุระอะไรแถวนี้หรือ”

๑๙ ชายเลวีตอบว่า “มีคาห์ได้ช่วยผมหลาย อย่าง เขาได้จ้างผม และผมได้กลายเป็น นักบวชของเขา”

๒๐ แล้วพวกเขาได้พูดกับชายหนุ่มชาวเลวี ว่า “ถามพระเจ้าให้หน่อยว่าการเดินทาง ของพวกเราในครั้งนี้จะประสบผลสำเร็จหรือ เปล่า”

๒๑ นักบวชชาวเลวีก็ตอบว่า “สบายใจได้เลย การเดินทางของพวกท่านทั้งหลายจะอยู่ใน สายตาของพระยาห์เวห์”

๒๒ แล้วชายทั้งห้าก็จากไป เมื่อพวกเขา มาถึงเมืองลาอิช พวกเขาเห็นประชาชนในเมืองนั้นอยู่กันอย่างปลอดภัยตามแบบคนไซดอน สงบสุขและไม่หวาดระแวงอะไร ไม่มีใครมาทำให้ประชาชนในแผ่นดินนี้ต้อง อับอายขายหน้าในเรื่องใดเรื่องหนึ่งและไม่มี ผู้ครอบครองที่กดขี่ข่มเหง ๒๓ พวกนี้อยู่ห่าง จากชาวไซดอน และไม่ได้ทำสัญญาเป็น พันธมิตรกับอาราม

๒๔ เมื่อคนทั้งห้ากลับมามาหาญาติของพวกเขา ในเศราห์และเอซทาโอล พวกเขาดีก็ถามว่า “เป็นยังไง”

๒๕ พวกเขาตอบว่า “พวกเรารีบขึ้นไปโจมตี พวกนั้นกันเถอะ แผ่นดินที่เราไปเห็นมานั้น ดีมาก พวกท่านจะอยู่เฉยๆหรือ อย่าได้ชักช้า ที่จะไปบุกและยึดเอาแผ่นดินนั้น ๒๖ เมื่อท่าน ไปถึงจะพบกับชาวเมืองที่ไม่หวาดระแวง ๒๗ ะไรเลย แผ่นดินที่กว้างใหญ่นี้คือแผ่นดิน ที่พระเจ้าได้มอบไว้ในมือของพวกท่านแล้ว เป็นแผ่นดินที่ไม่ขาดอะไรเลยในโลกนี้”

* ๑๗:๔ มีคาห์ ชื่อนี้มีความหมายว่า “ใครเป็นเหมือนยาห์เวห์” มันไม่เหมาะสมอย่างยิ่งที่จะมีรูปเคารพอยู่ในบ้านของมีคาห์

† ๑๗:๗ เลวี คนที่มาจากเผ่าเลวีมักเป็นผู้ช่วยนักบวชในวิหาร และทำงานให้กับรัฐบาล

‡ ๑๘:๗ ไม่มีใคร ... กดขี่ข่มเหง ในภาษาฮีบรูประโยคนี้มีความหมายที่ไม่ชัดเจน

๑๑ คนเผ่าดานหก ร้อยคนกับอาวุธพร้อมมือก็ออกเดินทางจากโศราห์และเอซทาโอล ๑๒ พวกเขาขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ที่เมืองคิริยาเยอาริมในยูดาห์ ที่ตรงนั้นจึงถูกเรียกว่า มะหะเนห์-ดาน จนถึงทุกวันนี้ มันอยู่ทางทิศตะวันตกของเมืองคิริยาเยอาริม ๑๓ จากที่นั่น พวกเขาเดินทางถึงแถบเทือกเขาเอฟราอิม และมาถึงบ้านของมีคาห์

๑๔ แล้วชายทั้งห้าคนที่เคยไปสอดแนมเมืองลาอิช ก็บอกกับพรรคพวกว่า “ท่านรู้ไหมในบ้านเหล่านี้มีเอโฟด และรูปเคารพประจำบ้าน และรูปหล่อ พวกท่านก็คิดเอาเองก็แล้วกันว่าจะทำยัง” ๑๕ พวกเขาและชายทั้งห้ามุ่งหน้าไปทางนั้นและมาถึงบ้านของหนุ่มชาวเลวีที่อาศัยอยู่ที่บ้านของมีคาห์ และถามเขาว่าสบายดีไหม ๑๖ คนเผ่าดานหก ร้อยคนพร้อมอาวุธครบมือยืนอยู่ที่ทางเข้าประตู ๑๗ ส่วนชายห้าคนที่เคยไปสอดแนมแดนดินได้เข้าไปข้างใน แล้วยึดเอารูปเคารพ เอโฟด พวกพระประจำบ้าน และรูปหล่อนั้น ส่วนนักบวชก็ยืนอยู่ตรงทางเข้าประตูกับคนเผ่าดานที่มีอาวุธพร้อมมือทั้งหมด ร้อยคนนั้น ๑๘ เมื่อห้าคนนั้นเข้าไปในบ้านมีคาห์และชนเอารูปเคารพ เอโฟด พวกพระประจำบ้าน และรูปหล่อนั้น นักบวชก็ถามพวกเขาว่า “ทำอะไรกันน”

๑๙ พวกเขาตอบว่า “เจียบชะ เอามือปิดปากไว้ มากับพวกเราสิ จะได้เป็นพ่อและเป็นนักบวชให้กับพวกเรา ท่านคิดเอาเองว่าเป็นนักบวชให้กับบ้านของคนหนึ่ง กับเป็นนักบวชให้กับเผ่าและตระกูลหนึ่งในอิสราเอล อย่างไหนจะดีกว่ากัน” ๒๐ นักบวชนั้นก็ดีใจ เขาจึงชนเอาเอโฟด พวกพระประจำบ้าน และรูปเคารพ แล้วเดินไปด้วยกันกับคนเหล่านั้น

๒๑ พวกเขากลับออกมาจากบ้านของมีคาห์และเดินทางต่อไป มีพวกที่ฟังพาพวกเขาพวกฝูงสัตว์เลี้ยง และข้าวของต่างๆเดินทางหน้า

๒๒ เมื่อพวกเขาเดินทางไปที่ไกลจากบ้านมีคาห์แล้ว พวกเพื่อนบ้านของมีคาห์ก็ได้รวมตัวกันไล่ติดตามมาทัน ๒๓ และตะโกนเรียกไล่หลังคนดาน พวกดานก็หันกลับมาถามมี

คาห์ว่า “เกิดอะไรขึ้นหรือ พวกเจ้าถึงยกกันมามากมายขนาดนี้”

๒๔ มีคาห์ตอบว่า “พวกเจ้าได้เอาพวกพระของข้าที่ข้าได้สร้างไว้และเอานักบวชของข้ามา แล้วข้ายังจะเหลืออะไรอีก พวกท่านยังมีหน้ามาถามอีกว่าเกิดอะไรขึ้น”

๒๕ คนจากเผ่าดานจึงพูดกับมีคาห์ว่า “อยู่มาทำเสียงดังกับพวกเรา ไม่อย่างนั้นพวกซีโมโหในกลุ่มของเราอาจจะโจมตีเจ้า เจ้าและครอบครัวจะตายซะเปล่าๆ”

๒๖ แล้วคนดานก็ออกเดินทางต่อไป ส่วนมีคาห์เห็นว่าพวกเขาแข็งแรงกว่าจึงเดินทางกลับบ้านตัวเอง

๒๗ คนดานเอาสิ่งของที่มี คาห์ได้สร้างขึ้นและนักบวชของเขาไปที่เมืองลาอิช ชาวเมืองอยู่กันอย่างสงบ สุขและไม่ได้หวาดระแวงอะไร แล้วคนดานก็ฆ่าชาวเมืองด้วยดาบและจุดไฟเผาเมือง ๒๘ ไม่มีใครมาช่วยเหลือ เพราะเมืองลาอิชอยู่ในหุบเขาที่เป็นของเมืองเบธ-เรโอบ ซึ่งอยู่ไกลจากเมืองไซดอน และไม่ได้เป็นพันธมิตรกับอาราม คนดานก็สร้างเมืองขึ้นมาใหม่และตั้งรกรากที่นั่น ๒๙ พวกเขาตั้งชื่อเมืองว่าดาน ตามชื่อบรรพบุรุษของเขาที่เกิดมาจากอิสราเอล แทนลาอิชชื่อเดิมของเมือง

๓๐ คนดานก็ตั้งรูปเคารพสำหรับพวกเขาเอง และตั้งโยนาธานลูกชายเกอร์ซิม ซึ่งเป็นลูกชายของโมเสส ตลอดจนพวกลูกๆของโยนาธาน เป็นนักบวชสำหรับเผ่าดาน ไปจนกระทั่งคนอิสราเอลถูกจับไปเป็นเชลย

๓๑ พวกเขาได้กราบไหว้รูปเคารพนั้นที่มีคาห์ได้สร้างขึ้น ตลอดระยะเวลาที่บ้านของพระเจ้ายังคงตั้งอยู่ที่ซิลห์

คนเลวกับเมียน้อย

๑๘ ในตอนนั้น อิสราเอลยังไม่มีการชัตรี มีชายชาวเลวีคนหนึ่งเป็นคนต่างถิ่นอาศัยอยู่ในพื้นที่ห่างไกลของเทือกเขาเอฟราอิม เขาได้ผู้หญิงคนหนึ่งจากเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์มาเป็นเมียน้อย ๒ เมียน้อยของเขาโกรธเขาขึ้นมา จึงหนีกลับไปที่บ้านพ่อของเธอ ที่เมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ และพักอยู่ที่นั่นสี่เดือน ๓ จากนั้นสามีเธอก็ตามไปเพื่อจะง้อให้เธอกลับมาอยู่กับ

* ๑๘:๑๒ มะหะเนห์-ดาน แปลว่า “ค่ายของคนดาน”

เขาอีก เขาพาคนใช้คนหนึ่งและลาอีกคู่หนึ่ง
ไปด้วย เมื่อเขาไปถึงบ้านพ่อของหญิงสาว
นั้น พ่อของหญิงสาวเห็นเขาและออกมา
ต้อนรับด้วยความดีใจ ^๔แล้วพ่อตาของเขา
ซึ่งเป็นพ่อของหญิงสาวนั้น ได้ชวนให้เขาอยู่
และเขาก็ได้พักค้างคืนอยู่ที่นั่นกับพ่อตาเป็น
เวลาสามวัน แล้วพวกเขาได้กินและดื่มกัน
และพักค้างคืนที่นั่น

^๕ในวันที่ดี พวกเขาตื่นแต่เช้าและเตรียม
ตัวออกเดินทาง แต่พ่อของหญิงสาวนั้นพูด
กับลูกเขยว่า “พวกเจ้ากินอาหารให้มีแรงกัน
ก่อนแล้วหลังก่อนนั้นค่อยไป” ^๖พวกเขาจึง
นั่งลงและทั้งสองคนก็กินและดื่มด้วยกัน
แล้วพ่อของหญิงสาวก็พูดกับชายนั้นว่า “ได้
โปรดค้างอีกสักคืนหนึ่งเถิด ทำให้สบาย”
^๗เมื่อชายนั้นลุกขึ้นจะไป พ่อตาของเขาก็
ชวนให้ค้างต่อ เขาก็ตกลงอยู่และค้างคืนที่
นั้น

^๘เขาตื่นแต่เช้าในวันที่ดีเพื่อออกเดินทาง
พ่อของหญิงสาวนั้นก็พูดว่า “ท่านพักเอาแรง
ก่อน” พวกเขาก็ได้เอือระเหยอยู่จนบ่ายแก่ๆ
ทั้งสองคนก็ได้กินและดื่ม

^๙เมื่อชายคนนั้นลุกขึ้นพร้อมกับเมีย น้อย
และคนใช้เพื่อออกเดินทาง พ่อตาของเขาซึ่ง
เป็นพ่อของหญิงสาวนั้นก็พูดกับชายนั้นว่า
“ดูสิ นี่ก็ใกล้จะมืดค่ำแล้ว ได้โปรดค้างอีกสัก
คืนเถิด ทำให้สบาย พรุ่งนี้พวกเจ้าก็ตื่นแต่
เช้าได้ เพื่อออกเดินทางกลับไปยังบ้านของ
เจ้า”

^{๑๐}แต่ชายนั้นไม่ยอมค้างคืนอีก เขาจึงลุก
ขึ้นและออกเดินทางมาพร้อมกับเมีย น้อย
และลาเทียมอานคู่หนึ่ง จนเข้าใกล้เมืองเย
บุส (หรือเยรูซาเล็ม) ซึ่งก็เกือบจะหมดวัน
แล้ว ^{๑๑}คนใช้จึงพูดกับเจ้านายของเขาว่า
“ให้พวกเราแวะเข้าไปพักค้างคืนในเมืองเย
บุสกันเถอะ”

^{๑๒}เจ้านายของเขาตอบว่า “พวกเราจะไม่
แวะเข้าไปในเมืองของคนต่างชาติ ที่ไม่ใช่

คนอิสราเอล ให้พวกเราเลยไปยังเมืองกิเบ
อาห์ †กันเถิด” ^{๑๓}แล้วเขาก็บอกคนใช้ว่า
“ไปกันเถอะ ให้พวกเราไปสักที่หนึ่ง ไม่ค้าง
คืนที่กิเบอาห์ก็ที่รามาห์”

^{๑๔}พวกเขาก็เลยเดินทางต่อ ดวงอาทิตย์
ตกดินแล้วเมื่อใกล้เมืองกิเบอาห์ ซึ่งเป็นของ
คนเผ่าเบนยามิน ^{๑๕}พวกเขาแวะเข้าไปค้าง
คืนในเมืองกิเบอาห์ และนั่งลงที่ลานเมือง
‡แต่ไม่มีใครชวนเขาไปค้างคืนที่บ้าน

^{๑๖}จนถึงตอนเย็น มีชายแก่คนหนึ่งกลับ
จากทำงานในท้องทุ่ง เขาเป็นคนจากแถบ
เทือกเขาเอเฟราอิมและพักอยู่ในกิเบอาห์
เป็นคนต่างเผ่า (ชาวเมืองกิเบอาห์มาจาก
ครอบครัวของเบนยามิน) ^{๑๗}เมื่อชายแก่เงย
หน้าขึ้นมาเห็นคนเดิน ทางอยู่ที่ลานเมือง
ท่านก็ถามว่า “พวกท่านมาจากไหน และจะ
ไปที่ไหนกัน”

^{๑๘}ชายคนนั้นจึงตอบว่า “ผมมาจากเมือง
เบธเลเฮมในยูดาห์ จะไปในดินแดนที่ห่าง
ไกลแถบเทือกเขาเอเฟราอิม ผมมาจากที่นั่น
ผมได้ไปเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์มา และ
กำลังจะกลับไปบ้านของผม †แต่ไม่มีใคร
เชิญผมไปค้างบ้านของเขา ^{๑๙}ผมมีฟางและ
อาหารสำหรับลา มีขนมปังและเหล้าองุ่น
สำหรับตัวผม ผู้หญิง และเด็กรับใช้ พวกเรา
ไม่ช้าอะไรรเลย”

^{๒๐}ชายแก่พูดว่า “ยินดีต้อนรับ ท่านไป
อยู่ที่บ้านของข้า ข้าจะจัดการดูแลทุกอย่าง
ที่ท่านต้องการ ขออย่างเดียวอย่าอนค่าง
คืนที่ลานเมืองเลย” ^{๒๑}ชายแก่จึงพาเขาไป
ที่บ้าน ให้อาหารแก่ลา และพวกเขาต่างก็
ล้างเท้าของตนเอง และร่วมกันกินและดื่ม
^{๒๒}ขณะที่พวกเขากำลังสนุกสนานกันอยู่
นั้น กลุ่มอันธพาลเมืองก็มาล้อมบ้านและทุบ
ประตู พวกมันพูดกับชายแก่เจ้าของบ้านว่า
“ส่งผู้ชายคนนั้นที่มากพักที่บ้านเจ้าออกมา
เราจะได้ร่วมเพศกับมัน”

* ๑๙:๓ เมื่อเขาไปถึงบ้านพ่อของหญิงสาวนั้น คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรู
โบราณเขียนว่า เมื่อเธอนำเขาไปถึงบ้านของพ่อเธอ

† ๑๙:๑๒ กิเบอาห์ เป็นเมืองที่อยู่ทางเหนือของเยบุส ห่างจากเยบุสไม่กี่กิโลเมตร

‡ ๑๙:๑๕ ลานเมือง สถานที่สาธารณะใกล้ประตูเมือง ชาวเมืองใช้เป็นที่พักคนเดินทาง
บ่อยครั้งใช้เป็นที่พักแรม

† ๑๙:๑๘ บ้านของผม มาจากฉบับแปลกรีกโบราณ แต่ฉบับฮีบรูที่เรามีอยู่ เขียนว่า “บ้านของ
พระยาห์เวห์”

^{๒๓}ชายแก่เจ้าของบ้านได้ออกไปหาพวกนั้น และพูดว่า “อย่าเถียงพี่น้องของข้า ขอย่ำทำสิ่งชั่วร้ายอย่างนั้นเลย เนื่องจากชายคนนี้ได้มาอยู่บ้านของข้า ขอย่ำได้ทำสิ่งที่น่าอับยศอดสู้อย่างนี้เลย ^{๒๔}ดูนี่สิ นี่คือลูกสาวที่ยังบริสุทธิ์ซึ่งข้ากับเมีย น้อยของชายคนนั้น ข้าจะเอาพวกเธอออกมาให้พวกเจ้าทำารุณและทำกับพวกเธอตามที่พวกเจ้าต้องการ แต่อย่าได้ทำสิ่งที่น่าอับยศอดสู่อต่อชายคนนี้เลย”

^{๒๕}แต่พวกมันไม่ยอมฟังชายแก่คนนั้น ชายคนนั้นจึงจับเมีย น้อยของตัวเอง และผลักนางออกไปหาพวกมัน พวกมันก็ข่มขืนและทรมาณนางอย่างหนักตลอดคืนจนเช้า เมื่อใกล้สว่าง พวกมันก็ปล่อยเธอไป ^{๒๖}พอใกล้รุ่ง เธอได้มัลมลงอยู่ที่ทางเข้าบ้านของชายแก่คนนั้นที่นายของเธอพักอยู่จนกระทั่งถึงเช้า

^{๒๗}ในตอนเช้า นายของเธอตื่นขึ้นมา เมื่อเขาเปิดประตูบ้านเพื่อที่จะออกเดินทางต่อ ก็เจอผู้หญิงที่เป็นเมีย น้อยของเขาอนอนอยู่ที่ทางเข้าประตู มือพาดคร่อมประตูอยู่ ^{๒๘}เขาก็พูดกับเธอว่า “ลุกขึ้นไปกันเถอะ” แต่ไม่มีคำตอบ

เขาจึงเอาเธอขึ้นหลังลาและออกเดินทางกลับบ้าน ^{๒๙}เมื่อมาถึงบ้าน เขาก็เอาמידหันศพเมีย น้อยออกเป็นท่อนๆสิบสองท่อน และเขาได้ส่งชิ้นส่วนของเธอไปทั่วเขตแดนของอิสราเอลทั้งหมด ^{๓๐}ทุกคนที่เห็นเธอต่างพูดว่า “ไม่เคยมีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นมาก่อน ไม่เคยพบเห็นเรื่องอย่างนี้เลย ตั้งแต่ชาวอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงทุกวันนี้ (แล้วเขาก็สั่งพวกผู้ชายที่เขาได้ส่งไปนั้นว่า ‘เจ้าจะต้องพูดอย่างนี้กับชายทุกคนในอิสราเอลว่า ตั้งแต่วันที่ชาวอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงวันนี้ เคยมีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นหรือ’)” ^{๓๑}ให้คิดเรื่องนางดู ปุริชากันดูแล้ววาม่าว่าจะเอาอย่างไรกับเรื่องนี้”

อิสราเอลกับเบนยามินสงครามกัน

^๑ประชาชนอิสราเอลทั้งหมดจากเมืองดานถึงเมืองเบ เอ ออร์-เซบารวม ทั้งแผ่นดินกินิ เลอา ด ก็มาประชุมเป็นหนึ่งเดียวกันต่อหน้าพระ ยัห์เวห์ที่เมืองมิส ปาห์ ^๒ผู้นำของคนทั้งหมดจากทุกเผ่าของอิสราเอลได้มานั่งประจำที่ในที่ ประชุมประชาชนของพระเจ้า มีทหารเดินเท้าที่ถือดาบอยู่สี่แสนคน ^๓คนเบนยามินได้ยื่นว่าคนอิสราเอลได้ขึ้นไปที่มิส ปาห์ ชาวอิสราเอลพูดว่า “ให้บอกพวกเรามาว่าเรื่องชั่วร้ายนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร”

^๔คนเลวีซึ่งเป็นสามีของหญิงที่ถูกฆ่าตอบว่า “ผมมาถึงเมืองกิเบ อาห์ซึ่งเป็นของเบนยามิน พร้อมกับเมีย น้อยของผมเพื่อพักค้างคืน ^๕ในคืนนั้น พวกผู้นำชาวเมืองกิเบอาห์ได้ลุกขึ้นมาล้อมบ้านที่ผมพักอยู่ พวกมันตั้งใจจะมาฆ่าผม และพวกมันได้ข่มขืนทารุณเมีย น้อยของผมจนเธอตาย ^๖จากนั้นผมได้เอาเมีย น้อยของผมกลับมา ตัดเป็นชิ้นๆส่งไปยังเขตแดนทั้งหมดที่เป็นมรดกของคุณอิสราเอล เพราะพวกมันทำให้เกิดเรื่องชั่วร้ายและน่าอับยศอดสู่อขึ้นในอิสราเอล ^๗บัดนี้ พวกท่านประชาชนชาวอิสราเอล ให้ปรึกษากัน และสรุปว่าจะเอาอย่างไรที่นี้แหละ”

^๘คนทั้งหมดก็ลุกขึ้นเป็นหนึ่งเดียวกันและพูดว่า “พวกเราจะไม่กลับไปถิ่นที่ของเรา พวกเราจะไม่กลับไปบ้านของเรา ^๙แต่นี้คือสิ่งที่พวกเราจะทำต่อกิเบอาห์ คือพวกเราจะจับสลากกันเพื่อขึ้นไปต่อสู้กับมัน ^{๑๐}เราจะเลือกคนจากทุกๆเผ่าของอิสราเอล โดยจะคัดออกมาสิบคนจากทุกๆหนึ่งร้อยคน และคัดออกมาหนึ่งพันคนจากทุกๆหนึ่งหมื่นคน เพื่อให้พวกเขาไปจัดเตรียมเสบียงอาหารให้กับกองทัพที่จะยกไปเมืองกิเบ อาห์ของเบนยามิน เพื่อที่กองทัพนั้นจะได้ไปลู่โทษคนเหล่านั้น สำหรับสิ่งที่น่าอับยศอดสู่อทั้งสินที่พวกเขาได้ทำไปในอิสราเอล”

* ๑๙:๒๓ มาอยู่บ้านของข้า ในสมัยนั้นเป็นประเพณี ถ้าชนคนมาอยู่ที่บ้าน เจ้าของบ้านต้องมีหน้าที่ดูแลปกป้องแขกของเขานั้น

† ๑๙:๓๐ แล้วเขาก็... เกิดขึ้นหรือ ประโยคในวงเล็บนี้เจอในฉบับสำเนาแปลกรีกโบราณ แต่ไม่มีในฉบับฮีบรูที่เราใช้อยู่

๑๑ ดังนั้นประชาชนอิสราเอลทั้งหมดก็พร้อมใจกันเป็นหนึ่งเดียวไปบุกเมืองนั้น ๑๒ เผ่าต่างๆของอิสราเอลก็ได้ส่งคนไปทั่วเผ่าของเบน ยา มินและถามว่า “ทำไมจึงมีเรื่องชั่วร้ายอย่างนี้เกิดขึ้นในท่ามกลางพวกเรา” ๑๓ ให้ส่งตัวอัครพาลพวกนั้นที่อยู่ในเมืองกิเบ อาห์ออกมาให้พวกเราประหารเดียว นี้เพื่อกำจัดสิ่งชั่วร้ายออกไปจากประชาชนอิสราเอล”

แต่คนเบน ยา มินไม่ยอมทำตามตามที่พี่น้องอิสราเอลของเขาขอ ๑๔ แล้วพวกเบน ยา มินได้พากันออกมาจากเมืองต่างๆไปรวมตัวกันที่เมืองกิเบ อาห์ เพื่อสู้รบกับประชาชนอิสราเอล ๑๕ ในวันนั้นพวกคนเบน ยา มินได้รวบรวมทหารที่ถือดาบจากเมืองต่างๆได้สองหมื่นหกพันคน ยังไม่ได้รวมชาวเมืองกิเบ อาห์ ซึ่งรวบรวมได้เจ็ดร้อยคนที่ได้ รับการฝึกเป็นพิเศษ ๑๖ ในจำนวนทหารทั้งหมดนี้ มีทหารอยู่เจ็ดร้อยคนที่ได้รับการคัดเลือกมาเป็นพิเศษ ซึ่งได้ รับการฝึกให้รบด้วยมือซ้าย พวกเขาทุกคนสามารถใช้สlingเหวี่ยงก้อนหินใส่เส้นผมได้โดยไม่พลาด

๑๗ ส่วนคนอิสราเอลทั้งหมด ที่ไม่ได้นับรวมคนเบน ยา มิน มีทั้ง สิบสี่แสนคนที่ เป็นทหารถือดาบและเชี่ยวชาญการรบ ๑๘ พวกอิสราเอลได้เตรียมพร้อมและเดินทางไปยังเมืองเบธเอลเพื่อถามพระเจ้าว่า “ใครในพวกเราควรจะขึ้นไปรบกับพวกเบนยามินก่อน” พระยาห์เวห์ว่า “ให้คนยูดาห์ไปก่อน”

๑๙ ดังนั้นคนอิสราเอลจึงลุกขึ้นในตอนเช้าและไปตั้งค่ายอยู่ใกล้กับเมืองกิเบอาห์ ๒๐ คนอิสราเอลก็ออกไปสู้รบกับคนเบนยามิน โดยคนอิสราเอลได้วางกำลังคนสู้รบกับคนเบนยามินที่เมืองกิเบ อาห์ ๒๑ คนเบน ยา มินได้ออกมาจากเมืองกิเบ อาห์ และในวันนั้นพวกเขาได้ฆ่าฟันคนอิสราเอลล้มตายไปสองหมื่นสองพันคน

๒๒-๒๓ คนอิสราเอลได้ขึ้นไปร้องไห้คร่ำครวญต่อพระ ยาห์เวห์จนกระทั่งเย็น พวกเขาถามพระยาห์เวห์ว่า “พวกเราควรจะสู้รบกับคนเบนยามินพี่น้องของเราอีกหรือเปล่า”

พระ ยาห์เวห์ตอบว่า “ขึ้นไปสู้รบกับพวกเขาเถิด” คนอิสราเอลจึงกลับมาสู้รบอีกครั้งโดยวางกำลังคนเหมือนกับในวันแรก

๒๔ คนอิสราเอลบุกเข้าไปสู้รบกับคนเบนยามินอีกเป็นวันที่สอง ๒๕ คนเบนยามินได้ออกจากเมืองกิเบ อาห์มาปะทะกับพวกเขาในวันที่สอง และได้ฆ่าคนอิสราเอลล้มตายไปอีกหนึ่งหมื่นแปดพันคน ซึ่งเป็นทหารที่มีดาบทั้งสิ้น

๒๖ ดังนั้นคนอิสราเอลทั้งหมดคือทั้งกองทัพก็ได้ขึ้นไปเบธเอล และพวกเขาได้อุดอาหารนึ่งร้อนให้กันต่อ หน้าพระ ยาห์เวห์ ตั้งแต่เช้าจนเย็น พวกเขาได้ถวายพวกเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาอื่น ๆ เพื่อคืนดีกับพระ ยาห์เวห์ ๒๗ แล้วพวกอิสราเอลก็ได้ถามพระ ยาห์เวห์ว่า (ในสมัยนั้นที่บึงข้างตกลงของพระเจ้าอยู่ที่นั่น ๒๘ และฟีเนหัสลูกชายของเอลาซาร์ หลานชายของอาโรนก็เป็นนักบวชยีนรัับ ใช้อยู่ต่อ หน้าที่บึงในเวลา นั้น) “พวกเราควรจะไปสู้รบกับคนเบนยามินอีกหรือเปล่า หรือว่าพวกเราควรจะหยุดดี”

พระยาห์เวห์ตอบว่า “ยกไปสู้เถิด พรุ่งนี้เราจะยกพวกเขาให้ตกอยู่ในกำมือของเรา”

๒๙ คนอิสราเอลจึงจัดคนแอบซุ่มอยู่รอบเมืองกิเบอาห์ ๓๐ คนอิสราเอลก็บุกไปสู้กับคนเบนยามินเป็นวันที่สาม พวกเขาวางกำลังสู้รบกับเมืองกิเบ อาห์เหมือนวันก่อน ๓๑ เมื่อคนเบน ยา มินออกมาปะทะกับกองกำลังอิสราเอล พวกคนเบน ยา มินก็ถูกดึงให้ออกห่างจากเมือง พวกเขาได้โจมตีและฆ่าทหารอิสราเอลบาง คนเหมือนครั้งก่อนๆบนถนนหลักที่จะไปสู่เบธ เอล และบนถนนที่จะไปกิเบอาห์ รวมทั้งในที่โล่ง คนอิสราเอลถูกฆ่าตายประมาณสามสิบคน ๓๒ คนเบนยามินคิดว่า “พวกเรากำลังชนะเหมือนวันก่อนๆ”

ส่วนคนอิสราเอลพูดว่า “ให้พวกเราถอยและดึงพวกนั้นให้ห่างออกมาจากเมืองไปตามถนนต่างๆ” ๓๓ แล้วคนอิสราเอลทุกคนก็ออกจากที่ของตน และไปวางกำลังรบที่บาอัล-ทา มาร์ ส่วนคนอิสราเอลที่แอบซ่อนอยู่ก็ออกจากที่ซ่อนใกล้เมืองเกบา ๓๔ ทหารอิสราเอลที่ได้ รับการคัดเลือกหนึ่งหมื่นคนก็เข้าโจมตีเมืองกิเบ อาห์ และการสู้รบก็เป็นไปอย่างดุเดือด แต่คนเบน ยา มินยังไม่รู้ว่ความหายนะกำลังจะเกิดขึ้นกับพวกเขา

๓๕ พระยาห์เวห์ทำให้คนเบนยามินพ่ายแพ้ต่อคนอิสราเอล พวกอิสราเอลได้ฆ่าคนเบนยามินตายสองหมื่นห้าพันหนึ่งร้อยคนในวันนั้น ทุกคนเป็นทหารที่มีดาบครบมือ ๓๖ คน

เบน ยา มินจึงรู้ว่าพวกเขาแพ้แล้ว คนอิสราเอลแก้มองยอให้คนเบนยามิน เพราะพวกเขาหวังพึ่งกองทหารที่ชุมนุมอยู่รอบเมืองกิเบอาห์ ^{๓๗}คนที่ชุมนุมอยู่ที่ริบบุกเข้าไปในเมืองกิเบอาห์และฆ่าทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นด้วยดาบ ^{๓๘}พวกอิสราเอลได้ตกลงกับพวกที่ชุมนุมตีไว้ว่า พวกชุมนุมโจมตีจะส่งสัญญาณเป็นควันไฟจากในเมือง ^{๓๙}แล้วคนอิสราเอลก็จะหันกลับมารบ เมื่อคนเบน ยา มินเริ่มโจมตีและฆ่าพวกอิสราเอลตายไปประมาณสามสิบคน คนเบนยามินก็พูดว่า “แน่นอนว่าพวกเราจะชนะพวกเขาอย่างราบคาบเหมือนกับการต่อสู้ครั้งแรก” ^{๔๐}แต่เมื่อสัญญาณซึ่งเป็นควันพวยพุ่งขึ้นมาจากในเมือง คนเบนยามินหันไปดูข้างหลัง พวกเขาก็เห็นควันไฟลอยอยู่ในท้องฟ้าเหนือเมืองทั้งเมือง ^{๔๑}แล้วคนอิสราเอลก็หันกลับมารบ คนเบน ยา มินก็ตกใจกลัว เพราะพวกเขารู้ตัวว่า ความหายนะได้ไล่ตามพวกเขาทันแล้ว ^{๔๒}พวกเขาจึงหัน หลังหนีคนอิสราเอลเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร แต่การรบยังคงไล่ตามพวกเขาไปอย่างติดๆ แล้วคนอิสราเอลที่ออกมาจากในเมืองก็ได้ฆ่าพวกเขาตายอยู่ในระหว่างกลางทางนั้น ^{๔๓}พวกเขาก็ได้ล้อมคนเบนยามินไว้และไล่ตามพวกเขาจากเมืองโนฮาห์ ^{๔๔}และบดขยี้พวกเขาไปจนถึงทางตะวันตกของเมืองกิเบอาห์ ^{๔๕}ทหารชาวเบนยามินถูกฆ่าตายไปเป็นจำนวนหนึ่งหมื่นแปดพันคน ซึ่งล้วนแต่เป็นนักรบผู้กล้าหาญทั้งสิ้น

^{๔๖}เมื่อพวกเบน ยา มินหันหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารจนถึงก้อนหินของริม โมน คนอิสราเอลได้ฆ่าพวกเขาอีกห้าพันคนบนถนนหลัก และตามไล่ฆ่าพวกเขาไปถึงกิโดม ^{๔๗}ได้อีกสองพันคน

^{๔๘}วันนั้นทหารเบนยามินที่มีดาบอยู่ในมือสองหมื่นห้าพันคนถูกฆ่าตาย ซึ่งเป็นนักรบผู้กล้าทั้งสิ้น ^{๔๙}แต่มีผู้ชายหกร้อยคนที่หันหนีไปตั้งถิ่นทุรกันดารจนถึงก้อนหินของริม โมน และอาศัยอยู่ที่นั่นถึงสี่เดือน ^{๕๐}คนอิสราเอลจึงกลับไปสู้รบกับคนเบน ยา มินและฆ่าชาวเมือง ผุ่งสัตว์ และทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาเจอ แล้วเผาเมืองทุกเมืองที่พวกเขาพบทิ้งเสีย

หาเมียให้กับคนเบนยามิน

^๑คนอิสราเอลได้สาบานกันที่มีส **๒๑** ปาร์ห์ว่า “พวกเราทุกคนสาบานว่าจะไม่ยกลูกสาวให้เป็นเมียของคนเบนยามิน”

^๒เมื่อประชาชนมาที่เบธเอล พวกเขาได้นั่งลงร้องไห้เสียงดัง และร้องไห้ด้วยความขมขื่นต่อ หน้าพระเจ้าจนถึงเย็น ^๓พวกเขาพูดว่า “ข้าแต่พระเจ้า ยาร์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ทำไมถึงได้เกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นในอิสราเอล จนทำให้วันนี้คนเผ่าหนึ่งต้องถูกตัดขาดไปจากอิสราเอล”

^๔ในวันต่อมา ประชาชนก็ลุกขึ้นแต่เช้า และพวกเขาได้สร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่น แล้วพวกเขาก็ได้ถวายพวกเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาอื่น ๆ เพื่อคืนดีกับพระเจ้า ^๕คนอิสราเอลพูดว่า “มีเผ่าไหนบ้างของอิสราเอลที่ไม่ได้ขึ้นมาประชุมต่อ หน้าพระเจ้า” เพราะพวกเขาได้สาบานกันอย่างแข็งขันว่าใครก็ตามที่ไม่ได้ขึ้นมาอยู่ต่อ หน้าพระยาห์เวห์ที่มีสปาร์ห์ คนผู้นั้นจะต้องถูกฆ่า

^๖แต่คนอิสราเอลก็สงสารคนเบน ยา มินพี่น้องของเขา พวกเขาจึงพูดว่า “วันนี้คนเผ่าหนึ่งถูกตัดออกจากอิสราเอลเสียแล้ว ^๗เราจะทำยังไงดีที่จะหาเมียให้กับคนเบน ยา มินที่เหลือ เพราะพวกเราได้สาบานไว้กับพระยาห์เวห์ว่า เราจะไม่ยกลูกสาวของพวกเราให้เป็นเมียของพวกเขา”

^๘แล้วชาวอิสราเอลก็ถามกันว่า “มีใครคนไหนเผ่าไหนบ้างของอิสราเอล ที่ไม่ได้ขึ้นมาเผ่าพระเจ้าที่มีสปาร์ห์” จริงๆแล้วไม่มีคนจากเมืองยาเบซ-กิเลอาดมาประชุมที่ค่ายเลยสักคนเดียว ^๙เมื่อประชาชนชานซือกัน ไม่มีชาวเมืองยาเบซ-กิเลอาดอยู่ที่นั่นเลยสักคนเดียว ^{๑๐}ที่ชุมนุมชนจึงได้สั่งทหารหนึ่งหมื่นสองพันคนไปที่นั่น และสั่งพวกทหารว่า “ไปฆ่าชาวเมืองยาเบซ-กิเลอาดด้วยดาบให้หมด รวมทั้งผู้หญิงและเด็ก ^{๑๑}ให้พวกเจ้าทำอย่างนี้ คือ พวกเจ้าจะต้องฆ่าผู้ชายทุกคน และผู้หญิงทุกคนที่เคยร่วมหลับนอนกับผู้ชายมาแล้ว เหลือไว้แต่หญิงสาวบริสุทธิ์เท่านั้น” และพวกเขาก็ได้ทำ

*๒๐:๔๓ จากเมืองโนฮาห์ หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “โดยไม่ให้หยุดพัก”

†๒๐:๔๕ ไปถึงกิโดม หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “จนพวกเขาโค่นพวกนั้นลงจนหมด”

ตามนั้น *^{๑๒} พวกเขาได้พบหญิงสาวชาวเมือง ยาเบช-กิเลอาดสี่ร้อยคนที่ยังบริสุทธิ์ไม่เคยร่วมหลับนอนกับผู้ชายมาก่อน พวกเขาจึงพาพวกเธอมาที่ค่ายในซีโลห์ ซึ่งตั้งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน

^{๑๓} แล้วที่ชุมนุมชนทั้งหมดก็ได้ส่งข่าวไปให้กับคนเบนยามินที่อยู่ที่ยากอนหินริมโมน และประกาศสงบนศึกกับพวกเขา ^{๑๔} แล้วคนเบนยามินก็ได้กลับมา ชาวอิสราเอลก็ได้ยกผู้หญิงที่พวกเขาได้ไว้ชีวิตจากพวกผู้หญิงที่ยาเบช-กิเลอาดให้กับคนเบนยามิน แต่ก็มีผู้หญิงไม่พอ

^{๑๕} ประชาชนสงสารคนเบนยามิน เพราะพระยาห์เวห์ได้ทำให้เผ่าหนึ่งโหว่หายไปท่ามกลางเผ่าต่างๆของอิสราเอล ^{๑๖} พวกผู้นำอาวุโสของชุมนุมชนได้พูดว่า “เราจะทำอย่างไรดีเพื่อหาเมียให้กับพวกผู้ชายที่เหลืออยู่ เพราะพวกผู้หญิงของเบนยามินถูกฆ่าตายหมดแล้ว” ^{๑๗} พวกเขาทั้งหลายพูดว่า “ขอให้ชาวเบนยามินที่รอดตายพวกนี้ได้สืบเชื้อสายต่อไป เพื่อเผ่านี้จะได้ไม่ถูกลบล้างไปจากอิสราเอล ^{๑๘} แต่เราก็ไม่สามารถยกลูกสาวให้เป็นเมียพวกเขาได้” เพราะคนอิสราเอลได้สาบานไว้แล้วว่า “ใครก็ตามที่ให้ผู้หญิงไปเป็นเมียกับคนเบนยามินจะต้องถูกสาปแช่ง” ^{๑๙} แล้วพวกเขาก็พูดว่า “ดูสิ จะมีเทศกาลประจำปี เพื่อถวายเกียรติให้กับพระยาห์เวห์ที่ซีโลห์ ซึ่งอยู่ทางเหนือของเมือง

เบชเอล ไปทางตะวันออกของถนนสายหลักจากเบชเอลถึงเชคม และอยู่ทางตอนใต้ของเลโบนาห์”

^{๒๐} เขาก็แนะนำคนเบนยามินว่า “ให้ไปชุมนุมคอยอยู่ตามสวนองุ่น ^{๒๑} เมื่อลูกสาวชาวซีโลห์ออกมาเดินรับจ้างในสวนองุ่น พวกเจ้าก็ออกมาจากสวนองุ่น และเข้าไปจุดลูกสาวของชาวซีโลห์ไปเป็นเมียของพวกเจ้าแต่ละคน แล้วให้กลับไปที่ยากอนดินเบนยามินซะ”

^{๒๒} เมื่อพ่อและพี่น้องของพวกเขามาพบพวกเรา พวกเราจะตอบว่า “สงสารคนเบนยามินด้วยเถอะ คิดว่าเห็นแก่พวกเรากี่แล้วกัน ในช่วงสงครามนั้น พวกเราได้ผู้หญิงมาไม่พอให้กับพวกเขา และพวกท่านเองก็ไม่ได้ยกลูกสาวให้กับพวกเขาซะหน่อย เพราะถ้าทำอย่างนั้นพวกท่านก็จะมีความผิด”

^{๒๓} แล้วคนเบนยามินก็ทำตามนั้น พวกเขาภิหาเมียของแต่ละคนจากพวกนางเดินรับจ้าง พวกเขาลูกตมา แล้วพวกเขาก็จากไปและกลับไปยังแผ่นดินดินที่เป็นมรดกของพวกเขา และพวกเขาก็ได้สร้างเมืองขึ้นใหม่และตั้งรกรากอยู่ที่นั่น ^{๒๔} หลังจากนั้น คนอิสราเอลก็ได้แยกย้ายกันจากที่นั่นกลับไปยังเผ่าและตระกูลของตัวเอง ต่างก็จากที่นั่นกลับไปยังที่ดินที่เป็นมรดกของตน

^{๒๕} ในสมัยนั้น คนอิสราเอลยังไม่มีการชดเชย ทุกคนก็เลยทำตามอำเภอใจของตน

*๒๑:๑๑ เหลือไว้แต่ ... ทำตามนั้น ประโยคนี้มีอยู่ในสำเนากรีกเท่านั้น สำเนาฮีบรูไม่มีประโยคนี้